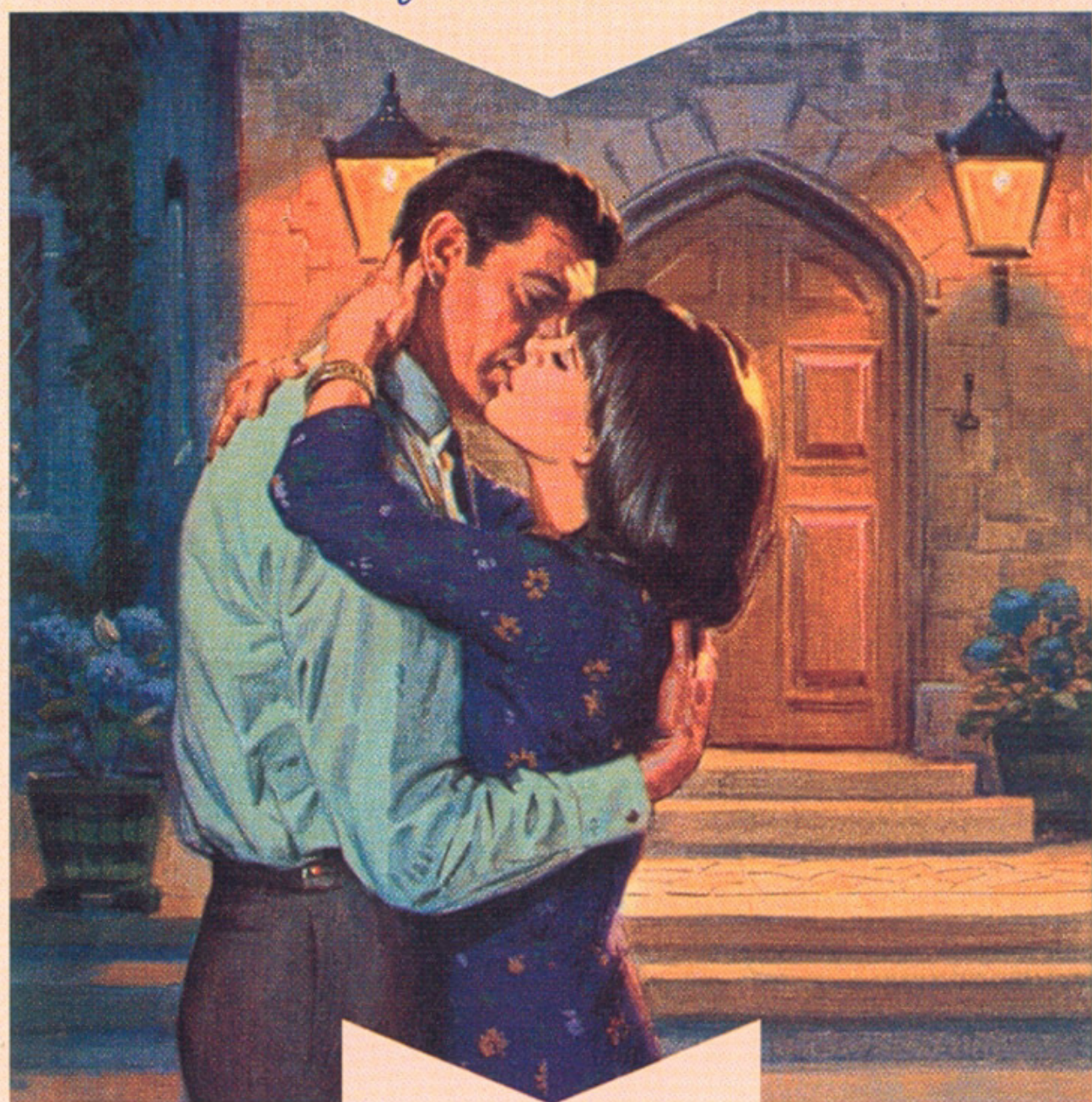

O atingere magică

Marjorie Newman

COLECȚIA
MARI ROMANE
DE DRAGOSTE

ALCRIS

giannijollys

MARJORIE NEWMAN

*O atingere
magică*

Traducerea și adaptarea în limba română de

GABRIELA AGRĂPINEI

ALCRIS

Capitolul 1

În timp ce autobuzul înainta încet din cauza traficului aglomerat, Pauline Avon se uita neliniștită la ceas. Mai erau cinci minute până la ora unsprezece și întâlnirea era fixată la unsprezece fix. Uitase cât de aglomerat era traficul în Londra și de ritmul de melc în care se deplasau autobuzele. Se temea că dacă va ajunge târziu la interviu, viitorul patron s-ar putea să se îndoiască de punctualitatea ei. Autobuzul se opri încă o dată și taxatorul o bătu pe umăr.

- Tu m-ai întrebat de hotelul Orion?
- Da, domnule.
- E la juma' de drum de aici până la stop. Dacă aș fi în locul tău, aș lua-o pe jos.

Parcă mergem la înmormântare în dimineața asta.

Îi mulțumi și când aproape să sară din autobuz, el adăugă vesel:

– Întâi o iei la stânga, câțiva metri mai încolo. Ai grijă la mașini, drăguță.

Privi zâmbind silueta subțirică, ce se strecura printre trecători.

Pauline grăbi pasul și aproape fugea când coti din bulevard pe strada unde era situat hotelul. Reuși să ajungă cu un minut întârziere. În timp ce aștepta în holul hotelului, se întreba ce fel de persoană era doamna Cedar. Ce ciudat, gândi în sinea ei, să aștepte să participe la un interviu care era posibil să-i schimbe viața. În acel moment se simțea foarte singură, conștientă că singurătatea era înfricoșătoare. Dorea cu nerăbdare să ajungă la un liman, indiferent ce ar fi însemnat asta. Apoi văzu o femeie înaltă, cu părul cenușiu care cobora scările și-i făcea semn.

– Domnișoara Avon? Sunt încântată să te cunosc. Putem să luăm loc acolo lângă fereastră? Putem discuta în liniște și mult mai confortabil decât în camera mea, unde nu există decât un singur scaun.

Așezată într-un fotoliu, în nișa de lângă fereastră, Pauline putu să o vadă mai bine pe cea care urma

să-i pună întrebările. Doamna Cedar era încă o femeie frumoasă, deși Pauline bănuia că avea puțin peste cincizeci și cinci de ani. Avea trăsături patriciene, care rezistaseră destul de bine trecerii timpului. În taiorul gri din lână, cu bluza albă și pantofi fără toc, cu părul strâns, era imaginea tipică a englezoaicei, hotărî Pauline, așteptând liniștită cu mâinile strânse în poală.

– Și acum, draga mea, aș vrea să discutăm mai amănunțit despre dumneata și despre anunțul din ziar. Pot să încep?

– Da, mulțumesc.

– N-a fost ușor să găsim persoana pe care am dorit-o. De fapt, anunțul din *Times* a fost dat din disperare, sperând să-mi răspundă o persoană din localitate, pe care o cunoșteam sau să-mi fie recomandată una. Vezi, când dorești să angajezi o secretară care să locuiască în casă cu tine, sunt foarte importante recomandările, dar și cunoștințele de secretariat. Sunt sigură că mă înțelegi.

– Da, perfect.

– Acum, în legătură cu munca propriu-zisă. Soțul meu dorește să scrie o biografie a fiului său, fiul meu vitreg, care a murit într-un accident la munte, cu

mulți ani în urmă. Mereu a vrut să scrie despre fiul lui, dar până acum n-a găsit puterea să o facă. Ei bine, din cauza problemelor de sănătate, este nevoit să renunțe la munca lui la fabrica de ceramică, proprietatea familiei de peste o sută de ani. Acum, trebuie să lase conducerea fabricii celor doi fii ai noștri. Având timp, s-a hotărât să înceapă lucrul la biografie. Și aici intri tu în scenă. Îți va dicta, când va fi dispus și când va putea, iar tu te vei ocupa de transcrieri și de pregătirea manuscrisului pentru publicare. Asta va fi principala ta sarcină; deși vor fi și alte sarcini legate de afaceri pe care va trebui să le rezolvi pentru el și dacă vei avea timp, poate mă vei ajuta și pe mine în cadrul comitetului din care fac parte. Pe scurt, dorim o secretară particulară la dispoziția noastră, care să dorească să locuiască în casa noastră. Ai vreo întrebare?

– În ceea ce privește munca, nu. Cred că pot să mă descurc. Dar ați putea să-mi spuneți mai multe despre casa dumneavoastră? În anunț se spunea doar că este situată în vestul țării și cum pe scrisoarea de răspuns era adresa hotelului ăsta, sunt cam confuză.

– Sigur. Ce prostie din partea mea să nu fiu mai explicită, având în vedere că aceea va fi casa ta, dacă

ne vom pune de acord. Este *destul* de departe. Sper că asta nu va fi un impediment. Atelierele de ceramică Cedar sunt situate în Darnford, care este un oraș destul de mare, dar casa noastră este situată la vreo opt kilometri, foarte aproape de mlaștini. Cu mașina ajungi cam în zece minute la Darnford, dar transportul în comun lasă de dorit. Îți place la țară? În scrisoare ai scris că în ultimii doi ani ai stat la Paris.

– Da, dar îmi place la țară. Va fi o plăcere, nu un inconvenient, credeți-mă. De când am terminat școala, am locuit numai la oraș, dar întotdeauna mi-am dorit să stau la țară. Țsta este unul dintre motivele care m-au făcut să răspund la anunț.

– Asta-i bine. Deși împrejurimile sunt superbe, atât fiica mea cât și fiul meu mai mic, cred că este un loc plictisitor. Cred că vrei să știi mai multe despre familia mea. Avem doi băieți, Mark și Derek și o fată, Judy. Mark conduce afacerea, cu ajutorul lui Derek. Judy, care are doar nouăsprezece ani stă acasă, deși în acest moment încearcă să-l convingă pe tatăl ei s-o lase să se angajeze într-un magazin de pălării.

Țștia sunt membrii familiei Cedar. Nu cred că suntem o familie dificilă. Sigur, vei avea propriul tău birou, unde să lucrezi și unde o să te poți refugia,

dacă te vei sătura de noi. Ah, nu, vorbesc serios. Un loc unde să te poți refugia, este necesar pentru oricine. Eu însămi aş înnebuni, dacă n-aş pleca din când în când. Desigur, weekendul, vei fi liberă să-l petreci cum doreşti. Acum, salariul pe care l-am menţionat este satisfăcător?

– Foarte. De fapt, sunt foarte mulţumită. Nu am alte obligaţii. Poate va fi mai bine să mă explic.

– Sunt puţin curioasă, recunosc. Eşti foarte tânără – douăzeci şi şase de ani, nu-i așa?

– Da.

– Aşa de tânără şi n-ai familie? De obicei, femeile de vârstă mijlocie răspund la astfel de anunţuri.

– Toată viaţa lui, tatăl meu a lucrat în diplomatie, spuse simplu Pauline. Mama a murit când aveam optsprezece ani şi eram încă la şcoală. După aceea, am avut grijă de casă şi în acelaşi timp i-am fost şi secretară. Am călătorit mult şi ne-am şi distrat. Am avut o viaţă interesantă. În ultimii doi ani, tata a fost ataşat diplomatic la ambasada noastră de la Paris. Când a murit acum trei luni, serviciul meu a luat sfârşit. M-am întors la Londra şi am stat la o mătuşă, până când m-am hotărât ce să fac. Am ceva bani. Nu mulţi.

– Îmi pare rău. Presupun că te ocupai de problemele de secretariat ale tatălui tău, îi organizai călătoriile și celelalte?

În timp ce Pauline povestea, Lucy Cedar își făcea socotelile în minte. Deci ăsta era mediul din care provenea fata. De aici venea demnitatea și seriozitatea. Avea impresia că răspunsul la anunț era un premiu. Îi plăcea maniera directă și sinceră a domnișoarei Avon. Nici familiară, nici servilă. Un chip sensibil și inteligent. Un ten plăcut, trăsături obișnuite, cu excepția gurii care era perfectă. O voce joasă și muzicală. Îmbrăcămintea aleasă cu gust. Nu era bine să te bazezi pe prima impresie, dar era sigură că persoana din fața ei se integra bine în familie. Copiii fuseseră întotdeauna împotriva străinilor. Dar când o vor vedea pe domnișoara Pauline Avon își vor schimba impresia. Desigur, pe Charles nu-l va interesa persoana, atâta timp cât va lucra bine și ea nu se îndoia câtuși de puțin că așa va fi. În sfârșit, doamna Cedar luă o hotărâre în sinea ei.

– Ei bine, cred că ești persoana potrivită, domnișoară Avon. Sper că vei fi fericită să locuiești cu noi, desigur nu pot spune, dar voi face tot ce-mi stă în putință să te simți bine, dacă accepți postul.

Ești de acord cu o lună de probă?

– De acord, răspuse Pauline, zâmbind.

– Când poți să începi?

– La începutul lui sepembrie?

– Minunat. Stai să văd, întâi septembrie cade marți.

Este o zi bună pentru călătorii. Îți voi scrie ca să-ți confirm totul și voi avea grijă să te aștepte o mașină la gara din Darnford. Trenul de zece și cinci de la Paddington este cel mai potrivit, doar să mă anunți din timp dacă vii cu el. Poate vrei să vii cu un tren după-amiază. Acum vrei să bei o cafea cu mine?

– Mulțumesc.

În timp ce beau cafeaua, doamna Cedar îi povesti despre Avallon, așa cum se numea conacul, despre împrejurimi și despre cum se desfășoară viața acolo. De asemenea îi povesti puțin despre munca ei în cadrul comitetului local care se ocupa de orfelinatul denumit Casa Copiilor.

– Cred că ai dus o viață foarte tristă și singuratică în ultimul timp. Se vede în privirea ta, o surprinse doamna Cedar spunându-i în timp ce-și luau rămas-bun.

– Da. Am trăit într-un vid. Nu-mi găseam locul, nu aveam ce să fac ... mă simțeam a nimănu.

– Ei bine, își promit că indiferent cum va fi să stai cu noi, numai vid nu o să fie. Abia aștept să vii la noi, draga mea. Ai grijă la traficul ăsta groaznic, îi spuse doamna Cedar stând în pragul hotelului. Deși stau de o săptămână la Londra, încă mi-e groază să traversez strada și o să fiu mulțumită dacă reușesc să mă întorc întreagă la Darnford.

Dar am uitat că ai stat la Paris. Acolo este și mai groaznic, cred.

– În anumite privințe, dar te obișnuiești. La revedere, doamnă Cedar, și vă mulțumesc pentru amabilitate.

În timp ce se îndepărta, cu mintea plină de informații, se tot întreba ce-i rezerva viitorul. Pentru prima oară de la moartea tatălui ei, simțea că revine la viață. Viitorul părea interesant și plin de promisiuni. S-ar putea să se lovească și de greutăți, dar era pregătită să le accepte. Nu se întreba dacă viața îi va fi ușoară, însă se gândea că va avea un rol, care va fi important atât pentru ea cât și pentru ceilalți. Nu-i era teamă de greutăți, dar o îngroziseră săptămânile petrecute fără să facă nimic. Acum era pregătită să le lase în urmă, se simțea plină de viață și gata să pornească mai departe.

Întâi septembrie era o zi senină. Copacii erau încă verzi, iar boabele de măceș aduceau o pată de culoare de un roșu-strălucitor. Cosașii erau pe câmp, în urma lor rămânând șiruri de iarbă cosită. În grădini, daliile erau în floare, iar merele coapte se zăreau printre frunze, în livezi.

Toamna, își zise în sinea ei Pauline. Întotdeauna iubise acest anotimp. Parcă în atmosferă se simțea o pace pe care n-o întâlnea în nici un alt anotimp.

Acum acest anotimp va începe să aibă aceeași însemnătate pe care o avusese în timpul anilor de școală.

Nu era vorba doar de vreme și de florile din florării, ci și de verdele gardurilor vii, de șirurile de grâu secerat, de mirosul câmpului în luna mai, de freământul florilor în bătaia vântului, de trunchiurile copacilor și ale ramurilor golașe proiectate pe albastrul cerului, într-o dimineață geroasă de iarnă. Toate formele și culorile, mirosurile și zgomotele

specifice zonelor rurale care o înconjuraseră în timpul zilelor de școală, vor fi din nou ale ei.

Trenul ajunsese la Darnford la timp. Pauline ieși din gară și se opri nehotărâtă pe un trotuar. În fața gării erau două taxiuri, dar nici urmă de doamna Cedar, sau de o altă mașină. Așteptă câteva minute, simțindu-se puțin stingheră, apoi îi trecu vag prin minte ideea de a da un telefon. Tocmai atunci văzu apropiindu-se o camionetă gri, care opri cu o smucitură în fața ei. O fată blondă, drăguță, îmbrăcată într-un taior de lână verde coborî grăbită.

– Domnișoara Avon?

– Da.

Fata întinse mâna cu un zâmbet.

– Bună. Îmi pare rău că am întârziat, dar a trebuit să mă târâi în spatele unui camion aproape tot drumul. Eu sunt Judy Cedar. Am venit în locul mamei. Menajera noastră are zi liberă și mama trebuie să pregătească prânzul. S-a gândit că, dacă lasă gătitul în mâna fetei care vine cu ziua, probabil că-ți vei da demisia în aceeași zi. Dă-mi valiza. O pun în spate.

Flecări tot drumul, din când în când mai evitând câte o groapă sau punând câte o frână mai bruscă, zdruncinând-o pe Pauline.

– Darnford nu este un orașel plicticos, dar bănuiesc că așa o să ți se pară după Londra. Avem un cinema și un teatru, câteva magazine bune și o extraordinar de plicticoasă bibliotecă.

– Și câteva parcuri încântătoare, adăugă Pauline în timp ce treceau pe lângă un parc cu sălcii plângătoare și straturi de gălbenele și intrară pe ceea ce părea a fi strada principală.

– Clădirea din cărămidă roșie, care se vede în spatele copacilor, e fabrica. Este situată la marginea orașului. Este cel mai important monument – monumentul care ne ține legați aici. Dumnezeu, tipul ăsta, Larkin, nu semnalizează niciodată, adăugă Judy frânând brusc, în timp ce o camionetă cu însemnele unei măcelării le tăie calea.

Pauline, care prefera când conducea să mențină o distanță destul de mare față de mașina din față, nu zise nimic, dar îi aruncă o privire scurtă lui Judy. Avea un chip atrăgător: păr blond, mățos, gene lungi, nas mic, buze bine conturate și bărbie fermă. Vorbea repede, rostind cuvintele clar, cu o voce de copil. Toată ființa ei radia vitalitate molipsitoare. O tânără drăguță și foarte deschisă, își zise în sine ea Pauline.

Părăsiră orașul și atrăbăteau un drum îngust

străjuit de o parte și de alta de garduri vii. Zona era împădurită, iar pe pășuni pășteau vaci. Pe partea dreaptă era un râu pe care-l traversară trecând peste un pod arcuit din piatră și-l lăsară în urmă. Drumul urca treptat și în fața lor apăru zona întinsă a mlaștinilor.

– Am ajuns, zise Judy și, fără să încetinească, părăsi brusc drumul, coti într-un drum lateral și frână brusc în fața unui conac din piatră cenușie.

– Ce grozav! Seamănă cu un castel francez și ăsta este ultimul lucru pe care mă așteptam să-l văd, zise Pauline, coborând mulțumită din mașină.

Scările largi de piatră duceau spre ușa încadrată de două ghivece mari cu hortensii. De o parte și de alta a ușii, montate pe console, erau două felinare. Ferestre înalte, acoperiș ascuțit, două turnuri semănând cu pălăria vrăjitoarei, o casă grațioasă și totuși solid proporționată, la fel cu cele văzute de Pauline pe valea Loirei. Ferestrele de la parter erau încadrate de iederă, care începuse să se întindă și spre etajul superior.

Curtea era pavată cu dale întrerupte de două straturi de trandafiri. La colțul casei crescuse un cireș sălbatic.

– Este drăguț din partea ta, îi spuse Judy zâmbind. A fost construită de străbunicul meu, care a avut o pasiune pentru Franța. Casa a fost proiectată de un arhitect francez și i-a pus numele de Avallon, după numele unui orașel francez unde și-a petrecut luna de miere.

– Îl știi, răspunse Pauline.

Chiar atunci, doamna Cedar apăru în capul scărilor însoțită de un prepelicar auriu, care veni la Pauline și începu să sară în jurul ei dând din coadă.

– Bună, domnișoară Avon. Îmi pare bine să te văd! Bine ați venit la noi. Cuminte, Dora. Nu mai țopăi.

Pauline urcă scările și dădu mâna cu doamna Cedar. În timp ce urca scările, se gândi că zarurile au fost aruncate: oare ce începea acum?

La prânz au fost doar ele trei și mâncarea a fost servită de o femeie slabă cu o înfățișare lugubră. Pauline presupuse că era femeia angajată cu ziua. A fost un prânz vesel, reconfortant, apoi doamna Cedar i-a arătat casa. Interiorul i-a plăcut la fel de mult ca și exteriorul. Este adevărat că mobila era demodată și grea, dar carpetele și draperiile de culoare deschisă de la ferestrele înalte aduceau în casă lumina blândă a toamnei. Dormitorul Paulinei era situat pe o latură

a casei și geamurile dădeau spre râul pe care-l traversaseră la venire. Camera destinată pentru a-și desfășura munca avea vedere spre cireșul sălbatic.

– Este o cameră minunată pentru birou. Și v-ați gândit la tot, adăugă Pauline, în timp ce privea la fotoliul confortabil și telefonul fără fir, biroul așezat la fereastră în așa fel încât lumina să cadă pe mașina de scris, raftul gol pentru cărțile ei și vasul cu trandafiri de pe măsuta pentru cafea.

– Îmi pare bine că-ți place. Țasta o să fie domeniul tău. Biroul soțului meu este în partea opusă, așa că din punct de vedere al lucrului va fi comod pentru amândoi.

– Ce drăguț din partea dumneavoastră, doamnă Cedar. Am impresia că visez și că mă voi trezi brusc din somn. Casa este așa de frumoasă și ținutul se vede de la fiecare fereastră. După Londra, aici este raiul. Și camera asta ... Pauline zâmbi, clătinând din cap. Nu, este prea bine, ca să fie adevărat. Visez. Viața nu este așa de perfectă. Într-o clipă, o să mă trezesc.

– Draga mea, o să afli că aici viața nu este perfectă. Dar mă bucur că-ți place Avallon. Eu întotdeauna l-am iubit.

– Cine ar putea să nu-l iubească?

Doamna Cedar zâmbi trist.

– Mark este singurul membru al familiei care ține la acest loc. Pentru Judy este o închisoare, iar pentru Derek este doar o bază, nimic mai mult.

– Și soțul dumneavoastră? Nu simte la fel?

– Nu cred că soțului meu îi place ceva de la moartea lui John, și asta s-a întâmplat în urmă cu douăzeci și șase de ani. Acum, te las să te aranjezi și să te acomodezi cu locul. Azi, soțul meu este la fabrică, inspectează niște utilaje noi pe care le-a instalat Mark, dar se întoarce la ceai și atunci o să-l cunoști.

Băieții vin acasă după ora șase. Luăm cina la șapte. Anunță-mă dacă dorești ceva.

O oră mai târziu, doamna Cedar o găsi în grădină cu Judy și o anunță că domnul Cedar era acasă, în birou, și că dorea s-o cunoască. Pauline fu cuprinsă de curiozitate, dar și de o ușoară emoție. Când au intrat în birou, își aranja niște hârtii. De îndată ce a făcut prezentările, doamna Cedar i-a lăsat singuri. Domnul Cedar era un bărbat masiv, cu umeri largi și un chip cu trăsături fine înconjurat de o coamă de păr alb. Sub sprâncenele stufoase, ochii cenușii o priveau pătrunzător. Avea un nas mare și linii adânci se

întindeau de o parte și alta a nasului până la gura cu buze subțiri și căzute spre interior.

– Stai jos, domnișoară Avon, zise făcându-i semn spre scaun. Eu vorbesc puțin. Soția mea mi-a spus că știi stenografie și să bați la mașină, cunoști bine engleza, ceea ce nu pot să afirm despre toate tinerele de azi și ai o bună experiență ca secretară. Nu trebuie să dezvolti tema asta, continuă el, când Pauline deschise gura să-i răspundă. Vom vedea asta curând. Acum, aș vrea să fii aici în fiecare dimineață la ora zece, ca să-ți dau de lucru pentru ziua respectivă. Soția mea ți-a spus despre ce este vorba. Te poți odihni aproape toată după-amiaza, dar ne vom vedea din nou la ora patru, ca să semnez scrisorile și să-ți răspund la întrebări. Ți se pare rezonabil?

– Foarte.

– Bine. Cred că o să te descurci. Nu vreau să te agiți fără rost. Vreau doar pe cineva care să-și îndeplinească sarcinile în liniște și inteligent. Vom începe de mâine. Îmi pun în ordine scrisorile, notițele de la școală, jurnalele și hârtiile legate de fiul meu. Și am scris introducerea la memorii. Ai putea să iei asta. Îți vei face o idee despre ce este vorba.

– Mulțumesc. În câte copii doriți să o bat?

– Ah, una pentru editor și una pentru mine. Știi în ce format trebuie scris?

– Da, am lucrat pentru un prieten de-al tatălui meu, scriitor, când aveam timp și în felul acesta am învățat destul despre editare, inclusiv cum trebuie să arate un manuscris.

– Bine. Pauline privi portretul care atârna deasupra șemineului și urmărind direcția privirii ei, domnul Cedar adăugă scurt:

– Este fiul meu, John. A fost pictat când avea nouăsprezece ani, cu trei luni înainte de a muri.

– Ce chip nobil!

– A fost un băiat nobil, domnișoară Avon. Ceea ce facem noi acum, te rog să mă crezi, merită din plin. Acum, dacă vrei să mă scuzi, vreau să termin de ordonat hârtiile astea. Apropo, trebuie să iau niște pastile stupide, prescrise de doctorul meu, la ore exacte. Mă întreb dacă ai vrea să ai grijă să am mereu o cană cu apă și un pahar pe birou? M-ai scuti de toate femeile alea care se perindă prin biroul meu când trebuie și când nu trebuie.

– O să am grijă.

Închise ușa ușor după ea și traversă coridorul spre biroul ei. Puse hârtiile în sertarul biroului pentru mai

târziu. Nu terminase de despachetat și totuși rămase dusă pe gânduri în fața biroului. Nu putea să ajungă la o concluzie în legătură cu stăpânul casei. Nu era un om ușor de înțeles. Simțise în el o putere ce putea fi înfricoșătoare, deși în același timp simțise că era un om cu care te puteai înțelege și că era cinstit. Dar undeva în subconștient stăruia sentimentul că ceva nu era cum trebuie. Că se întâmplase o tragedie în camera în care era portretul băiatului, ceva ce nu putea defini. Băiatul era extraordinar de frumos, iar chipul îi era nobil.

Când va avea posibilitatea, va studia mai pe îndelete portretul, pentru că impactul pe care-l avusese asupra ei fusese foarte puternic.

Cufundată în gânduri, se îndreptă spre camera ei pentru a termina de despachetat.

Când auzi gongul sunând, Pauline coborî și găsi în sufragerie un tânăr care-și turna un sherry. Când o văzu, se opri și o privi zâmbind surprins.

– Hei, ești noua secretară, nu-i așa?

– Da, eu sunt.

– Mă-ăăi. O studie din cap până în picioare. Eu sunt Derek Cedar și sunt încântat să te cunosc. Ce surpriză ne-a făcut mama! Ne așteptam la o cucoană

de cincizeci de ani, cu ochelari, taior și un aer hotărât. Norocul nostru.

– Nu fi așa de sigur, îi răspunse zâmbind, în ciuda sentimentului că acest tânăr cu chip zâmbitor nu trebuia încurajat.

– Sherry? Sec?

– Mulțumesc, îl prefer sec.

Semăna cu Judy, își zise în gând. Aceiași ochi de un albastru intens și păr blond deși părul lui era aspru și creț, iar al lui Judy moale și mătăsos. Și aveau același zâmbet deschis. La chip semănau cu mama lor, însă vitalitatea debordantă nu știa de la care dintre părinți o moșteniseră. Era puternică și debordantă vitalitatea lor, își zicea în sinea ei, când doamna Cedar apăru în ușă.

– Ah, ați făcut deja cunoștință. Se întoarse în timp ce soțul ei intra în cameră. Mark lucrează până mai târziu, dragule.

– Presupun că la noul utilaj, Derek? întrebă domnul Cedar.

– Mda. Este împreună cu Gatting. Sunt ca doi copii care au primit o jucărie nouă. După părerea mea, bătrânul Gatting s-a senilizat. Tatăl se încruntă și Pauline avu impresia că doar prezența ei l-a reținut să

nu se răstească la el. Judy dădu buzna în cameră și toți se așezară la masă. Cina n-a fost la fel de destinsă ca masa de prânz. Se simțea o încordare în aer, deși toți se străduiau să destindă atmosfera. Paulinei i se păru că ar fi mai bine ca în prima ei seară să se retragă mai devreme, astfel ca ei să se simtă în largul lor și să discute despre ea, dacă doreau. Imediat ce se ivi posibilitatea, se scuză că mai are de aranjat niște lucruri în cameră și se retrase.

Se uită la cărțile din cufăr și se hotărî să le pună în birou. După ce le aranjă pe raft, agăță cele două tablouri de Corot de o parte și de alta a șemineului. Apoi privi în jurul ei, mulțumită. Îi plăcea camera, cu pereții îmbrăcați în piele și covorul indian. Era mică și prietenoasă. Iar colecția de cărți Jane Austen îmbrăcate în piele roșie și cu titlul auriu și cărțile din copilărie de care nu putuse să se despartă, dădeau camerei un aer familiar.

Era aproape ora zece când termină și se hotărî să coboare să spună noapte bună. Fusese o zi lungă și plină de evenimente și se simțea obosită. Instrucțiunile despre memorii puteau să aștepte până mâine. Doamna Cedar era singură în salon.

– Bună, draga mea. Totul este în ordine?

– Da, mulțumesc. Eu ...

Dar în acel moment, un bărbat vârî capul pe ușă.

– Nu găsec șunca, mamă. Nu este în cămară. Ah, îmi cer scuze, adăugă el când o zări pe Pauline.

– Intră, dragul meu și fă cunoștință cu domnișoara Avon. Fiul meu, Mark.

Pauline se trezi dând mâna cu un bărbat înalt, brunet, care schimba formule de politețe cu ea, în timp ce ochii cenușii o studiau cu atenție. Pe chipul lui nu se putea citi nimic. Dacă se așteptase să întâlnească o altfel de persoană, așa cum făcuse fratele lui, el nu zise nimic.

Mama lui lăsa andrelele.

Stai aici și vorbește cu domnișoara Avon, în timp ce eu îți aduc ceva de mâncare. Mă întreb ce a făcut Lallie cu șunca. Știu că mai aveam. Când Lallie este bolnavă, nu ne descurcăm deloc. Fac niște cafea pentru Mark. Vrei și tu o ceașcă, draga mea, sau preferi un pahar cu lapte?

– O cafea. Dar pot s-o fac eu. Mă pricep destul de bine. Cel puțin, tatăl meu, care era foarte greu de mulțumit, nu m-a criticat niciodată.

– Bine, o s-o faci altă dată, dar nu în seara asta. A fost o zi obositoare. Și apoi, n-aș îndrăzni să introduc

un străin în bucătărie fără permisiunea Lalliei. Chiar și eu sunt cu greu tolerată în bucătărie.

– Ai călătorit bine? o întrebă Mark, așezându-se pe scaunul din fața ei.

– Foarte bine, mulțumesc ... Nu, nu fumez.

– Sper să nu te plictisești aici, după Londra și Paris.

– Viața nu este plictisitoare, indiferent de loc, zise ea cu blândețe. Și cel mai puțin la țară.

– Mai bine încearcă să o convingi pe Judy, să gândească la fel ca tine. Dacă iubești viața la țară, o să găsești această parte de lume foarte satisfăcătoare. Este un loc minunat pentru călărie și pentru excursii.

– Abia aștept să explorez împrejurimile.

Încă o dată realizează că o studiază cu atenție, dar n-o făcea impertinent. Ceilalți o acceptaseră cu ușurință și cu prietenie ca secretară aleasă de doamna Cedar, dar simțea că Mark o s-o supună propriei lui judecăți și nu era o judecată impertinentă.

Nu avea nici frumusețea clasică și nici șarmul tineresc al fraților lui. Privirea pătrunzătoare îi amintea de tatăl ei și simțea în el ceva din puterea tatălui său. Avea un chip cu trăsături puternice, iar bărbia pătrată și gura bine conturată sugerau o ușoară duritate. Un bărbat obișnuit să fie autoritar, își zise în

gând, care nu făcea compromisuri. Cel mai plăcut lucru la el era vocea, care era profundă și molcomă.

Câinele se cuibărise la picioarele lui, cu botul pe pantofi, dând din coadă ori de câte ori o mângâia.

– O să realizezi că Dora este cea mai drăguță ființă din această casă, domnișoară Avon. Nu are frustrări, nici gânduri negre, doar o dragoste nemăsurată pe care o dăruiește tuturor, inclusiv străinilor și tâmpita convingere că toți o iubesc. Destul de ciudat, această convingere nu i-a fost zdruncinată până acum, deși are doi ani.

– Păi, se spune că primești de la viață ceea ce dăruiești, răspunse Pauline cu o ușoară nepăsare.

– Hm. Dacă ar intra un hoț și Dora l-ar primi cu bucurie și l-ar invita la joacă, mi-e teamă că toată convingerea ei ar fi zdruncinată. Dar am găsit la ea o latură atât de umană, încât m-a uimit. Până și pisica îi fură mâncarea! Și vorbind de mâncare, platoul ăsta cu sandvișuri, arată foarte bine, mamă. Chiar mi-e foame.

În noaptea aia, în pat, Pauline nu putu adormi, deși era obosită. Minte îi era prea plină de informații ca să poată dormi. Familia Cedar era formată din persoane serioase, cu personalități puternice și n-avea cum să nu se gândească la ele. Numai doamna

Cedar avea o fire liniștită. Restul, își zise în sinea ei Pauline, erau de-a dreptul dinamită. Se gândi la Mark și la observația lui că aici viața i se va părea plictisitoare după Londra și Paris, și zâmbi. Viața corectă și ordonată pe care o dusesese cu tatăl ei i se părea un loc liniștit față de marea agitată pe care o găsisese aici. Și de asta era sigură, deși nu trecuseră nici douăsprezece ore de când era la Avallon.

Capitolul 2

Abia sâmbătă reuși să găsească timp să viziteze împrejurimile pe care le admirase de la ferestrele casei. Pendula din hol bătuse ora nouă, când își făcu apariția în pragul ușii de la bucătărie să vadă dacă doamna Allington îi pregătise un pachet cu sandvișuri. Menajera tocmai ștersese vesela de la micul dejun, când ridicând privirea o văzu pe Pauline stând nehotărâtă în prag. În afară de domnul Cedar, restul membrilor familiei ezitau când trebuia să intre în bucătărie; mai ales când doamna Allington nu era în toane bune. Menajera era o femeie înaltă, slabă, cu un chip cu trăsături ascuțite, cu ochi deschiși la culoare, iar părul de o culoare nedefinită îl purta

strâns într-un coc la ceafă. Spatele drept arăta că era o persoană inflexibilă. Făcu semn cu capul spre pachetul așezat pe bufet.

– Este gata, domnișoară Avon. Este o zi frumoasă pentru plimbare. O să vă facă bine.

– Da. Mulțumesc, doamnă Allington. Este un pachet consistent.

– O să ai nevoie. Să nu te rătăcești. Ah, doamnă Ridge, continuă, când femeia angajată cu ziua intră pe ușă. Bună dimineața. Tocmai mă întrebam ...

Pauline o zbughi pe ușă. Afară, ezită. S-o ia în josul râului, sau să urce spre mlaștini? Se hotărî pentru mlaștini. Vor fi destule zile cu vânt, când zona mai ferită a văii râului va putea fi explorată. În timp ce mergea pe cărarea mărginită de fagi, cu Dora alergând înaintea ei, Pauline se simțea mulțumită că-și va petrece ziua singură. Va avea posibilitatea să-și ordoneze gândurile și să-și tragă sufletul.

Era clar că domnul Cedar îi va da destul de lucru, dar până acum colaborarea decursese foarte bine. Știa ce voia, îi explica limpede și o lăsa să lucreze. Nu putea să sufere prostii, iar între ei erau doar relații de lucru. Se întrebese dacă va arăta vreun semn de emoție în timp ce lucra la memorii. Singurul semn de

emoție l-a observat atunci când a făcut portretul fiului lui. Când i-a dictat despre trecut, i s-a părut mai însuflețit decât era când vorbea despre prezent. Era ca și cum s-ar fi bucurat să trăiască în trecut.

Gândurile Paulinei fură întrerupte de un fluierat și întorcându-se, o văzu pe Judy alergând după ea.

– Ascultă, domnișoară Avon, îi spuse abia trăgându-și sufletul, te superi, dacă vin cu tine?

– Sigur că nu, dar să știi că vreau să-mi petrec toată ziua afară.

– Mda, Lallie mi-a spus. Am reușit să-mi iau vreo două mere și o prăjitură. Dar să-mi spui dacă vrei să fii singură. M-am gândit că aș putea să-ți arăt împrejurimile.

Pauline o privi întrebător. Doar cu o seară înainte, Judy declarase că urăște plimbările și nu putea pricepe cum cineva dorește să meargă pe jos, când există mașină.

Mai mult, era îmbrăcată cu o rochie de vară, iar în picioare avea sandale, foarte frumoase, era adevărat, dar total nepotrivate pentru mersul pe jos. În plus privind jacheta de lână care-i atârna pe braț și punga de hârtie din mână, prea mică chiar și pentru un prânz frugal, Pauline își dădu seama că Judy acționase

la rezezală și n-avea nicio legătură cu dorința de a-i arăta împrejurimile.

– Nu crezi că ar fi fost mai înțelept să-ți pui niște pantofi mari comozi?

– Nu. Țștia sunt destul de confortabili, zise Judy cu nepăsare. Ce dimineață minunată! Atunci pot să vin?

Pauline zâmbi.

– Sigur că poți, îmi face plăcere. Dar aș dori să-mi spui adevăratul motiv pentru care te-ai hotărât să vii.

Judy o privi lung.

– Oh! A fost o hotărâre de moment. De fapt, au fost mai multe motive.

– A, da.

– Întâi, am simțit că dacă nu ies din casă, explodez. În al doilea rând, îmi place să fiu cu tine și te găsesc o persoană interesantă. În al treilea rând, am vrut să evit pe cineva care urma să vină la noi în dimineața asta.

– Înțeleg. Păi, m-am gândit să o iau spre Winsdale Bridge. Vrei să vii?

– Minunat. Cunoști drumul?

– Am o hartă pe care mi-a dat-o Mark.

Ajunseră în vârful dealului și o luară peste pajiște, pe o cărare bătătorită. Deja vântul bătea mai tare,

deoarece ieșiseră din vale. Sub bătaia vântului, iarba înaltă se îndoia cu un foșnet sec, iar în aer se simțea mirosul turbei. Ciocârlia cânta în înaltul cerului. Pauline își îndreptă spatele și trase cu bucurie aer în piept.

– Zău, recunoaște Judy ... poate fi ceva mai plăcut decât asta? Și este așa de aproape de tine.

– Știi, nu este întotdeauna așa. Trebuie să vezi cum este, atunci când totul este acoperit de ceață. Cei care sunt entuziasmați de viața la țară, vin aici doar în vacanța de vară sau la sfârșit de săptămână.

– Păi, eu am trăit la țară și știu cum este în toate anotimpurile.

– Am crezut că ai locuit la Paris.

– Am stat doi ani acolo. Și înainte de asta, am stat la Londra. Dar școala am făcut-o la țară.

– Paris și Londra! Ce minunat! Nu înțeleg cum poți să te îngropi aici, după ce ai stat în orașele alea. Povestește-mi despre Paris. Mi-ar plăcea la nebunie să merg acolo. Visul meu este să mă plimb pe Champs-Élysées.

– N-ai fost niciodată în străinătate?

– În străinătate? Părinții mei nu-și dau seama că lumea nu înseamnă doar Darnford. Din când în când,

mama se mai duce la Londra și în vacanțe mergem la Torquay. Băieții au fost mai norocoși, datorită războiului au fost în străinătate. Derek a fost în RAF și Mark în Italia. Dar acum s-au întors la fabrică. De fapt, toți ne-am întors aici și eu urăsc locul ăsta. Aceleași chipuri, aceleași locuri.

– Ce ți-ar plăcea să faci?

– Să merg la Londra și să devin manechin.

Pauline zâmbi.

– Mă întreb, dacă știi cât de dură este lumea modei? Nu este nici pe departe atât de strălucitoare precum crezi. Știu, pentru că o prietenă a lucrat în domeniul ăsta, până s-a îmbolnăvit.

– Ei bine, nu-mi pasă prea mult ce fac atâta timp cât este interesant și întâlnesc oameni noi. Necazul este că nu mă pricep la nimic. Tot ce am este corpul și un chip drăguț.

– Chiar foarte drăguț, aș zice. Și ce spun părinții tăi despre asta?

– Că sunt prea tânără și că nu mă pricep la nimic, iar tata consideră că ar trebui să fiu mulțumită să stau acasă și s-o ajut pe mama la acțiunile caritabile la care participă, până când va apărea un bărbat potrivit cu care să mă mărit.

Pauline privi chipul războinic de lângă ea, dar într-o clipă expresia mândră se transformă în zâmbet și în obraji îi apărură gropițe.

– În orice caz, rosti, unul dintre bărbații potriviți va lua plasă în dimineața asta.

– Cel de care ai fugit?

– Da.

– Cam urât mod de a descuraja pe cineva, nu-i așa? N-ai fi putut să-i dai un telefon?

– Ah, dar m-am hotărât în ultima clipă. Brusc, mi-am dat aseama că în dimineața asta nu sunt în stare să ascult o predică. Bănuiesc că se va supăra. Trebuie să străbată un drum destul de lung cu bicicleta.

– Judy!

– Nu mă privi dezaprobat. Oricum, nu ți se potrivește expresia. Știu că sunt rea, dar Peter Blake mă plictisește. Nu știe decât albă sau neagră. Probabil pentru că este profesor. Îmi face plăcere să-l șochez.

– Și Peter este considerat bărbatul potrivit, nu-i așa?

– Da. Mama îl adoră. Este atât de evident de așezat și demn de încredere și întotdeauna face numai ce este corect. Și tata consideră că este mai bine să mă

mărit cât mai repede, iar Peter este cel puțin un tip respectabil, muncitor și care mă poate ține în frâu.

– S-ar putea ca faptul că părinții îl văd favorabil să te împingă în direcție opusă? Mi se pare că-ți place să te răzvrătești.

Judy zâmbi.

– Poate. De fapt, Peter poate fi destul de drăguț. Predă matematica la colegiul Chorley, situat la celălalt capăt al orașului. Dar îți face atâta morală, încât seara trecută n-am mai rezistat, am spus că mă doare capul și am anulat întâlnirea cu el. Dar apoi, când ieșeam de la cinema m-am izbit de el. Eram însoțită de cineva pe care el l-a clasificat drept “nepotrivit”, așa că probabil în dimineața asta urma o altă predică.

– Completată de o nuielușă, aș adăuga, comentă Pauline râzând.

– Ei bine, gata ... Am vorbit destul despre mine. Povestește-mi despre Paris.

Curând după ora douăsprezece au ajuns la Winsdale Bridge și au luat masa pe malul pârâului. Judy se hotărî să-și răcorească picioarele în pârâu, iar Pauline se așeză pe o bancă și o privi cum se îndrepta spre apă. Din sunetul scos când atinse apa, Pauline realizează că era rece. Deși era puțin adânc, apa curgea

repede. Părul blond al fetei strălucea în soare. Pauline o urmări până dispăru sub pod. Era imposibil să nu fii captivată de ea, își zise în gând Pauline, indiferent de cât de nesăbuit i-ar fi fost comportamentul. Prea multă energie pe care nu avea cum să o risipească ... o situație periculoasă.

Judy apăru destul de repede și urcând malul, se așează pe bancă lângă Pauline. Chicoti privindu-și picioarele.

Sper să-ți placă la noi și să rămâi aici, domnișoară Avon. Îmi place de tine.

– Mulțumesc.

Până acum îmi place, și dacă tatăl este mulțumit de munca mea, bănuiesc că voi rămâne.

– Bine. Mi-era teamă că tata o să te sperie. Noi ceilalți suntem suportabili, bănuiesc. Nu trebuie să te temi de Lallie. Pare dură la prima vedere, dar este bună ca pâinea caldă. Nu crezi că este nemaipomenit că femeii ca Lallie se mărită? Poți să-ți imaginezi ...?

Judy chicoti.

– Mi-e greu să mi-l închipui pe Bert cerând-o de soție. Până acum nu i-am auzit vocea. Presupun că vorbește?

– Foarte rar și cât mai scurt posibil.

Lallie l-a redus la tăcere de fiecare dată. Oricum, își găsește pacea și liniștea printre verzele din grădină.

Judy își examinează călcâiul și Pauline oftă când văzu rana.

– Draga mea, nu vei putea să te întorci pe jos cu rana asta! De ce n-ai spus nimic?

– N-am putut, mai ales după observațiile pe care le-ai făcut în legătură cu sandalele mele. O să-mi leg rana cu batista.

– Nu trece nici un autobuz pe aici?

– Nici un mijloc de transport pe o rază de zece kilometri, doar dacă ai norocul să prinzi un ponei. Nu-ți face probleme. O să fiu bine. Probabil Peter ar zice că s-a făcut dreptate.

Pauline îi legă batista în jurul gleznei, în așa fel încât să-i protejeze rana cât mai bine.

– N-o să-ți faci prea multă plăcere drumul de întoarcere, scumpo.

Judy o privi ciudat și-i zise liniștit:

– Ce drăguță ești, zise privind harta. Ar fi mai ușor dacă am merge pe cărarea asta, adăugă repede.

Deși Judy nu se plângea și flecărea veselă, Pauline ghici că o dureau călcâiul. Sângele trecuse prin batistă și începu să șchiopăteze destul de tare. Apoi, în timp

ce erau pe la jumătatea drumului spre casă, văzură un bărbat călare.

– Asta seamănă cu iapa sură, zise Judy. Și dacă este așa, probabil că este Mark.

– Atunci, trebuie să-i atragem atenția. Nu poți să mai mergi cu rana asta. Nu-i așa?

– Cred că da. Bryan rar închiriază pe Pearl altcuiva. Este destul de sălbatică, dar se pare că Mark poate s-o stăpânească. Da, el este. O să-l strig.

Judy începu să-și învârtă jacheta și să strige, iar Dora să latre și calul se întoarse. În câteva minute, Mark era lângă ele.

– Bună. Bună ziua, domnișoară Avon. Judy, fetiço, urli ca o bufniță.

– Mark, îngerașule, este posibil să mi-o împrumuți pe Pearl și să te întorci pe jos cu Pauline? Nu pot să-i tot spun domnișoara Avon. Este ciudat. M-a ros pantoful.

Mark ezită.

– Este într-adevăr destul de rău și mersul este un chin. Dar putem aștepta aici până te întorci și iei un alt cal, dacă preferi așa, îi spuse Pauline.

Mark descălecă și examinează călcâiul lui Judy.

– Dumnezeu, ce rană! Hai, te ajut să încaleci.

– Ah, minunat, zise Judy privindu-i de sus. Trebuie să înveți să călărești și să lași obiceiul ăsta barbar de a merge pe jos, Pauline. Și din motivul că șaua este mai sigură decât picioarele.

– Șterge-o și rezolvă problema cu rana, o sfătui Mark. Leag-o pe Pearl de cireș în grădină și o s-o duc eu lui Bryan. Și ia-o în jos prin pășune.

– Fii fără grijă. Niciodată n-am încercat să fac impresie călare. O las să meargă la pas, ceea ce va fi un chin pentru mine. Adio. Mulțumesc pentru ziua încântătoare, Pauline. Hai, la drum, scumpo.

Pauline rămase singură cu Mark. Dora nu se putea decide în ce parte s-o ia, apoi se întoarse la ei, după ce un timp alergase pe lângă Pearl.

– Și ce zici de pășunile noastre? o întrebă Mark.

– Este un loc încântător. Îmi place singurătatea și sălbăticia.

– Da. Este un loc bun, unde să te retragi. Sunt surprins că ai luat-o pe Judy la plimbare. Probabil că exerciți o mare atracție asupra ei.

– A, nu prea cred că este vorba de atracție, cât de dorința de a scăpa de un anume domn Blake, care trebuia să vină în dimineața asta.

– Ah, despre asta era vorba.

Ce se mai joacă fata asta cu el. Trebuie să fii nebun să te pui cu ea.

– Din câte am înțeles, venea să-i țină o predică, deoarece, ieri i-a tras clapa.

– Să-i țină predică n-are nici un rost. O palmă la fund ar fi mult mai utilă.

– Nu cred că în felul ăsta Judy și-ar îmbunătăți părerea despre el.

– Poate că nu. Dar i-ar arăta că nu este o persoană de care să-și bată joc. Blake este un tip decent. Prea bun ca să-ți bați joc de el. Dar orice bărbat care lasă o femeie să râdă de el și totuși fuge după ea, primește ceea ce merită. Și vorbea serios, își zise privindu-l. Nu era nici urmă de compromis pe chipul lui. Mark Cedar nu era un tip de care să-ți bați joc. Câteva luni mai târziu, avea să-și amintească vorbele lui, dar în acel moment el zâmbi și fiorul de gheață care o cuprinse, dispăru ca prin farmec. Avea un zâmbet ciudat, care-i lumina ochii și care-l întinerea cu ani buni.

– Nu te uita la mine ca și cum aș fi Cesar Borgia. Cred că ești de acord că o fetișcană obraznică precum Judy trebuie să fie strunită.

– Nu știu dacă anumite persoane rebele n-ar răspunde mai bine la blândețe. După părerea mea,

Judy este o fată cu suflet generos. Cred că blândețea ar fi un mod mai bun de a ajunge la ea.

– Strategie feminină, în locul unei acțiuni directe? Ei bine, personal prefer acțiunile directe.

– La fel ca tatăl tău.

– Bătrânul este un gen de tiran, nu-i așa? Cred că eu sunt puțin mai tolerant. Dar are un caracter extraordinar. Cum îți place slujba pe care o ai?

– Este fascinantă. Cred că tânărul John a fost o persoană nobilă. Presupun că nu ți-l reamintești foarte bine?

– Aveam opt ani când a murit, așa că nu-mi amintesc foarte bine, în orice caz era eroul meu. Mi-l amintesc ca pe o persoană veselă, foarte chipeș și extraordinar de activ. Excela în toate, de la sport la carte. Era strălucit la carte, probabil că o să-i găsești dosarul.

– Da. Înțeleg de ce tatăl tău este atât de amărât de pierderea suferită. Cum s-a întâmplat?

– A căzut când făcea alpinism pe Matterhorn. Era un alpinist foarte bun, iar Matterhornul putea fi cucerit doar de câțiva alpiști din vremea aceea și John se număra printre ei. A căzut vreo opt sute de metri pe un ghețar. Singura mulțumire, dacă pot să

spun așa, a fost că a murit instantaneu. Și de la acea tragedie, viața noastră nu mai este aceeași. Derek avea doar trei ani așa că nu și-l amintește deloc pe John, iar Judy nu se născuse încă, dar și ei plătesc pentru moartea lui. Poate de asta ... ei, mă rog, o să descoperi singură totul, bănuiesc. Dar nu te amăgi singură ... suntem foarte duri, domnișoară Avon. N-ar trebui să pui prea mult accent pe sufletele generoase: ale lui Judy, Derek sau altcuiva.

Pauline roși puțin când îi întâlnește privirea. Așadar, o prevenea împotriva lui Derek, nu-i așa? Nu trebuia să se teamă. Nu interpretase greșit flirtul nevinovat al lui Derek ca fiind ceva serios, deci nu era necesară atenționarea lui Mark. Hotărât că era mai sigur să discute subiecte mai puțin delicate și în consecință îl întrebă despre afacerea familiei. Având în vedere că tatăl ei a fost membru al Societății Ceramicii și un harnic colecționar de ceramică, știa câte ceva despre domeniul ăsta și descoperind acest lucru, Mark a fost foarte bucuros să discute despre acest subiect. Era evident că subiectul îi făcea plăcere, iar ea îl găsea foarte interesant.

Erau atât de absorbiți de discuție, încât nici nu realizară când au ajuns acasă.

Avallon arăta extraordinar de liniștit în lumina aurie a apusului. Cele două straturi de trandafiri erau luminate de razele soarelui ce se strecurau printre ramurile unui copac și păreau două pete de sânge proiectate pe cenușii peretelui casei. Culoarea îi aduse în minte sângele vărsat de un băiat pe un ghețar din Alpi, cu ani în urmă.

Pauline se obișnuise repede cu noua ei viață împreună cu familia Cedar. Când iarna se instalase, deja era acceptată ca membru al familiei de toți ceilalți, cu excepția domnului Cedar, care păstra o atitudine de lucru față de ea. În aceste luni se simțise foarte fericită la Avallon. O interesa ceea ce făcea, și în diverse moduri fiecare membru al familiei o solicitase cu câte ceva, iar ea le rezolvase cu plăcere micile cereri.

Se atașase de Judy și de doamna Cedar, Derek o amuza cu nerușinarea lui plină de viață și o intriga personalitatea complexă a lui Mark. Simțea în el o profunzime, care deși încerca s-o mascheze, lăsa impresia unei forțe copleșitoare. Nu era sigură dacă era voit sau nu, dar era interesată de el și pe măsură ce săptămânile treceau, dorința de a ști mai multe despre el devenea tot mai puternică.

Datorită lui Judy și plăcerii ei de a flecări, a aflat mai multe despre membrii familiei, dar cu tot aerul ei de iresponsabilitate, nu era lipsită de viclenie. O plăcea foarte mult pe Pauline și din această cauză îi făcea confidențe.

Într-o seară de noiembrie, Pauline era în biroul ei scriind o scrisoare, când cineva bătu la ușă, apoi Judy vârî capul în cameră.

– Ah, ești ocupată. Pot să intru și să stau într-un colț, fără să vorbesc? Nu pot să dau ochii cu familia, în seara asta.

Pauline zâmbi.

– Poți să intri, dar mă îndoiesc că vei sta liniștită mai mult de zece minute. Aproape am terminat scrisoarea, așa că în câteva minute o să fiu liberă.

Judy se așeză pe un scăunel lângă foc, își îmbrățișă genunchii și așteptă liniștită ca Pauline să-și termine scrisoarea.

– Am avut o ceartă groaznică înainte de cină, cu tata, rosti Judy mohorâtă, când Pauline se așeză lângă ea. Presupun că ai auzit despre asta.

– Nu. La cină, atmosfera era puțin încărcată, dar nimeni n-a explicat absența ta și am presupus că ai o întâlnire.

– N-aș fi putut înghiți nimic, dacă-l vedeam. Îl urăsc.

– Judy, dragă!

– N-are nici un rost, Pauline. De ce să fiu ipocrită? Îl urăsc și el mă urăște. Cred că ne urăște pe toți deoarece noi trăim, iar John a murit. Deoarece a rămas doar gunoiul, iar John a murit. Deoarece a rămas doar gunoiul, iar comoara a dispărut.

– Draga mea, este o afirmație puțin cam deplasată, mai mult ca sigur.

– Păi, a făcut tot ce i-a stat în putință să avem o viață mizerabilă, inclusiv mama, doar că ea nu vrea să recunoască. Ah, este adevărat că el ne întreține. Dar niciodată nu ne-a arătat nici cel mai mic semn de afecțiune, de aprobare sau de înțelegere. A aruncat o umbră asupra întregii case. Acum că se retrage, este și mai rău. Cel puțin atunci când era la fabrică, puteam respira, dar acum va fi groaznic. De ce a trebuit să arunce John un blestem asupra vieților noastre? Mi-e silă de John, mi-e silă de casa asta, mi-e silă de nu și nu tot timpul.

– Vrei să-mi spui de la ce a pornit cearta?

– Ah, de la treaba cu magazinul de pălării. Știi că prietena mea Hilda Lepworth are un magazin de

pălării în Darnford. Ei bine, când a pornit afacerea, am vrut s-o ajut la magazin. Tata a zis nu. Hilda și-a luat o asociată, dar care pleacă săptămâna viitoare, deoarece se mărită și Hilda m-a întrebat din nou dacă vreau s-o ajut. Din nou l-am întrebat pe tata și el mi-a dat același răspuns grațios.

– Și care este motivul pentru care refuză?

– În primul rând, nu este potrivit ca fiica lui să vândă pălării într-un magazin în Darnford, unde familia Cedar este atât de bine cunoscută și respectată, ha, ha. Sigur, tata trăiește într-o altă epocă, la fel ca și mama, de altfel. În al doilea rând, Hilda este fata unui cârciumar și tata disprețuiește întreaga familie Lepworth și consideră că nu sunt potriviți pentru fiica lui. Îmi vine să mă angajez chelneriță la bar. Asta l-ar învăța minte.

– Hm. Păcat că n-ai o meserie, în felul acesta n-ar mai avea de obiectat.

– Știu. Dar nu am fost strălucită la școală și tata nu este chiar sărac, așa că am adoptat ideea lor și anume că voi ajuta-o pe mama în munca ei de caritate și că mă voi mărita destul de repede. Nu mi-am dat seama că va fi atât de teribil. Oricum, cred că mă voi descurca la magazin și de ce să nu câștig bani dacă vreau?

– Nici un motiv, draga mea, doar că tatăl tău este un om periculos ca să-l înfrunți, și apoi nu ai decât nouăsprezece ani și depinzi de el.

– N-aș zice nimic dacă aș ști că o face pentru mine, că se gândește la mine. Dar nu este așa. Nu se gândește decât la onoarea familiei Cedar și dacă este mulțumit de ceva, este faptul că se bucură să-mi facă în ciudă.

Dacă nu ai fi tu Pauline, aș fugi de acasă. Tu ai făcut totul mai suportabil.

Pauline își dori să-i poată da niște sfaturi mai practice. Fata avea dreptate. Era adevărat, până acum Pauline descoperise că domnul Cedar nu-și iubea copiii. Se părea că-i disprețuia pe Judy și pe Derek, asta când nu-i erau total indiferenți. Însă în Mark întâlneau un egal. Nu manifesta nici un pic de afecțiune pentru nimeni. Parcă îi împietrise inima, iar picătura de sentiment ce-i mai rămăsese era îndreptată spre fiul mort și spre biografia lui. Pentru Mark, avea respect și încredere. Poate pentru că Mark era prea puternic să-l ignore sau să-l disprețuiască, poate pentru că el era singurul dintre copii, care și-l amintea și-l admira pe John. Pentru Pauline era clar că John devenise o obsesie anormală pentru el și putea

să-și imagineze cum influențase viețile celorlalți în anii copilăriei.

– Fruntea sus, Judy. Poate găsim ceva. Ce zici de un curs de secretariat? La Darnford se țin cursuri serale. Tatăl tău nu s-ar putea opune la asta și astfel ți-ai crea o serie de posibilități. Te ajut și eu.

– Mă voi gândi la asta. Însă eu nu mă prea pot concentra. Neatenție era cuvântul care apărea cel mai des în carnetul de note. Dar mi-ar plăcea să fac ceva. N-am de gând să stau prizonieră în casă și să-mi pierd toată tinerețea. Sâmbătă mă duc la o petrecere la familia Lepworth. Este ziua lui Jack Lepworth, împlinește douăzeci de ani și nu-i spun nimic tatei despre asta.

– Presupun că se ține la birt?

– Da. Tata mi-a spus să nu mai am de-a face cu familia Lepworth. Numai să încerce. Sunt singurii oameni de viață în colțul ăsta uitat de lume.

Și cel mai sigur mod de a o face pe Judy să se simtă atrasă de ei, era atitudinea despotică a domnului Cedar, își zise în sinea ei Pauline, ușor îngrijorată. Într-o zi când fusese în oraș, se întâlnise cu Hilda și Jack Lepworth și nu fusese plăcut impresionată. Copii ieftine ale personajelor din filmele superficiale,

gândise atunci, deși realizase că ar putea să-i nedreptățească.

– Merge și Peter cu tine, sâmbătă?

– Nu, Hilda m-a întrebat dacă să-l includă pe lista invitaților, dar i-am zis nu. Peter nu-l suferă pe Jack. Ar fi doar un paravan. Se pare că nimeni nu este de acord cu prietenii mei sau cu ceea ce fac.

– Vai de mine, în seara asta îți plângi de milă. Pe aici pe undeva era o cutie cu bomboane. Servește-te. Dacă Peter îl consideră pe Jack rival, este normal să nu-l poată suferi.

– Peter este un măgar înfumurat, îi spuse Judy.

– Atunci, de ce nu termini cu el? Știi că poți, dacă vrei cu adevărat.

– Da, știu. Dar, destul de ciudat, îmi place să-l știu pe lângă mine. Nu doar pentru a-mi zgândări orgoliul. Dar ... ei bine, Peter este puțin pedant și foarte profesoral, dar întotdeauna spune ce gândește, fie că-ți place sau nu. Bătrânul Pete îmi spune adevărul și deși uneori văd roșu de furie, cel puțin știu cum stau. Poate pentru că aici în casă a fost întotdeauna o atmosferă încărcată, atât de multe lucruri care nu pot fi rostite, atâtea emoții ascunse. Cred că o să-i simt lipsa lui Pete, dacă-i dau papucii.

– Dacă te tot joci cu el, s-ar putea să se retragă el.
Judy zâmbi.

– Știi când să fiu dulce și docilă.

– Ești o fetișcană obraznică. Mark are dreptate.
Peter ar trebui să-ți dea vreo două la fund.

– Tu ești singura persoană care poți să-mi ții o predică în mod atrăgător. Peter este aspru și serios, folosește cuvinte care n-au mai mult de trei silabe și sincer ai impresia că o să te pună să scrii propoziția de o sută de ori la tablă. Mark este concis și înspăimântător. Mama este mai mult tristă decât mânioasă, iar tata nu-ți ține predică, pur și simplu dă ordine. Dar tu ai tot timpul un zâmbet jucăuș în colțul gurii, care este foarte atrăgător și mă face să nu mă simt așa de rău. Mă tot întreb de ce nu te-ai măritat până acum, Pauline? Ești extraordinar de atrăgătoare. N-ai fost îndrăgostită niciodată?

– Când aveam șaptesprezece ani, m-am îndrăgostit nebunește de dirijorul orchestrei simfonice și a durat doi ani, deși întotdeauna sala era plină. Apoi, am crezut că m-am îndrăgostit de secretarul personal al ambasadorului, dar a fost mutat de cealaltă parte a oceanului. Deși am suferit o lună după plecarea lui, nu cred că a fost dragoste adevărată.

– Este dificil de știut, nu-i așa?
– Nu chiar. Îmi imaginez că atunci când se întâmplă, te lovește din plin. Până atunci, cred că este doar o repetiție.

– Păi, duminică o să poți vedea o femeie care-și urmărește prada.

– Și cine este?

– Linda Coral. Ea și tatăl ei vin în vizită. Domnul Coral este avocatul tatei și un vechi prieten al familiei.

El este OK, dar nu pot s-o sufăr pe vipera de fiică-sa, care-l vânează de ani de zile pe Mark.

– De ce nu o placi?

– Este o ipocrită și eu nu pot să sufăr ipocriții. Este mignonă și frumușică, genul păsărică, face pe neajutorata și admiră bărbații puternici. Numai catifea, dulceață, ochi mari albaștri și este la fel de neajutorată ca un uliu. Derek și cu mine am descoperit asta acum câțiva ani.

– Și Mark?

– Nu știu. Niciodată nu vorbește prea mult și cred că nu este în firea lui să discute despre o femeie în felul ăsta. De fapt, foarte rar discută despre cineva care nu este de față. Pur și simplu îi cântărește,

hotărăște cine merită și cine nu și asta-i tot. Nu este la fel ca mine și Derek. Nouă ne place să bârfim.

– Nemiloase creaturi.

– În felul lui, Mark este și mai nemilos. Eu și Derek râdem și acceptăm, Mark respinge. Și nu acceptă nicio scuză. Și totuși, în felul lui, este corect. Doar că are standarde foarte înalte și dacă o persoană nu le atinge, pur și simplu și-o scoate din minte. Presupun că are la ce să se gândească, spre deosebire de noi. Oricum, este destul de dibaci, ca s-o citească pe Linda. Dar toți bărbații sunt înfumurați și ea știe când să atace. De ce zâmbești?

– O tânără de nouăprezece ani, judecă bărbații. Dar nouăprezece ani este o vârstă la care emiți judecăți generalizate. N-aș zice că Mark este înfumurat. Vanitatea este o trăsătură a bărbaților slabi, cred. Și orice ai zice, Mark nu are un caracter slab.

– Așteaptă prea mult de la oameni. Și el n-ar înțelege și n-ar ierta, așa ca tine. Dar este cel mai bun din familia asta, din punctul meu de vedere, și jur că mă tund dacă va cădea în capcana pituliceii.

– Păi, are treizeci și patru de ani, nu-i așa? Destul de bătrân ca să poată evita o capcană, draga mea.

Poate că nici nu se gândește la căsătorie. Este acaparat de munca lui.

– Ah, dar are un puternic simț al familiei, la fel ca părinții lui. Trebuie să fie un Cedar, care să ducă mai departe tradiția fabricii Cedar, și din punct de vedere biologic, Linda este foarte potrivită. De la Derek nu se poate aștepta nimic. N-are simțul responsabilității. Și nici eu, slavă Domnului. Prea multe pretenții! Nu dau nici un ban pe tradiția familiei sau pe fabrica Cedar și dacă aș ști că niciodată nu voi mai vedea Darnford și locuitorii lui plicticoși, aș fi veselă ca un pițigoi. De unde ai cumpărat bomboanele astea? Sunt grozave.

– Nu le-am cumpărat. Derek mi le-a făcut cadou. Cred că le-a cumpărat pentru altcineva, dar respectiva persoană a refuzat să fie cumpărată cu bomboane. Cel puțin m-a rugat să-i fac favoarea să primesc această creangă de măslin, așa că le-am luat. Sunteți o pereche grozavă voi doi, frângeți inimi în stânga și în dreapta, după cum văd.

– Poate plătim cuiva, zise Judy cu ușurință.

– Nu-l face responsabil pe tatăl tău pentru toate, Judy. Replica liniștită o reduce la tăcere pentru un moment pe Judy. Apoi, întâlnind privirea Paulinei, zâmbi ușor stânjinită.

– Scuze. Dar dacă sunt lovită, vreau să lovesc și eu.

– Poate, dar în felul ăsta, cine ar scăpa de lovitură?

Mai mult, nu văd cum o serie de lovituri te vor ajuta, și mai mult ca sigur nu-l va deranja pe tatăl tău. Pur și simplu îți tai craca de sub picioare. Vrei să ascuți niște muzică, să-ți mai schimbe gândurile? Este un concert la nouă și un sfert.

– Ce cântă?

– Simfonia a patra de Brahms și Concertul pentru pian de Schumann.

– Destul de bine. Mi-ar plăcea să le ascult. Câteva noțiuni elementare și aprecierea muzicii sunt singurele urme de cultură pe care le am, asta susține Peter. Nu este iubitul tău dirijor, nu-i așa? o întrebă ea studiind programul de radio. Ba ca să fiu sinceră, el este. Vrei să stingem lumina? Este mult mai relaxant și te poți concentra mai ușor. Judy stinse lumina și se așeză comod lângă șemineu în fața Paulinei. La lumina focului, chipul ei arăta neobișnuit de gânditor. Când primele note ale simfoniei se auziră în cameră, Pauline se relaxă, lăsând muzica s-o învăluie, să se reîmprospăteze spiritual, făcând-o să se liniștească. Problemele ei erau presante, spiritul ei se agita, așa că muzica nu era decât un fundal pentru gândurile ei.

Capitolul 3

– S-a lăsat ceața deasupra mlaștinii. Mai bine să te ții pe lângă râu ... în felul ăsta nu te poți rătăci, îi spuse Mark, întinzându-se după fular, în timp ce Pauline își căuta bastonul pe care-l folosea când ieșea la plimbare.

– Ah, dar nu merg prea departe. Mă întorc la prânz. Vreau să văd dacă pot să iau un pisoi de la ferma Withy. Ieri, Lallie a mai văzut un șoarece în bucătărie.

– Pisioul poate aștepta. Stai departe de mlaștini.

Dacă Mark ar fi vorbit mai puțin poruncitor, ar fi ținut seama de sfatul lui, dar tonul lui o irită puțin.

– Oh, sunt destule indicatoare care arată drumul spre fermă. Hai, Dora.

– Ești nou-venită în regiune, Pauline. Eu am trăit aici toată viața. Nu crezi că știu mai bine?

Pauline zâmbi.

– Sunt convinsă că așa este.

– Te duc eu până acolo, dacă vrei.

– Dar merg pe jos. Dacă ceața devine mai densă mă întorc.

Pentru o clipă, o privi gânditor.

– De obicei, încăpățânarea nu se ascunde sub un chip delicat. Niciodată n-aș fi bănuțit. Ei bine, faci cum vrei. Dar n-o lua pe Dora.

– De ce nu?

– Deoarece Dora n-are simțul orientării foarte dezvoltat și se poate pierde în ceață chiar mai ușor ca tine. Dacă tu ai hotărât să riști și să te plimbi câteva ore într-un ținut mlăștinos, nu văd de ce ar face-o și Dora. Am mai pierdut un câine în felul acesta.

– Dar mă întorc, dacă vremea se înrăutățește.

– Nu este vorba că va fi bună sau rea. Pur și simplu ceața te învăluie. Nu te pot opri să te porți prosteste, deși trebuie să-ți spun că m-ai surprins, dar n-o iei pe Dora.

– Îmi dai un ordin?

O privi calm.

– Da.

Fără un cuvânt, Pauline agăță lesa în cui și ieși, lăsând câinele neconsolat în compania lui Mark. O luă repede în josul drumului, mulțumită de aerul rece care-i răcorea obrajii roșii, conștientă că abia se stăpânise să nu-i răspundă. Nu era obișnuită să i se dea ordine. Era o persoană responsabilă, inteligentă, perfect capabilă să decidă singură. Și era atât de furioasă, încât nici nu-și dădu seama când ajunse în vârful dealului. O ceață subțire acoperea mlaștina, dar vizibilitatea era destul de bună și un soare palid se străduia să iasă printre nori. S-ar putea ca vremea să se îndrepte. Până la fermă făceau cam o oră și ajunse acolo cu puțin înainte de unsprezece. Ceața era deasă în vale, dar aici sus era destul de slabă. A stat de vorbă cu doamna Cartwright, l-a admirat pe cel mai tânăr membru al familiei, care avea doar șase luni, și alese pisoiul roșcat dintre cei patru, care se jucau pe jos.

– Mai lasă-l o săptămână cu mama lui, îi zise doamna Cartwright, apoi poți să-l iei. O să-l rog pe Fred să-l aducă, săptămâna viitoare când va merge la Darnford. Știu că are treabă la bancă.

Doamna Cartwright o conduse pe Pauline până la poartă și pufni supărată după ce trase aer în piept.

– Ceța se îndesește. Te sfătuiesc să o iei pe drum, domnișoară Avon. Este mai mult de mers, dar drumul te duce până acasă.

– Ai dreptate. Așa o să fac. Urmez drumul până la intersecție, apoi o iau la stânga, nu-i așa?

– Da. N-ai cum să greșești. Nu-mi place când ceța se lasă peste mlaștini. Știu oameni care s-au rătăcit noaptea. Chiar și Fred, care cunoaște zona ca în palmă. Transmite-i salutări din partea mea doamnei Allington și sper ca pisoii să fie un bun vânător de șoareci. Nu-i dați prea multă mâncare.

– O să-i spun. Mulțumesc, doamnă Cartwright. La revedere.

Ferma era situată la mai puțin de o jumătate de milă de drumul care traversa mlaștina. În timp ce se îndrepta spre pârleaz, tăind în diagonală câmpul, își zise că nu va fi prea dificil. Trecu pârleazul și ajunse dincolo de un zid dărăpănat, dar cărarea ducea în josul dealului, unde ceța era destul de deasă. Încercă să se orienteze. Cărarea ducea spre un pod de lemn, apoi urca în diagonală spre o poartă ce dădea spre drum. Nu putea să se rătăcească, atât timp cât auzea zgomotul apei. Dar înainte de a ajunge la râu, fu învăluită de ceță, făcând-o să piardă direcția și

diminuând zgomotul apei. Continuă să meargă încet, abia auzind murmurul apei în stânga ei. Sări într-o parte când ceva o atinse. Era o oaie care dispăru chiar înainte să realizeze ce era. Apoi ajunse la râu, dar nu găsi nici un pod. Mersese prea mult spre dreapta sau spre stânga? Habar n-avea. Se întoarse spre dreapta și urmă cursul râului, dar nu ajunse la pod. Se întoarse și urmări cursul râului în direcția opusă. Răsuflă ușurată, când găsi podul. Nu și-o va ierta niciodată, dacă se dovedea că Mark avusese dreptate. Pur și simplu nu trebuia să se rătăcească. Trebuia doar să traverseze câmpul ăsta spre poartă și totul va fi bine, va merge pe drum. Îi va lua mai mult timp să ajungă acasă, dar dacă se grăbea putea ajunge la ora unu, la masă. Onoarea cerea să nu-i dea satisfacție lui Mark și să ajungă mai târziu.

Din nefericire, Pauline nu găsi poarta. Deși nu-și dezlipise ochii de cărare, la un moment dat ceața era atât de deasă, încât nu-și putea vedea nici picioarele. Realiză că rătăcise cărarea când se trezi pe pășune. Avea impresia că se învârtise în loc timp îndelungat. În final hotărî că singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut era să urce dealul și acolo în vârf ceața era mai puțin deasă. Dar după ce urcă destul de mult, se

lovi de un alt zid de piatră. Nu putea să vadă nici la un metru, așa că trebui să se recunoască învinsă. Cu respirația întretăiată, se sprijini de zid, întrebându-se ce să facă. Dacă rămânea acolo, în curând va îngheța. Dacă mergea, se putea afunda și mai mult în mlaștină. Se uită la ceas. Era aproape ora unu.

Porni, ținându-se aproape de zid. Era reconfortant să se sprijine de ceva solid, în această lume fără forme. Se simțea pierdută în spațiu și se întreba cât va mai dura ceața. Nu era plăcut gândul că ar putea petrece ore întregi afară și nici nu putea merge la infinit. Deja se simțea obosită. Buruienile crescuseră înalte în acea zonă și-i era destul de greu să-și croiască drum printre ele.

În sfârșit, auzi din nou murmurul apei și dădu peste râu. Își adună ultimele puteri, și îngenunche lângă apă. Curgea repede și era puțin adâncă. Curgea spre vale. Dacă mergea de-a lungul apei, se îndrepta spre civilizație. Nu era nicio cărare, dar merse pe malul apei destul de mult. Se mai lărgise, curgea mai lent și era mai ușor de urmat. Tocmai când se simțea epuizată, incapabilă să mai facă un pas, ajunse la un pod de lemn și crezu că-l recunoaște. Privi atentă prin ceață, simțind că o cuprinde nebunia. Cu greu zări

lângă apă un copac ce avea o ramură ruptă și pe care-l recunosc. Se întorsese din nou la ferma Cartwright. Era prea obosită să mai încerce să găsească din nou drumul. Abia trăgându-și picioarele, merse pe cărare până la pârleaz. Mai trebuia să traverseze câmpul. Se aplecă și mai mult ca să urmărească drumul. Era pierdută dacă se rătăcea din nou. Nu mai avea pic de putere. Ajunse la poartă și în fața ei apăru casa.

Doamna Cartwright deschise ușa.

– Doamne Dumnezeule, uite-o!

Așezat pe un scaun lângă cuptorul din bucătărie, cu doi pisoi în poală și în mână cu o ceașcă de ceai, stătea Mark.

Pentru o clipă privirile li se întâlniră și în secunda următoare era așezată pe scaunul lui Mark. Doamna Cartwright îi turnă ceai dintr-un ceainic mare din ceramică. Niciodată nu i se păruse Paulinei ceaiul mai bun. În timp ce stătea acolo, cu picături căzându-i pe obraji din părul ud, explică ce se întâmplase, dar neștiind pe unde umblase, nu putea spune prea multe.

– După cum povestești, mi se pare că ai ajuns tocmai pe dealul Bray, îi spuse Mark. A fost bine că

ți-a venit în cap să urmărești cursul râului. Altfel, s-ar fi putut să te trezești în vecinătatea lacului Bray și a ținutului mlăștinos, ceea ce n-ar fi fost prea plăcut.

– În locul tău, scumpo, aș merge acasă și aș face o baie fierbinte, o sfătui doamna Cartwright. Ești udă toată. Vrei să-ți dau niște haine uscate să te schimbi?

– Nu, este în ordine, doamnă Cartwright. Sunt udă doar la picioare. Mantaua m-a ferit de umezeală.

– Păi, e bine că domnul Cedar a venit cu mașina. Ești sigură că nu vrei încă o ceașcă de ceai?

Ceața încă nu se ridicase când au ieșit din casă. Pauline se simțea țeapănă, obosită și nu avea nici un chef să se miște. Mark o luă ușor de cot.

– Hai. O să te simți și mai rău dacă mai stăm.

– Ești sigur că o să poți conduce?

– Da. S-a mai ridicat puțin. Și apoi slavă Domnului a început să bată și vântul.

– Dar încă este destul de deasă, Mark.

– Am ajuns până aici. Am far de ceață și drumul nu este aglomerat.

Până ajunseră la pod, nu mai vorbiră. Pauline se simțea ca un copil neastâmpărat care era adus acasă, iar felul politicos al lui Mark de a se purta nu îmbunătățea lucrurile. Avea dreptate, ceața era mai

puțin deasă. Îl urma îndeaproape în timp ce traversau câmpul pe celălalt mal al râului, și ajunseră exact la poarta de la drum.

– Ai un bun simț de orientare, îi zise în timp ce se îndrepta obosită spre mașină.

– Mai bine ți-ai scoate pantofii și șosetele ude și te-ai înveli cu pătura. O să ne ia cam o oră să ajungem acasă. Se oprise să-și aprindă o țigară, în timp ce ea se urcă în mașină și făcu ce-i sugerase el. Nu era plăcut să conducă pe o vreme ca asta, se gândi necăjită de încurcătura în care-l băgase. Oricum, Mark părea calm când se urcă în mașină și porni motorul, apoi testă farurile. Pauline puse o mână pe brațul lui. Când va conduce, va trebui ca toată atenția să fie îndreptată asupra drumului. Trebuia să vorbească acum. El se întoarse și o privi, iar ea zâmbi stânjenită.

– Nu am cenușă să-mi pun în cap, dar închipuie-ți gestul și-ți cer iertare.

– Acordată. În orice caz probabil că a fost mai bine că ai învățat în felul acesta.

– Este bine că nu m-ai lăsat s-o iau pe Dora, altfel ar fi trebuit să cauți două ființe. Îmi pare rău, Mark. Frumos din partea ta că ai venit să mă cauți, în loc să mă lași de izbeliște, așa cum meritam.

– O noapte petrecută în mlaștină nu este prea plăcută, deși n-are nici un rost să cauți pe cineva, când ceața este foarte deasă. În felul ăsta, termini prin a căuta șase persoane în loc de una. M-am gândit că ar fi posibil să fi rămas la fermă. Dacă nu, era mai bine să încep căutările din această parte, imediat ce se ridică ceața. Dar având în vedere că ai apărut ca o nălucă din ceață, a fost și mai bine.

– Doar că ți-am stricat sâmbăta după-amiază și te-am făcut să conduci pe o ceață atât de deasă.

– Asta te va învăța să ții cont de ceea ce spun, replică el cu ochi strălucitori.

– Păi, data viitoare încearcă să o spui pe un ton mai blând și atunci nu voi fi tentată să fac contrariul.

– De felul meu sunt sincer și-mi pare rău să-ți spun, dar niciodată n-am vorbit din vârful limbii.

– Mai există și alte forme de a vorbi.

– Eu nu fac nici un compromis. Porni mașina și conduse foarte încet. Le luă aproape o oră să ajungă acasă. Îndată ce părăsiră zona mlaștinilor și depășiră trecătoarea, ceața se mai ridică puțin. Când ajunseră la Avallon, ceața se ridicase complet. De o parte și de alta a intrării, felinarele luminau vesele, iar casa nu i se păruse niciodată atât de primitoare.

Pauline se aplecă după pantofi și privi deznădăjduită încălțările ude. Abia reușise să-și încălzească picioarele în pătură. Mark îi urmări privirea.

– Nu poți să-i încalți. Dacă iei tu cheile, te duc în brațe.

– Sper că nu sunt prea grea.

– Dacă ești, îți dau drumul.

– Te porți ca un adevărat creștin, Mark, îi spuse în timp ce acesta deschidea portiera dinspre ea.

– Știu. Și este contra tradiției familiei Cedar. Ar fi trebuit să te pun să mergi pe cărbuni încinși. Însă am și eu momentele mele de slăbiciune.

– O duse în brațe fără un efort vizibil, așteptă până descuie ușa, apoi trecu pragul. Pentru câteva clipe o privi în față, apoi o puse jos.

– Mai bine vezi dacă Lallie mai are ceva mâncare, o sfătui. Probabil că ești moartă de foame.

Apoi ieși să ducă mașina la garaj și Pauline rămase nemișcată privind-și picioarele afundate în carpeta cărămizie.

Mai târziu, în baie, zăcând în apa fierbinte, revăzu în minte toate evenimentele zilei și sentimentele confuze care le însoțiseră. Nu-și pierdea cumpătul

foarte des, dar Mark reușise s-o facă de două ori în aceeași zi, iar vârtejul de sentimente ce o cuprinsese a doua oară o copleși cu implicațiile pe care le întrezări.

În seara aceea, la cină, au fost doar ei patru, deoarece nici Drek și nici Judy nu erau acasă. Când domnul Cedar a întrebat de Judy, doamna Cedar i-a spus că ea împreună cu Derek s-au dus la o petrecere dată de niște prieteni, iar Pauline nu spuse nimic, deși știa că Judy se dusese la familia Lepworth, iar Derek la o partidă de biliard în altă parte.

Faptul că Pauline se pierduse în mlaștină nu însemnase prea mult pentru Cedari, în afară de Mark. Doamna Cedar asistase în după-amiaza aceea la o ședință agitată a comitetului orfelinatului și nu se mai putea gândi la nimic altceva, Judy dăduse buzna în camera Paulinei pentru o secundă ca să-i arate noua ei rochie pe care o va purta la petrecere, iar Derek plecase înainte de întoarcerea ei, iar domnul Cedar nu făcuse nici un comentariu.

După cină, au luat cafeaua în salon, lângă șemineu. Mark și tatăl său discutau despre posibilitatea extinderii fabricii, în timp ce Pauline îi privea. Existau asemănări: forma capului, conturul maxilarului, ochii

adânciți în orbite. Gura lui Mark nu era așa de subțire ca a tatălui lui, își spuse în gând, căutând diferențe, iar urechile erau lipite de cap, nu proeminente ca la tatăl lui. Tenul bătrânului era roșcat, în timp ce al lui Mark era măsliniu, iar când zâmbea, așa cum făcea în acea clipă, nu exista nicio asemănare între cei doi. Dar Pauline știa, ezitând între cei doi bărbați că în amândoi era ceva înfricoșător; că puterea, tăria sentimentelor și neîndurarea care-l făcuse pe domnul Cedar temut de toți, exista în inima unui singur membru al familiei și anume în Mark și asta era un avertisment serios. Să-l iubești pe Mark Cedar era ca și cum ai merge pe nisipuri mișcătoare și totuși își zise cu simplitate, n-avea ce face. În ultimii opt ani, dusesse o viață socială extrem de activă care o adusesse în contact cu mulți tineri de valoare și totuși, rămăsese virtual neatinsă. Unora le lipsea grația socială. alții au avut cariere prea strălucite, dar toți fuseseră companii agreabile. Dar niciodată până în după-amiaza aceea când Mark Cedar o ținuse în brațe, nu bănuise că un bărbat putea să facă să-i fiarbă sângele în vene și inima să-i sară în piept de fericire. Și dintr-o dată, din mulțimea de persoane pe care le cunoștea, a trebuit să apară Mark să o învețe asta.

– Ce ai făcut în legătură cu Pallis, Mark?

– L-am concediat ieri.

– Crezi că o să fie probleme?

– Nu mai multe decât dacă ar fi stat. Întotdeauna am avut relații bune cu muncitorii noștri. Nu o să las un agitator ieftin să le strice. Și nici cei în vârstă nu-l plac. N-a făcut o impresie deosebită aici. Dar cei tineri sunt mult mai influențabili.

– Și cam fără chef de muncă. Ei bine, cred că ai procedat corect. Ai tăiat răul din rădăcină. Și asta mi-a reamintit de Derek. Arată același interes obișnuit pentru afaceri?

Pauline văzu cum doamna Cedar tresări la auzul tonului sarcastic al soțului ei. Dintre toți copiii, la Derek ținea cel mai mult.

– Derek este ... Derek, zise Mark evaziv.

– Hm. Vino în biroul meu, Mark. Vreau să discutăm vreo două probleme financiare, înainte de a mă întâlni cu Coral, mâine.

Cei doi bărbați ieșiră. Lallie strânse ceștile de cafea, iar doamna Cedar își reluă broderia la care lucra. Pentru Pauline, acea complicată piesă de broderie – care era destinată să acopere spătarul unui fotoliu – devenise simbolul singurătății doamnei

Cedar. Cu viața socială activă și membrii tineri ai familiei, puțină lume ar fi bănuit această singurătate. Dar Pauline știa din proprie experiență că singurătatea se poate trăi chiar și în mulțime. O admira pe doamna Cedar pentru felul în care făcea față acestei lumi. Avea toate virtuțile și îngustimea clasei ei, dar fără îndoială avea o inimă bună. De aceea, Pauline își petrecea adesea serile împreună cu ea, deși asta însemna să sacrifice niște ore de muzică.

– Pauline, zilele astea am fost cam îngrijorată pentru Judy. Este atât de agitată și plină de neprevăzut, spuse doamna Cedar privind încruntată desenul din fața ei.

– Necazurile tinereții. Păcat doar că n-are ceva de lucru care să-i absoarbă toată energia.

– Știu. Dar ar trebui să fie fericită. Are destulă libertate și are tot ce-și dorește. Este o fată drăguță și o să se mărite repede. Are mulți prieteni. De fapt, am crezut că asta o va face fericită.

– Cu excepția faptului că n-are ce face, spuse Pauline, încet. O viață ușoară nu se potrivește tuturor și cred că Judy este tipul de persoană care nu se mulțumește doar cu atât. Are prea multă energie și nimic pe ce s-o cheltuiască.

– Dar sunt multe lucruri pe care le-ar putea face. Multe organizații locale doresc voluntari și dacă ar încerca, ar fi surprinsă de satisfacția pe care ar găsi-o în munca pentru societate.

– Mă tem că Judy este puțin prea tânără să fie atrasă de o astfel de muncă. Tinerii sunt egoiști, este firesc.

– Păi, eu întotdeauna am fost fericită acasă. Desigur, tatăl meu era vicar într-o parohie mare, iar eu eram implicată vrând-nevrând în tot felul de activități, dar tuturor ne făcea plăcere, adică mie și celor două surori ale mele. De fapt, câteodată mă gândesc că acelea au fost cele mai fericite zile din viața mea.

– Acum, este foarte diferit. Nimic nu mai este sigur și comod. Și probabil că asta afectează viitorul tinerilor.

– Indiferent de perioadă, găsești mai multă fericire atunci când dăruiești, decât când primești. Dacă Judy este destul de norocoasă încât să nu trebuiască să-și câștige cele necesare traiului, ar trebui să contribuie cu ceva pentru comunitate în schimb. Nu trebuie să muncească – n-ar face decât să primească niște bani, în locul unei persoane care într-adevăr are nevoie de ei.

Erau cuvintele vicarului de acum patruzeci de ani, gândi Pauline și nu prea erau șanse să fie luate în serios de Judy sau de ceilalți tineri.

– Sigur, Mark spune că nu este nicio problemă cu Judy. Tot ce are nevoie este un bărbat hotărât și o familie numeroasă, dar nu sunt convinsă că dorește să se mărite încă și între timp este foarte dificilă.

Niciodată doamna Cedar n-ar fi recunoscut că atitudinea soțului ei era principala cauză a comportmentului lui Judy.

Loialitatea față de soț, refuzul de a discuta despre el cu alte persoane, făcea parte din codul ei. Și totuși, își spuse în sine ea Pauline, Charles Cedar era principalul vinovat de toate conflictele și de toată nefericirea din acea casă, iar soția lui suferea probabil mai mult decât ceilalți.

– Nu-ți face prea multe griji din cauza lui Judy. Este o fată cu suflet generos și un caracter bun. Va depăși această fază rebelă și-și va găsi propriul drum.

Doamna Cedar alege niște fire de mătase albastră, din coșul plin cu ațe de toate culorile, din fața ei.

– Este foarte încântată de tine, Pauline. Sunt foarte mulțumită. Știu că ai o bună influență asupra ei. Vezi, tu ești tânără. În tine va avea mai multă încredere

decât în mine. Și tu ai surprinzător de multă înțelepciune pentru o tânără.

Pauline zâmbi.

– Cred că pentru Judy cea mai importantă parte din viața mea reprezintă călătoriile pe care le-am făcut în toată lumea.

– Nu draga mea, asta nu este tot. Nu ți-am spus nimic până acum, dar aș vrea să-ți spun că toți suntem foarte mulțumiți că ai acceptat să vii la noi. În călătoria la Londra, am tras lozul câștigător. De fapt, acum nici nu pot să-mi imaginez cum ne-am fi descurcat fără tine, așa că nu fac decât să mă rog să nu ne părăsești.

– Sunt sigură că n-am s-o fac. Sunt foarte fericită aici. Mă simt ca acasă și toți mă tratează cu blândețe.

– Păi, din punctul nostru de vedere faci parte din familie; dar asta pentru tine are avantaje și dezavantaje. Toți ne folosim de tine mai mult decât ar trebui, dar ar trebui să nu forțăm norocul. Ai adus o rază de lumină în casa asta. Sper doar să nu ne consideri prea egoiști pentru că te monopolizăm așa. Crezi că bleul ăsta este potrivit pentru capul păunului?

– Cred că este prea deschis, răspunse Pauline.

– Poate că da. Mâine am invitat niște prieteni de familie, Pauline. Cred că o să-i plăci. Trevor Coral și fiica sa. Este avocatul soțului meu. Ne știm de o viață, iar Linda obișnuia să se joace cu copiii noștri. Este de aceeași vârstă cu Derek. Locuiau cam la cinci sute de metri de noi pe atunci, apoi acum câțiva ani s-au mutat în celălalt capăt al orașului. De obicei ne vedeam foarte des cu Linda, dar din toamnă stă la Londra, la unchiul ei. Vizitează galeriile de artă și urmează niște cursuri. Unchiul ei este profesor în acest domeniu, iar ea, un artist destul de bun – face felicitări de Crăciun, chestii de astea. O fată drăguță. Sunt sigură că o să vă înțelegeți bine.

Oricum, avem un lucru în comun, își spuse Pauline, strâmbându-se și întrebându-se care dintre cele două portrete ale Lindei Coral era mai aproape de adevăr, cel făcut de Judy sau cel al mamei ei.

În următoarea oră, Pauline se luptă cu somnul, deoarece fusese cuprinsă de o dorință copilărească să-l vadă pe Mark înainte de a se duce la culcare, dar el nu se mai întorsese în salon și pe la ora zece o învinse oboseala. În timp ce urca încet scările, auzi o ușă închizându-se. Mark apărură în capul scărilor și o așteptă.

– Ești foarte obosită, Pauline. Nu mai ești la fel de zglobie.

– Mă dor toate cele.

O atinse ușor pe umăr.

– Noapte bună, draga mea.

– Nopate bună, Mark.

Îl privi în timp ce cobora scarile. Nu, nu mai avea nicio îndoială. Adevărul cald și strălucitor își găsisese loc în inima ei, iar fericirea îi cuprinsese tot sufletul. Și cele mai mici îndoieli se topiră ca gheața la soare. Indiferent ce dureri îi va aduce această dragoste, le primea cu bucurie, pentru că indiferent ce ar face Mark, nu-i va putea fura fericirea de a-l iubi. Această nouă experiență îi aduse bogăție sufletească și o nouă semnificație a vieții, pentru care nici un preț nu era prea mare, nici chiar indiferența lui Mark. Și chiar și atunci când avea să ajungă la ruptură, niciodată nu va renunța la această credință.

Adormi repede, dar o trezi lătratul Dorei din holul de jos. Se uită la ceasul de pe noptieră. Unu și jumătate. Apoi Dora tăcu și auzi pe cineva care urca scările încet. Se dădu jos din pat și crăpă ușa, la timp s-o vadă pe Judy furișându-se pe culoar, cu pantofii în mână. Când o văzu pe Pauline, zâmbi.

– Mi-a căzut un pantof pe scară, șopti. Și ai auzit-o pe Dora?

– Da.

– Ghemul ăla de blană mi-a adus un papuc și voia să mă joc cu ea. Slavă Domnului că părinții dorm în față. M-am distrat minunat, Pauline. Îți povestesc mâine. Noapte bună.

Stinse lumina de pe coridor și intră în camera ei.

Pauline se trezi într-una din zilele acelea minunate de noiembrie. Soarele strălucea, cerul era senin și un miros de pământ reavăn o întâmpină când deschise geamul. Covorul de frunze îngălbenite de pe gazon îi reaminti că-i promisese lui Bert că o să-l ajute să le strângă. Luă micul dejun devreme, înaintea celorlalți și apoi se duse să facă o plimbare prin grădină înainte de a începe să lucreze cu grebla și mătura. O prigoare și niște păsări negre cântau tare, ca și cum ar fi ridicat o odă soarelui, după ceața groasă din ziua precedentă. Deși iarna aproape că sosise, grădina era plină de culori, mai pale dar poate mai armonioase decât în mijlocul verii. Măceșul încă avea boboțe roșii pe ramuri, dafinul avea frunzele de un verde-strălucitor, iar frunzele iederei ce înconjură trunchiul plopului străluceau ca sticla în lumina soarelui.

Îl găsi pe Bert în fundul grădinii îngrijind niște crizanteme și tăind florile uscate.

– ‘Neața, domnișoară Avon.

– Bună dimineța, Bert. Sunt superbe crizantemele astea aurii! Nu știam că soiul ăsta de crizanteme poate crește și în grădină.

– Trebuie doar să am grijă să nu le prindă înghețul. Frumoasă zi pentru treabă. Frunzele sunt ude și grele – tocmai bune de strâns.

Niciodată Pauline nu văzuse un chip mai inexpresiv ca al lui Bert. Părea că mai degrabă aparținea ordinului rumegătoarelor, decât rasei umane. Habar n-avea dacă asta era doar o mască sau sub acest exterior inexpresiv se ascundea un suflet la fel de gol. Vorbea puțin, dar simți că prezența ei îi făcea plăcere și se bucura de puțină treabă pe care o lăsa s-o facă, de parcă o punea la încercare în vederea angajării. După impactul violent cu personalitățile Cedarilor, Bert era odihnitor și adesea se refugia în grădină chiar și câteva minute, pentru o pauză liniștită.

Dar în dimineța asta, liniștea le-a fost curând întreruptă. Timp de o jumătate de oră nu se auzise decât zgomotul măturii trecând peste frunze și al roabei. Apoi apăru Derek, urmat de Dora.

– Bună, scumpo. Ești foarte atrăgătoare cu mătura aia de nuiele în mână. Pe Dumnezeuul meu, dacă n-aș avea o întâlnire azi, te-aș răpi să facem o plimbare cu mașina.

– Consideri că sunt mereu la dispoziția ta.

– Și nu-i așa?

Stătea rezemat de castan, zâmbindu-i. Era îmbrăcat cu o bluză de bumbac gri și cu o haină de stofă, iar la gât avea legată o eșarfă de mătase, pe care Pauline o recunoscuse.

– Aia este eșarfa mea.

– Așa e. Ai lăsat-o pe comodă, în hol. Am venit să te întreb dacă mi-o împrumuți.

– Păi se pare că ai hotărât deja în locul meu.

– Știindu-te cât ești de bună și de generoasă, am acționat. Este foarte drăguță.

– Și pe cine vrei să farmeci?

– Pe una, Dorothy. O dulceață de fată, dar puțin naivă. Oricum, asta ar putea s-o dea gata.

– Nu cred că ai stat o duminică acasă, de când sunt aici.

– Ai dreptate! Ești dezamăgită?

– Mai degrabă cred că mama ta este dezamăgită.

– Pauline, scumpete, te-ai molipsit.

Nu va trece mult timp și o să-ți arăți dezaprobarea și neîncrederea puritanilor în fața distracțiilor, la fel ca tatăl meu. Păcat, pentru că ai calitate. Mă întreb, dacă n-ar trebui să fac o misiune din a te salva de la pierzanie.

– Spui numai prostii, băiete. Și mă reții de la treabă. Șterge-o și vezi ce o poți învăța pe Dorothy.

– Știi că în soare părul tău este castaniu? Și încă ceva, ești una dintre puținele femei pe care le cunosc ce poate purta pulover larg și fustă și să arate la fel de zveltă ca o trestie. Probabil că datorită picioarelor lungi, cred.

– Întotdeauna ești așa de direct?

– Întotdeauna cu sexul opus. Nu-ți place să ți se spună că arăți bine? Sigur.

– Asta-i mai bine. Acum, începând de sus în jos, te felicit pentru ochii căprui-închis și cea mai superbă gură pe care am văzut-o. Omitând trăsăturile mai puțin excepționale, ajungem la niște umeri foarte frumoși, ușor înclinați ...

– De-ajuns pentru azi. Faci doar repetiție cu mine. Nu mi-ar plăcea să murdăresc pantofii ăștia maro, perfect lustruiți, cu frunze veștede și ude, dar dacă nu te miști ...

– Om fără inimă. Într-o zi o să mă pun pe treabă în ceea ce te privește. Ah, iată că sosește Întunecimea sa, fratele meu. Ei bine, insist să-ți plătesc pentru că mi-ai împrumutat eșarfa, draga mea.

Și înainte să-i realizeze intenția, o prinse de umeri și o sărută pe gură. Și făcuse asta în ciuda lui Mark.

– Nu vreau plată, dar vreau eșarfa înapoi. Este doar un împrumut.

– Ce ar fi dacă m-ai lăsa s-o închiriez la același preț, de fiecare dată, sugeră el rânjind.

– Fugi și vezi-ți de treabă, îi spuse Pauline râzând, pentru că era greu să rezisti farmecului lui. Era prea frumos, prea ușuratic și imposibil de stăpânit.

Își salută ironic fratele și plecă. Pauline se aplecă din nou să strângă frunzele, dar inima îi bătea mai repede, când Mark ajunse lângă ea. Era îmbrăcat în costum de călărie.

– Bună dimineața, Pauline. Ești matinală. Deci, nicio răceală după ziua de ieri, bănuiesc?

– niciuna. Este o dimineață prea frumoasă ca s-o pierd. Probabil că sus, în ținutul mlaștinilor, este superb.

– Mda. Îmi pare rău că nu știi să călărești. De ce nu înveți?

- Vreau, când o să am timp.
- Dar noi nu-ți lăsăm prea mult timp liber. Vrei să te învețe eu? Poți să-ți faci timp o oră și ceva, în weekend.
- Mulțumesc. Mi-ar face plăcere.
- Ai mai călărit?
- De două ori. De fiecare dată am lăsat calul în voia lui.
- O să închiriez iapa aceea maro pentru tine. Este liniștită și se poartă bine. Sâmbăta viitoare, la două și jumătate?
- Da. O să fie minunat.
- Perfect. O să vorbesc cu Bryan chiar azi. Dacă poți, vorbește cu Judy săptămâna asta. Se pricepe destul de bine la cai.
- Bănuiesc că se descurcă mai bine decât cu mașina.
- Este cel mai prost conducător auto. Din fericire, n-am fost niciodată pasager în mașina ei. Văd că ai luat o hotărâre și în direcția asta.
- Da. Ori conduc eu, ori merg cu autobuzul. Nu stau prea bine cu nervii. Iată și lupul. Dumnezeu mare, ce pantaloni colorați ai!
- Judy se învârti de colo-colo.

Era puțin palidă și avea ochii încercănați, iar pantalonii roșii și puloverul galben accentuau aspectul obosit. Zâmbi destul de veselă și o salută pe Pauline.

– Bună. M-am gândit să ies puțin la aer curat împreună cu tine.

– Am impresia că în dimineța asta, castanul a devenit punctul de întâlnire. Cred că Bert și-a făcut o vagă impresie despre ce înseamnă ajutorul meu. Oricum, a fost foarte plăcut.

– Ne simțim atrași de tine ca albinele de miere, zise Judy, aruncându-i o privire solemnă fratelui ei.

– Păi nu cred că eu sunt mierea pentru albina asta, rosti Pauline când silueta costelivă a lui Peter Blake apăru la colțul casei.

– Oh, Doamne, oftă Judy și luă grăbită mătura de nuiete.

– Eu am plecat, spuse Mark. Pauline vrea să învețe să călărească. Judy, ai putea să-i dai câteva sfaturi. Vezi ca Bryan să i-l dea pe Slipper dacă ieșiți împreună.

Pauline îl urmări cu privirea până ieși din grădină. Judy mătura frunzele mai mult cu putere decât cu eficiență. Când Peter ajunse lângă ele, Pauline îi

zâmbi. Îi plăcea tânărul palid, înalt, cu ochelari cu ramă groasă și accent de Oxford. Era prea slab pentru înălțimea lui și o privea de sus pe Judy. A avea un chip gânditor și hotărât ca al unei persoane obișnuite să-i supună pe cei neascultători. Era un tânăr foarte serios, dar Pauline descoperise că în spatele seriozității zăcea un simț deosebit al umorului, cumva ironic, care îi lua prin surprindere pe cei mai mulți. După un salut politic, o privi întrebător pe Judy.

– M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de aer curat în dimineața asta, după petrecerea de la Lepworth.

– De unde știi că am fost la Lepworth?

– Pentru că te purtai foarte misterios.

Pauline își luă mătura și se îndepărtă, deoarece nu voia să asiste la discuție. Judy se opri, culese o castană și-i mângâie suprafața lustruită.

– Înțeleg. Mi-e teamă că sunt ocupată în dimineața asta. I-am promis Paulinei s-o ajut în grăină.

– Chiar așa?

– Vrei să spui că sunt o mincinoasă?

– Nu. Niciodată n-ai spus minciuni. Câteodată mă mai duci cu vorba, dar este o prostie pentru că întotdeauna ghicesc.

Ai o mutră specială când spui un neadevăr.

Judy zâmbi, iar în ochii albaștri avea o strălucire aparte.

– O să țin minte. OK, nu i-am promis Paulinei, dar nici n-am chef de plimbare. De fapt, am o durere de cap groaznică.

– De asta am sugerat să ieșim la aer. Dar nu sunt sigur că pot să suport hainele astea strălucitoare. Sunt groaznice.

– Îmi pare rău. Mie îmi plac. Pete ...

– Mda?

– Vrei să nu pomenesci de petrecerea de la Lepworth, familiei mele?

– De ce?

– Deoarece părinții mei nu-i suportă pe cei din familia Lepworth și nu vreau să-i supăr. Ca să-i scutesc le-am spus că mă duc la dans fără să menționez cu cine.

– Înțeleg. De fapt, încă o minciună.

– Nu. Pur și simplu am fost vagă și am lăsat-o pe mama să tragă o concluzie greșită.

– Nu este nicio dificultate. Foarte bine, merg pe mâna ta, deși nu văd de ce. Nici mie nu-mi place familia asta. Prea zgomotoasă.

– Ah, tu întotdeauna ești de partea îngerilor, replică Judy, nerăbdătoare. A fost o petrecere reușită. M-am distrat foarte bine.

– Mulțumesc.

– Necazul cu tine, Pete, este că ai o minte atât de organizată.

– Iar tu n-ai minte deloc.

– Atunci, de ce te mai deranjezi să vii pe aici? De ce nu-ți vezi de elevii tăi?

– Cei mai mulți dintre elevii mei sunt mult mai maturi ca tine. Pe de altă parte, nu sunt așa de drăguți ca tine, adăugă el grav.

Judy chicoti și Peter o luă de braț.

– Hai. Am o surpriză pentru tine. Am cumpărat o mașină la mâna a doua. Este parcată în fața casei. Este cam mare, dar merge destul de bine.

– O mașină? De ce nu mi-ai spus?

– Deoarece am preferat să te iau prin surprindere. Dacă aș fi continuat să merg cu bicicleta mult timp, aș fi făcut anghină pectorală până la urmă. Hai să facem o plimbare, dar pentru numele lui Dumnezeu, pune-ți o jachetă peste hainele acelea colorate.

– Ce marcă de mașină, Pete? Ai fi putut să mă lași să te ajut s-o alegi.

Au plecat la braț și din nou Pauline rămase singură cu Bert. În dimineața asta se părea că era mai sensibilă, ca și cum dragostea i-ar fi adus căldură și bucurie în inimă, iar lumea i se părea mai frumoasă. Toate locurile familiare și zgomotele grădinii o încântau și vedea lucruri pe care altădată le-ar fi trecut cu vederea: barba argintie a bătrânului strălucind deasupra gardului viu; trandafirul înălțat spre soare; penajul irizat al sturzului poposit pe acoperișul garajului; verdele-strălucitor al mușchiului de pe marginea lespezilor; norii pufoși care apăreau de nicăieri și pluteau maiestuoși pe cer. Și de peste tot o asaltă mirosul dulce-amărui de pământ umed, frunze putrede și fum de la focul aprins în grădină.

Și Dora găsea comori în grădină în dimineața asta. De sub frunzele uscate, apăreau tot felul de delicii uitate de la oase vechi la mingi și mere putrezite.

Pauline muncea plină de încântare: strângea frunzele în grămezi, umplea roaba și o ducea până la groapa cu bălegar. Găsea ceva enorm de satisfăcător în această muncă simplă, de a strânge frunzele verii pentru a le reda pământului, ca să aducă bucurii în primăvara următoare. Și era atât de multă fericire în sufletul ei în ziua aceasta, încât mai târziu va lega

primele semne ale dragostei ei pentru Mark cu adunatul frunzelor căzute în această minunată zi de noiembrie. Niciodată nu va uita pacea și fericirea din această zi însoțită de sfârșit de toamnă din grădina de la Avallon.

Capitolul 4

– Pauline, ești aici?

Pauline tocmai își prindea colierul de jad.

– Da, Judy. Intră.

Judy se trânti pe marginea patului și privi aprobator rochia Paulinei, care avea culoarea frunzelor de fag pe care tocmai le strânsese dimineată.

– Arăți minunat. Aș putea să învăț câte ceva de la tine în legătură cu felul de a mă îmbrăca. Porți haine foarte simple, dar care arată foarte șic pe tine. Cred că îmi pun prea multe zorzoane.

– S-ar putea. Oricum, seara trecută a fost foarte bine. Arătai de milioane.

Bănuiesc că totul a fost minunat?

– Întocmai! A fost extraordinar. Trebuie să spun că cei din familia Lepworth știu să organizeze o petrecere.

Judy se sprijini pe coate și-și ridică privirea visătoare spre tavan.

– Am întâlnit un tip atrăgător acolo. El m-a adus acasă. Știi, cred că bărbații mai în vârstă sunt mai interesanți decât cei tineri.

– Și cât de în vârstă este donjuanul ăsta?

– Ah, între treizeci și patruzeci, presupun. Are o afacere cu mașini și a lucrat câțiva ani aici în Darnford. Mi se pare amuzant că nu ne-am întâlnit până acum.

– Iubito, abia ai părăsit băncile școlii și în mod sigur n-ai avut timp să întâlnești toți bărbații din Darnford, care oricum este un oraș destul de mare.

Judy zâmbi.

– O să-l placi, Pauline. Are maniere încântătoare și un minunat simț al umorului.

– Va trebui să mi-l prezinți într-o zi. Bănuiesc că o să-l vezi din nou?

– Da. De fapt, chiar mâine.

– Rapidă treabă.

Nu ești în pericol să-ți pierzi capul, nu-i așa?

– Da. Este un sentiment foarte plăcut. Ah, Doamne, nu vreau să cobor și să mă port frumos cu familia Coral. Au sosit devreme, ca de obicei. Totuși, o să fie distractiv să-i văd mutra Lindei, când o să te prezint.

– De ce?

– Toate femeile singure sunt suspecte în ochii ei. Ar putea atenta la teritoriul ei. Și când va vedea o persoană încântătoare ca tine instalată chiar sub nasul lui Mark, o să i se aprindă becuțelul roșu sau să nu-mi spui mie pe nume.

– Nu crezi Judy, că judeci oamenii cam prea dur? Se pare că toți oamenii pe care-i cunoști se împart în buni și răi, alb sau negru, când cei mai mulți sunt un amestec, un fel de gri.

– Sunt sigură că în acest caz nu greșesc. O mică doză de arsenic într-un înveliș de lavandă – asta este Linda noastră.

Vino și o să te convingi.

Când doamna Cedar i-o prezentă Lindei pe Pauline, nu dădu nici un semn că cele spuse de Judy ar fi adevărate, deoarece zâmbetul Lindei a fost sincer și plăcut, iar comportarea prietenoasă.

– Pauline a devenit un membru al familiei de când ai plecat, Linda, și habar n-am cum am putea să ne descurcăm fără ea, îi spuse doamna Cedar.

– Ce noroc pentru voi ... și pentru Pauline. Vezi, cunosc familia asta de o viață, adăugă pentru Pauline. De fapt, chiar mă simt ca făcând parte din ea. Așa că îmi dau seama cum trebuie să te simți, deoarece sunt cu adevărat niște oameni drăguți.

Linda făcu o mutriță drăgălașă, în timp ce în spatele ei Judy îi făcu semn cu ochiul. Pauline își întoarse repede privirea spre Linda.

– Da, sunt foarte fericită aici.

Tocmai atunci Mark intră în cameră și Linda se întoarse spre el cu ambele mâini întinse.

– Mark, ce bine îmi pare să-ți văd chipul bătrân și drag, după atâta timp! Cel puțin mi s-a părut că au trecut ani de când am plecat, deși au trecut doar două luni.

– Bună, Linda. Cum a fost la Londra?

– Minunat. Dar v-am dus dorul la toți.

– Vezi-ți de treabă. Pun pariu că te-ai distrat de minune. Bună, domnule Coral. Îmi pare bine să te văd. Tata vrea să știe dacă poți veni în birou să punem la punct niște afaceri, înainte de ceai.

Apoi facem o partidă de biliard.

– Perfect, Mark. Să le lăsăm pe doamne să bârfească, zise bărbatul uscățiv, mic de statură, cu chelie și ochelari fără ramă, a cărei asemănare cu Linda era vagă.

– Vino, Linda, o strigă Judy, bătând cu palma locul de lângă ea de pe canapea și zâmbindu-i cu amabilitate. Sunt foarte încântați să scape de noi, creaturi fără inimă.

Când se așează lângă Judy, Linda era puțin încruntată.

– Este așa de bine să fii din nou în bătrânul Darnford. Nicăieri nu este ca aici, comentă ea. Acum, spune-mi ce noutăți mai ai.

În timp ce vorbeau, Pauline o studia pe Linda. Era mignonă și lăsa impresia de fragilitate, accentuată de aerul de neajutorare pe care-l afișa. Avea un fel de a privi rugător pe sub genele lungi și blonde atunci când vorbea și părea mai degrabă că aparține epocii eduardiene decât timpului prezent. Cu părul ei blond cenușiu și ochii de un albastru-deschis, părea anemică pe lângă dinamica Judy. Era atrăgătoare, genul păpușă, iar în lumina apusului, era dificil de crezut că era mai mare cu zece ani decât Judy.

Atitudinea lui Mark nu sugerase decât o prietenie obișnuită, dar Mark era o persoană greu de citit. Atitudinea Lindei nu lăsa loc de îndoială. Judy avusese dreptate din acest punct de vedere. Și mai târziu în seara aceea, când Mark adusese câteva piese de porțelan ca să discute cu Pauline câteva caracteristici și perioada căreia îi aparțineau, surprinse privirea întrebătoare a Lindei ațintită asupra lor.

Simți un fior rece și recunoscui din nou că Judy avea dreptate.

– Porțelanul este treapta superioară a ceramicii, spuse Mark în timp ce pune vasele la locul lor în scriu.

– Și presupun că industrializarea a dat la o parte arta.

– Nu în întregime. Încercăm să facem ca produsele noastre să aibă forme și design plăcute și standarde înalte de calitate. În mare parte sunt făcute manual, dar este nevoie și de mașini care preiau o serie de sarcini. Ți-ar plăcea să vii într-o zi la fabrică, Pauline? Cred că ai găsi procesul interesant.

– Mi-ar plăcea. Deși tatăl meu era un colecționar împătimit, iar mie îmi plac foarte mult porțelanurile,

n-am nici cea mai vagă idee cum sunt făcute și abia știu din ce sunt fabricate.

– Dintr-o argilă specială, plus alte ingrediente. Când voi avea mai puțin de lucru, îmi voi rezerva o dimineață să te conduc prin fabrică. Bătrânul poate să se lipsească de tine pentru asta. Prin venele lui curge argilă.

– Asta este?

– Îl găsești dificil?

– Nu. Din punct de vedere al muncii, este un patron ideal. Dar ...

– Continuă.

– Câteodată mă înspăimântă, Mark. Nu pot să explic de ce. Este ca și cum ar fi măcinat de ură.

– Da, înțeleg ce spui. Și este și mai rău de când a început să scrie biografia lui John. Cred că a fost o greșală. A reaprins vechiul foc.

– Câteodată îmi pare foarte rău pentru el. Dar este ceva anormal aici și anormalitatea este înspăimântătoare.

Mark își plecă privirea spre ea și un zâmbet ciudat îi destinse buzele.

– Tu ne judeci după propriile tale standarde de bunătate, Pauline. Tata nu este anormal ... pur și

simplicu urăște lumea. Și nu este unicul. Unii dau expresie acestui fapt refugiindu-se în mănăstire, alții în băutura, dar Cedarii nu sunt lași. Pur și simplu strâng din dinți și luptă. Pot să-l înțeleg, deși știu că se rănește cu ura lui mai mult pe el decât pe ceilalți și nu realizează nimic.

– Dar este o prostie să împrăștii nefericire într-un cerc atât de larg și mai ales pe oameni inocenți.

– Este o prostie, dar firea omului nu se poate schimba. Oamenii sunt așa cum sunt.

– Pot să accept asta. În mîntea ta trebuie să știi ce este drept sau rău, just sau injust.

– Tu ești calmă, Pauline, și vei asculta. Ești o binecuvântare în sensul acesta. Dar nu face greșeala să crezi că toată lume este la fel.

– Se pare că a devenit sarcina ta să mă avertizezi, Mark. Mă întreb de ce?

El zâmbi.

– Poate pentru că simt că ești în pericol să ne atribui calități de îngeri, fără să bănuiești ce diavoli suntem. Am avut dreptate în legătură cu mlaștina. Indiferent cât de frumos este locul, nu este sigur. Cedarii te pot lua prin surprindere, cam în același fel. Mi-e teamă de asta.

– O să mă păzesc, zpușe Poline cu solemnitate.
– Nu mă crezi nici acum, așa cum nu m-ai crezut nici ieri dimineată, nu-i așa? Presupun că nu putem învăța decât din experiențe.

Chiar atunci, domnul Cedar intră în cameră și-l chemă pe Mark.

– Hai să facem un biliard, Mark.

Mark se scuză și Pauline îl urmărește cu privirea în timp ce părăsea camera.

– Judy mi-a spus că ai stat la Paris, domnișoară Avon.

Pauline tresări la vocea Lindei.

– Da. Doi ani.

– Ce plăcut. Și ce contrast față de Darnford.

– Îmi place la țară.

– Și desigur, familia Cedar este extraordinară. Nici n-ai fi putut să-ți găsești niște stăpâni mai buni, sunt sigură. Este o mare diferență când locuiești cu ei.

Pauline zâmbi și o aprobă. Această scurtă conversație a stabilit tonul pentru viitoarele ocazii în care s-a întâlnit cu Linda. Comportamentul Lindei era întotdeauna ireproșabil, avea farmec, dar niciodată nu uita să sublinieze, delicat este adevărat, că ea, Pauline, era doar o angajată.

Pentru Pauline, săptămânile care au urmat au fost marcate de fericirea de a-l iubi pe Mark și de faptul că prietenia lor se dezvoltă caldă și puternică. Mark era un om discret și dacă prietenia se transforma în dragoste, n-o va striga în gura mare. Întâi se va asigura că este adevărat. Mark era genul de bărbat hotărât în tot ce întreprindea. Dar avea încredere în ea, mai mult decât în oricine altcineva; de asta era sigură. Și dacă erau lucruri pe care nu le dădea la iveală, era mulțumită să aștepte, știind că cele mai puternice plante sunt cele care cresc încet.

A învățat-o să călărească și ca profesor era ferm, dar răbdător și nu era ușor de satisfăcut.

– Dacă vrei să faci o treabă, fă-o ca lumea, îi spuse într-o zi ca răspuns la un protest de-al ei la o critică. Trebuie să ții calul strâns. Nu destins și niciodată să nu uiți că tu ești cea care conduci.

Când termină cu ea, simți că era capabilă să facă orice. Îi arată aceeași răbdare și înțelegere când într-o după-amiază a vizitat fabrica. Îi explică exact ce materiale intră în compoziția argilei, îi arată procesul de amestecare, o conduse de-a lungul liniei tehnologice descriindu-i toate operațiunile în detaliu, chiar și cele făcute de oameni. Găsi totul fascinant și

totodată realizează cât de mult însemna fabrica pentru Mark. Bănuiește că excela în conducerea ei. Era în termeni de prietenie cu muncitorii, dar fără a slăbi aerul de autoritate, atunci când discuta cu ei. Apoi o conduse la atelierul unde se făceau decorațiile manuale și stătură să privească decorarea unei farfurii. În sfârșit, se întoarseră în birou, unde serviră ceaiul.

– Gata. nicio agenție de turism nu ți-ar fi organizat un tur mai complet. Ia loc.

– Drăguț din partea ta, Mark, mi-a plăcut foarte mult. De acum, o să privesc porțelanurile cu alți ochi. Probabil că ești foarte mândru de fabrica asta.

– Mda. Este nevoie de mai mult echipament modern, dar trebuie să nă extendem, chiar înainte de a avea hala pentru ele. Acum fac planurile. Bătrânul este puțin mai precaut în ce privește capitalul – el trebuie stimulat.

– Dar, Derek? El este pentru?

– Pe Derek, draga mea, îl doare în cot. Îl plictisește toată treaba și-mi este de folos la fel ca un puști de șase ani. De fapt, mai mult mă încurcă și i-aș mulțumi lui Dumnezeu dacă ar pleca.

– Totuși, am crezut că în calitatea lui de agent de vânzări ar avea niște sugestii.

– Ar putea fi util dacă ar fi interesat de vânzări, dar nu este. Este temporar la compartimentul vânzări, iar directorul de acolo trebuie să-l suporte. Oricum, este un aranjament prost.

– De ce stă?

Tonul lui Mark a fost ironic când i-a răspuns.

– De ce crezi?

– Tatăl tău?

– Baniii tatălui meu. S-ar putea ca tata să-i lase jumătate din acțiuni, atâta timp cât muncește, dar dacă renunță, slabe șanse. Cel puțin așa gândește Derek. Așa că se preface că muncește, doar de ochii tatei, dar imediat ce va pune mâna pe acțiuni le va vinde imediat și va pleca.

– Ah, nu, Mark. N-ar face așa ceva.

– Nu? Păi, s-ar putea să nu aibă această posibilitate.

– Nu-l judeci puțin prea aspru? Știu că este ușuratic și puțin iresponsabil, dar sunt sigură că are respect pentru afacerea familiei și n-ar vinde acțiunile unui străin.

– Derek este interesat de banii pe care i-ar putea obține. Asta-i tot. Dar n-o să discut probleme de familie cu tine, aici. Sper că tot ce ți-am spus rămâne între noi.

– Sigur, Mark. Știi bine că poți avea încredere în mine!

– Da, draga mea, știu.

– Acum, nu te mai rețin. Trebuie să fac niște cumpărături din oraș.

– Perfect. Dacă ești interesată să continui studiul ceramicii, sunt niște cărți ale mele în biroul tatei. Poți să le iei și să le citești.

– Mulțumesc.

Așa o să fac.

– Îți petreci Crăciunul cu noi, Pauline? Câteodată uit că nu ești legată de noi și că ai o viață personală.

– Simt că acum aparțin Avallonului și familiei Cedar. Pur și simplu m-ați absorbit, adăugă zâmbind când privirile li se întâlneau.

– Norocul nostru. Atunci, vei sărbători Crăciunul cu noi?

– Da.

– Mă bucur.

Era întuneric când părăsi fabrica. Se îndreptă grăbită spre centrul orașului, gândindu-se cu bucurie la cuvintele calde pe care i le adresase Mark. Magazinele de pe strada centrală erau pline de lumini și cele mai multe erau decorate pentru Crăciun.

Decorul era potrivit cu starea ei de spirit; în acele momente, viața i se părea minunată.

A doua zi, în timp ce stătea în biroul domnului Cedar, cu notesul deschis, așteptându-l pe acesta să înceapă să-i dicteze, Judy intră în cameră.

– Tată, mama mi-a spus că vrei să mă vezi.

– Ah, Judy. Da.

Pauline se ridică să iasă, dar domnul Cedar îi făcu semn să ia loc.

– Rămâi, domnișoară Avon. Ceea ce am de spus nu va dura mult. Seara trecută, în timp ce mă întorceam de la Coral, Judy, am avut plăcerea s-o văd pe fiica mea ieșind la ora închiderii dintr-un local public împreună cu o grămadă de tineri scandalagii.

Judy roși.

– Nu sunt niște scandalagii. Sunt prietenii mei și sărbătoream o logodnă.

– Și pot să știu cine era cântărețul care te ținea de mijloc?

– Un prieten.

– Nu pot să te felicit pentru gustul tău. Ți-am mai spus, Judy, că nu trebuie să te împrietenești cu cei din familia Lepworth. S-ar putea ca ție să nu-ți pese că te faci de râs într-un oraș în care toți știu că ești fiica

mea, dar mie îmi pasă și n-o să-ți permit asta. Este clar?

– Perfect.

– Dacă nu ții cont de dorința mea, te trimit la ferma unchiului Jim în Yorkshire pentru șase luni, ca să ai timp să te gândești dacă dorești să locuiești aici sau nu.

– Bineînțeles că vreau să stau aici, exclamă furioasă Judy și Pauline se rugă să nu se înfurie și mai tare.

Ochii cenușii ai domnului Cedar priveră cu răceală la fiica lui, ca și cum tinerețea ei era un afront la adresa lui.

– Întotdeauna ți s-a dat tot ce ai dorit și nu ți-ai realizat norocul în privința asta. Oricum, ca să-ți amintesc că ai anumite îndatoriri, nu numai privilegiile, îți voi tăia alocația pentru un timp. Este evident că ești prea iresponsabilă ca să te descurci singură. Poți să vii la mine când ai nevoie de bani. Bineînțeles, pentru scopuri rezonabile. Când vei da semne de comportament responsabil îți voi da din nou alocația. Asta este tot.

Luă o scrisoare de pe birou.

– Deci, domnișoară Avon.

Către directorul băncii.

Cum putea fi atât de crud, își zise în gând Pauline, în timp ce ușa se închidea cu zgomot în urma lui Judy, dar domnul Cedar, total insensibil, continuă să dicteze scrisoarea. Făcea tot ce putea s-o îndepărteze pe Judy de casă.

– Legat de carte. Ai terminat ce ți-am dictat ieri?

– Nu tot. Îmi mai trebuie cam o jumătate de oră.

– Bine. Voi trimite manuscrisul, imediat ce mi-l dai, unui prieten de-al meu, editor, la Londra. Am vorbit ieri la telefon. Este foarte interesat și ne va spune părerea sa legat de primul sfert din carte.

– Înțeleg.

– Și înainte de a continua, îți voi dicta schema pentru restul cărții, pentru că dacă se va întâmpla ceva cu mine înainte de a o putea termina, Mark va avea o idee clară despre ce va avea de făcut.

– Doar nu vă simțiți rău, domnule Cedar?

– Inima îmi bate cam aiurea. Este mai bine să fiu pregătit. Zâmbi puțin sever.

Și înainte, Pauline observase că zâmbetul și râsul erau fenomene rare la el și nu aveau nici urmă de veselie.

– Nu vreau să fiu luat prin surprindere. Cartea asta va fi publicată. Este cea mai bună treabă pe care am

făcut-o. Și în timp ce suntem la subiectul unui posibil deces al meu, aș vrea să te rog să rămâi până când se va termina cartea, indiferent de ce se va întâmpla. Vrei?

– Da, domnule Cedar. Voi rămâne.

– Bine. Știu că pot să mă bazez pe cuvântul tău. Și asta este un compliment rar în zilele noastre. Ar trebui să te simți flatată. Acum, în legătură cu scrisoarea de la pedagogul lui John – scoate rezumatul și citeaz-o pe toată. Este un omagiu extraordinar. Nici eu nu l-aș fi putut scrie mai bine.

Au lucrat fără pauză toată dimineața.

Așa cum s-a temut Pauline, răspunsul la tratamentul umilitor la care domnul Cedar o supusese pe Judy a fost un comportament nesăbuit și sfidător. Și pentru că asistase la acea discuție, Judy se cam ferea de ea. Era la fel de afectuoasă și de prietenoasă, dar nu-i mai povestea nimic din treburile ei și Pauline începu să se îngrijoreze de lungile absențe de acasă ale fetei și de multele nopți târzii care începuseră să-și lase semnele pe chipul ei, odată extraordinar de vioi.

În ajunul Crăciunului, când Pauline făcea ultimele cumpărături pentru doamna Cedar la un magazin din

Darnford, se întâlnește nas în nas cu Judy, însoțită de un bărbat chipeș și înalt, cu ochi negri și dinți foarte albi. Tocmai ieșeau dintr-o cafenea, braț la braț. Judy se opri când o văzu pe Pauline și ezită câteva clipe, apoi îi zâmbi.

– Bună Pauline. În căutarea unei cafele? o întrebă.

– N-am timp. Am prea multe de făcut.

– Păcat. Ți-l prezint pe prietenul meu, domnul Warden. Domnișoara Avon.

Își dădură mâna, schimbară câteva amabilități, apoi își văzură fiecare de drum. Așadar, asta era Frank, își zise în gând Pauline. În mod clar, era atrăgător și avea maniere plăcute. Era mult mai în vârstă ca Judy. Se întreba neliniștită cât de departe mersese Judy. Putea să fie o infatuare copilărească, o dragoste sinceră sau pur și simplu felul ei de a scăpa de acasă. Ar fi dorit să știe mai multe. Considera că Judy, impulsivă și fără experiență, ar fi putut face lucruri pe care apoi le va regreta toată viața.

În seara aceea, un alt membru al familiei o stânjeni pe Pauline.

Se gândea la Mark, așa cum făcea în ultimele zile, când Derek intră în salonul ei.

– Ce Dumnezeu faci aici? o întrebă Derek.

Pauline ridică privirea spre el, ținând în mână o pensulă.

– Nu te-am auzit bătând la ușă, îi răspunse.

– Întotdeauna trebuie să bată la ușă cine vrea să intre în sanctuarul tău?

– Bineînțeles.

Rânji și îngenunche lângă ea, studiind cu o privire uimită ramurile de laur, tubul de lipici și grămada de staniol.

– Explică-mi și te ajut.

– Este simplu. Pune lipici pe marginea frunzelor și de-a lungul nervurilor, lipește staniolul și gata.

– Mie îmi plac și fără poleială.

– Nu-mi tăia avântul artistic. De fapt, și eu începusem să gândesc la fel.

– Uite, eu pun staniolul. Tu aranjează crenguța, îi spuse Derek, apoi, când terminară, îi presăra staniolul în păr.

– Ah, Derek, obraznicule! Abia o să mi-o pot da jos. De ce trebuie să mă necăjești?

– Deoarece ești adorabilă.

– De fapt, de ce ai venit? Să-ți mai împrumut ceva?

– Nu. Să te întreb ceva.

– Întreabă.

O ridică în picioare, apoi își scoase porttigaretul. Ce dar neprețuit ar fi un păr ca al lui la o fată, își zise Pauline când el se aplecă și lumina căzu pe claiă de păr ondulat pe care nici briantina nu-l putea împlânzi. Își feri privirea când vorbi.

– N-o să bat câmpii. Știi ce conține testamentul tatălui meu? Știu că și-a făcut unul recent.

Luată prin surprindere, Pauline rămase mută pentru moment.

– Da, știu.

– Îmi spui și mie?

– Nu.

– De ce nu?

– O secretară particulară n-are voie să divulge informații confidențiale.

– La naiba, este tatăl meu și eu sunt fiul lui. De ce ar trebui ca tu să știi și eu nu?

– Poți să-l întrebi pe tatăl tău.

– Sigur. Numai că ar fi total lipsit de tact. Am crezut că mă vei ajuta să nu-l deranjez.

Tonul lui indiferent nu o păcăli.

– În afara faptului că în nici un caz nu pot divulga acest gen de informații, tatăl tău mi-a atras atenția în mod special asupra acestui lucru.

Derek rânji.

– Nu mă îndoiesc. N-are încredere în nimeni. Deci, nu-mi dai nicio idee?

Nu vreau altceva.

– De ce vrei să știi, Derek?

– Deoarece sunt sătul până peste cap de fabrică și dacă n-am la ce să mă aștept, ca să zic așa, mă spânzur dacă mă îngrop în gaura asta mult timp. Așa că vezi, drăguță, pur și simplu vreau să aflu dacă îmi pierd timpul aici sau nu.

– Mi-e teamă că nu te pot ajuta.

– Păcat. M-ai dezamăgit, Pauline, dar nu-ți port pică. Mă întreb dacă sfântul Mark știe. Bine, bine sunt metode și metode. Hai să lăsăm acest subiect sordid și având în vedere că ești un monument de discreție, știu că această discuție o să rămână între noi, adăugă cu ironie.

– Așa e.

– Doamne, ce solemnă ești! Îi zâmbi leneș. Mai mult spirit festiv, dulceață. Este vâsc în hol. Vino.

Deschise ușa și o trase sub vâsc, care era suspendat de lampă. Sărutul n-a fost o glumă, sub aerul de veselie afișat, Pauline știa că era furios pe ea și acum se răzbuna.

– Te grăbești cu glumele și cu jocurile Derek, observă Mark, în timp ce ieșea din biroul tatălui lui.

– Bineînțeles. Niciodată să nu scapi o ocazie, este motoul meu.

Derek îl privi provocator pe Mark, dar acesta rămase impasibil. Pauline îngăimă ceva despre terminarea decorațiilor și se întoarse în camera ei, stânjenită de comportamentul lui Derek. După ce aranjă camera și puse vaza cu frunze decorate pe comoda din hol, simți nevoia să scape din casă și să fugă de personalitățile copleșitoare ale membrilor familiei Cedar. Ca întotdeauna când voia să se liniștească, se îndreptă spre natură.

Cerul era senin și luna lumina ținutul. Zăpada strălucea în copaci și pe vârful porții de fier forjat. Sub lumina lunii, copacii și tufișurile încărcate de zăpadă luau forme fantastice.

Merse pe drum până în vârf, de unde putea vedea mlaștina întinzându-se în fața ei, argintie și solitară. Se sprijini de zidul jos de piatră care despărțea câmpia de mlaștină, mulțumită ca niciodată până atunci de liniștea ce o înconjura. Nu se mișca nici un fir de iarbă, nicio ramură, nicio frunză de ferigă. Nu se auzea nici un sunet de pasăre sau de animal. Doar

întinderea argintie, tăcută, sentimentul de eternitate și pacea care-i cuprindea inima.

Când se întoarse spre casă, toată încordarea ultimelor zile dispăruse. La poartă se întâlnește cu Mark. Dora sare în jurul ei, ca și cum ar fi lipsit săptămâni întregi

– Bună. Nu este o noapte superbă? spuse Pauline.

– Minunată. Așadar, și tu ești o pasăre de noapte!

– Câteodată. Mergi la plimbare?

– Nu. Îmi fac turul de noapte, ca un polițist. Dora cercetează anumite porțiuni, întotdeauna aceleași. Mi-e teamă că suntem două creaturi cu tabieturi.

– Care este următoarea zonă?

– Zidul cu iederă de lângă cealaltă poartă. Vii?

– Da. Ții foarte mult la Avallon, nu-i așa, Mark?

– De unde ți-a venit ideea asta?

– Ah, pur și simplu m-am gândit la rondul polițistului, așa cum i-ai spus tu. Îți face plăcere.

– Ești foarte perceptivă. Am atât de puțin timp liber și noaptea, singur, mă identific cu locul.

La fel ca tatăl lui, își spusese în sine ea Pauline, avea un puternic simț al posesiei. Deasupra lor, turnurile Avallonului se desenau limpede pe cerul senin, iar cireșul arunca o umbră neagră pe lespezile de la

picioarele lor. Felinarele de lângă ușă n-au fost aprinse, deoarece luna lumina în locul lor.

– Este o casă încântătoare, spuse ea cu blândețe. Înțeleg acum ce simți, deoarece și pe mine m-a vrăjit cum am văzut-o și sunt o străină.

– Genul de străin de care Avallon are nevoie, draga mea. Știi care cred eu că este cea mai importantă calitate la o femeie?

– Spune-mi.

– Calmul. Și tu ești cea mai calmă pe care am întâlnit-o. Probabil că se datorează unei armonii interne, un echilibru între minte și spirit, exact ceea ce lipsește din sângele Cedarilor, mi-e teamă.

– Este atât de prețios, Mark? La urma urmei, nu este o calitate extraordinară. Nu te ajută să realizezi ceva.

– Nu te ajută! Când îți aduce pacea și-ți înapoiază încrederea este ca o gură de aer curat. Crezi că un om poate aspira la mai mult?

Înconjuraseră casa și traversaseră pajiștea, iar câinele alerga înaintea lor spre livadă. Pauline tăcu, impresionată de pasiunea din vocea lui. Niciodată până atunci nu-și descoperise sentimentele în felul acesta și răspunsul brusc la sentimentele ei o copleși.

Nu dorea nimic altceva pe lume decât să-i aducă pace și fericire. Simțea în gât un nod și amândoi s-au îndreptat în tăcere spre zidul din fundul grădinii, unde se opriră și priviră spre valea împădurită a râului.

– Este o moștenire bună de transmis, nu-i așa, Pauline?

– Da, într-adevăr, este.

– Îmi pare bine că și tu simți la fel. Dacă această casă ar putea fi eliberată de conflicte și de vechea tradiție care ar fi trebuit să fie îngropată cu mulți ani în urmă, ar redeveni ceea ce a fost cu ani în urmă. N-a fost sortită să fie un loc al nefericirii. Visul meu este să reinstalez vechiul spirit al Avallonului. Să aleg perechea potrivită care să mă ajute să reclădesc o familie fericită. Treaba va merge foarte bine. Sunt perfect încrezător că sunt capabil să las moștenire fiilor mei o afacere prosperă. Dar o familie fericită nu este chiar așa de ușor de realizat. Am o singură temere. Îmi imaginez că pentru o femeie, tensiunile familiei Cedar nu sunt ușor de suportat. Pe mama au învins-o.

– De ce prezinți o imagine a ta atât de respingătoare, Mark? Cred că faci prea mult caz de

caracterul Cedarilor. La urma urmelor mama ta a avut un cuvânt de spus în creșterea copiilor și faptul că tatăl tău și-a permis să fie obsedat de fiul care a murit, nu înseamnă că asta reprezintă o tară ereditară.

– Dar obsesia lui provine din violența sentimentelor lui și se spune că persoanele cu firi violente sunt niște brute, Pauline. De aceea calmul tău este o binecuvântare. Mi-e teamă că am vorbit prea mult și cam fără sens, continuă el repede.

– Mie nu mi s-a părut.

O prinse de bărbie și-i întoarse fața spre el.

– Le-am expus foarte stângaci, fără îndoială – dar te rog, fii îngăduitoare cu visele mele, Pauline. Sunt reale și foarte importante pentru mine. Nu le-am spus nimănui până acum. Cât timp tatăl meu este în viață, ele vor rămâne doar visuri. Însă știu că la tine sunt în siguranță.

– O să le păstrez în suflet ca și cum ar fi ale mele, Mark.

– Este adevărat?

– Da. În acel moment, o pisică mieună și Dora începu să latre furioasă și toată vraja se destrămă. Mark o luă de braț și, ținând-o aproape de el, se îndreptară în tăcere spre casă.

Capitolul 5

Judy privi chipul palid și sever al lui Peter Blake, apoi, îngânând o melodie, se îndreaptă spre fereastră.

– Ei bine, ne-am urat “Crăciun fericit”. Ce mai urmează? Întrebă când tăcerea începu s-o calce pe nervi.

– Nu-mi place să vorbesc unui spate și având în vedere că ai chef să cânti, o să aștept până o să-mi dai atenție.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai purta ca la școală, uită un moment că ești profesor! Ce am făcut acum?

– Ai ignorat toate mesajele telefonice și scrisorile pe care ți le-am scris. Dar să trecem peste asta. Pur și

simplicu vreau să știu cum stau, Judy. Mai tot timpul ești cu tipul ăla, Warden.

– Atunci, îl cunoști?

– Am cumpărat mașina de la el.

– Aha. Presupun că nu ești de acord cu el? Niciodată n-ai fost de acord cu prietenii mei.

– Nu știu prea multe despre el, doar că este expert în mașini. Ca vânzător de mașini, presupun că este priceput.

– Și atunci? Întrebă Judy privind-l sfidător.

– Este ceva serios?

– Da.

Urmă o lungă pauză.

– Înțeleg, spuse Peter, calm. Sper că știi ce faci. Este destul de în vârstă ca să-ți fie tată.

– Prostii! În orice caz, nu înțeleg această remarcă.

– Nu? Pur și simplu mă întrebam, de ce un bărbat de vârsta lui, ar fi interesat de o puștoaică, așa cum ești tu.

– Mulțumesc de compliment.

– Nu fi nesuferită. M-am gândit că ai fi putut să-mi spui tu, în loc să aflu de la alții.

Își scoase ochelarii și începu să-i șteargă cu o batistă de mătase pe care o scosese din buzunar și

atunci Judy îi observă chipul obosit și orice urmă de agresivitate din voce îi dispăru.

– Îmi pare rău, Pete. Crede-mă. Dar acum sunt puțin cam ocupată și am tot amânat să-ți spun.

– Înțeleg. Păi, acum știi. Nu mai este nimic de adăugat, bănuiesc. La revedere, Judy.

– Peter ... Presupun că nu putem? ...

– Nu, nu putem. Nu poți să le ai pe toate, știi asta.

– Nu, sigur că nu. Îmi pare rău. Zău că țin la tine și cred că ți-am făcut destule zile amare.

Pe neașteptate, el zâmbi strâmb.

– Am știut ce mă așteaptă. Hai s-o luăm așa, vrei?

Își luă mânușile.

– Mama ta m-a rugat frumos să-mi petrec ziua de mâine cu tine, aici. Poate vrei să-i transmiți scuzele mele.

– Nu vrei să ne mai vedem?

– Nu cred că are rost să mai pui sare pe rană. Și oricum, un rol de însoțitor nedorit este destul de umilitor. Iar eu l-am jucat destul de mult. Dacă ai vreun necaz și ai nevoie de ajutor, știi unde mă găsești. La revedere, draga mea. Și mult noroc!

– Și asta? îl întrebă Judy, ridicând un pachet de pe masă.

– Un cadou de Crăciun pentru tine. L-am cumpărat ca să-ți îmbogățești cunoștințele, așa că probabil o să te înfurie și este un cadou potrivit de despărțire. Ah, bună dimineța, domnișoară Avon. Bună dimineța, domnule Cedar. Crăciun fericit la amândoi.

– La fel și ție, Peter, zise Pauline, în timp ce puneu tava cu pahare pe servanță.

Domnul Cedar ducea cu mare grijă două sticle de vin și le puse pe servanță, înainte de a se întoarce spre Peter.

– Sărbători fericite, tinere. Tocmai am dat o raită prin pivniță. Pot să-ți ofer un sherry?

– Mulțumesc, domnule, dar trebuie să plec. Am o întâlnire.

– Bine, bine, ne vedem mâine, fără îndoială.

– Mulțumesc pentru invitație, dar mâine plec în vacanță cu niște prieteni, la lacuri.

Domnul Cedar îl privi pătrunzător pe sub sprâncenele stufoase.

– Ah, voi profesorii și vacanțele voastre. O lună, nu-i așa?

– Cam așa. Dar am mult de lucru în timpul ăsta. Trebuie să mă pregătesc să fac față năzdrăvanilor, vă dați seama.

După ce plecă, domnul Cedar îi aruncă o privire ironică fiicei lui.

– Ce înseamnă toată povestea asta? S-a săturat de tine?

Judy deschidea pachetul, așa că nu-i răspunse

– Ei bine, nu pot să-l condamn. Un bărbat dorește mai mult decât un chip drăguț, când vrea să se căsătorească.

– Ce carte este, Judy? o întrebă repede Pauline.

– O antologie de poezie, răspunse Judy scurt și luând cartea sub braț, ieși din cameră fără să se uite la cineva.

Ziua de Crăciun a trecut în liniște la Avallon. Singurii musafiri au fost fratele doamnei Cedar, Ralph, și sora ei Alison, cu soțul și cei doi copii. Pauline îl cunoștea deja pe unchiul Ralph, un musafir aproape permanent la Avallon. Retras din armată, era burlac și locuia într-o căsuță vizavi de biserica din Darnford, condusă de o menajeră dură pe care n-avea

curajul s-o concedieze. Era un bărbat simplu și blând și Pauline îl plăcea. Și pe mătușa Alison o plăcea, era o femeie plăcută și era evident că mariajul ei era mai fericit decât al surorii ei. Privind-o pe doamna Cedar râzând când își aminteau vechi întâmplări de Crăciun, de când locuiseră la vicariat, prinse o licărire de vioiciune pe care anii o înăbușiseră, și-și aminti cuvintele lui Mark legate de mama sa. Nu că doamna Cedar ar lăsa impresia de om invins. Era unul din lucrurile pe care Pauline le admira la ea, demnitatea tăcută cu care își îndeplinea rolul de stăpână în acea casă plină de conflicte.

Și asta se datora, după cum știa Pauline, unui puternic simț al datoriei, împletit cu un curaj de neclintit.

Pentru Pauline au fost zile foarte fericite. Nici nu se putea altfel după mărturisirile lui Mark din noaptea precedentă. Singurele minute împreună cu el, în acea zi, au fost după micul dejun, când a tras-o la o parte în hol. Cadourile fuseseră deja deschise și ea tocmai strângea ambalajele colorate. Familia Cedar îi făcuse cadou o poșetă de piele foarte elegantă, cu inițiala ei din aur. Fusesse foarte mișcată de generozitatea lor și de cuvintele de apreciere din felicitarea care o însoțea

și care fusese scrisă de Judy și semnată de toți membrii familiei.

– Pauline, îi spuse Mark încet, mi-am permis să-ți strecor un mic pachetel în salonașul tău când am coborât. Ceva ce am descoperit la o licitație săptămâna trecută și care am considerat că ți-ar face plăcere. Dar rămâne între noi doi. Acum, mă duc să-l aduc pe unchiul Ralph. Ai lacrimi în ochi. Sper că nu să plângi, nu-i așa?

– Sigur că nu. Pur și simplu ... sunt fericită.

Zâmbetul îi atinse ochii și chipul lui se transformă total, iar inima ei începu să-i bată cu putere.

– Fericirea îți priește, comentă el în timp ce-și lua haina.

Pachetul din camera ei conținea o foarte frumoasă vază Wedgwood.

Devenise un obicei ca a doua zi de Crăciun tinerii să ofere o petrecere la Avallon și în acest an Judy și Derek hotărâseră că o să fie o seară dansantă, având în vedere că amândoi erau fani ai dansurilor americane. Domnul Cedar nu lua parte la aceste petreceri și se retrase în biroul lui înainte de sosirea musafirilor. Dintre toți prietenii lui Derek și Judy, Pauline nu-l recunoscuse decât pe Frank Warden, care

nu se despărți toată noaptea de Judy. Pauline petrecu o bună parte din seară ajutându-le pe Lallie și pe doamna Cedar cu bufetul, deși Derek insistase de câteva ori să danseze cu ea. Era un bun dansator și se completau foarte bine pe ringul de dans. Se părea că uitase discuția cu ea și era într-o formă de zile mari.

Mark nu era un dansator prea inspirat și dansă doar două valsuri cu Pauline și unul cu mama lui și, fără tragere de inimă, un dans la modă cu Linda. Însă toată seara avu grijă de băuturi și de muzică. Linda se considera cu de la sine putere asistenta lui pentru această din urmă îndatorire și-i dădea discurile după o listă întocmită de Derek. Între timp, flecărea vesel cu Mark.

– Cât de bine dansează Derek cu domnișoara Avon, observă ea când trecură pe lângă ei.

– Da, nu-i așa? Derek este un foarte bun dansator.

– Mark ...

– Mda?

– Crezi că este ceva între ei?

– Între cine?

– Între Derek și domnișoara Avon. Știu că este o persoană foarte drăguță și că voi toți țineți la ea. Ar fi păcat să fie următoarea victimă a lui Derek. Vreau să

spun că noi îl cunoaștem. Este diabolic în ceea ce privește fetele. Dar s-ar putea ca ea să-l ia în serios.

– Ce te face să crezi asta?

Îi aruncă o privire rapidă. Privea musafirii și pe chipul lui nu se putea citi nimic, dar știa că era foarte atent la ceea ce discutau.

– Ah ... nimic precis. Pur și simplu o impresie. Și ceva ce am văzut ieri.

– Și ce ai văzut ieri?

– Nu vreau să umblu cu vorba, spuse Linda, râzând. Oricum, s-ar putea să mă fi înșelat. Doar că mi s-a părut foarte ciudat, pentru că ieri a fost o zi foarte geroasă.

– Draga mea Linda, îi spuse Mark surâzând, niciodată nu te vei dezbăra de obiceiul de a avea ceva în rezervă. Dă-i drumul!

– Păi, n-aș spune altcuiva, dar cu tine esta altceva. În ajunul Crăciunului mă plimbam prin pădurea Court, încercând să găsesc niște crenguțe de ilice.

– Să-ți fie rușine.

– Știu. Ar fi trebuit să le cumpăr, dar este mai frumos dacă le adumi chiar tu și apoi nu luam toată craca ci câteva rămurele. Oricum, vara m-am mai întâlnit cu perechi care se plimbau prin pădure, dar

niciodată într-o după-amiază geroasă de iarnă. Și l-am recunoscut pe Derek. M-am retras repede și nu cred că m-a văzut. Dar tânăra pe care o ținea în brațe mi s-a părut a fi domnișoara Avon, deși nu sunt sigură, pentru că nu am stat să mă uit înapoi.

– Aha, zbenguială sub vâsc, probabil – Derek are o listă întreagă.

– Asta nu era zbenguială sub vâsc, îi spuse Linda cu delicatețe. Totuși, hai s-o lăsăm baltă. La urma urmei domnișoara Avon poate avea grijă de ea și nu este treaba mea. Acum, ce urmează? Un dans popular. Îmi plac dansurile populare, Destul de ușor și pentru mine.

– De ce nu te duci să dansezi, copila mea? Este destul de plictisitor pentru tine să tot schimbi discuri. Am eu grijă de ele.

– Mai degrabă stau și vorbesc cu tine. Zilele astea nu te-am prea văzut și familia Coral ține foarte mult la tine, Mark Cedar. Strâmbă din nas timp ce-i vorbea și reuși să pară destul de degajată. Încă nu putea citi nimic pe chipul lui, dar observă că urmărea gânditor cu privirea perechea Pauline și Derek.

– Ce fericită arată Judy în seara asta, comentă doamna Cedar când Pauline se așeză lângă ea. Se pare

că nu-i lipsește Peter. Știi, am impresia că am greșit în privința asta.

– Da. Păcat. Peter este o persoană drăguță, chiar dacă ia viața prea în serios.

– Este bine să-ți vezi copilul vesel. A dansat mult cu bărbatul acela brunet. Mă întreb cine este? Mi-e că nu cunosc nici jumătate din prietenii lui Judy.

– Numele lui este Warden. Este din Darnford. Are o afacere cu mașini, cred.

– Pare puțin mai responsabil, decât prietenii lui Judy. Părea atrasă de persoane neserioase. Presupun că a depășit faza asta.

Dar în timp ce o privea pe Judy care se uita plină de adorație la Frak Warden, Pauline se simți cuprinsă de neliniște fără să știe de ce. Warden era un bărbat fermecător, un lucru pe care-l descoperi puțin mai târziu, când o invită la dans. Nu putea să-i reproșeze nimic, dar neliniștea persistă. Era prea politicoasă, prea chipeș, prea sigur de el. Fațada era perfectă.

– Judy are o casă foarte frumoasă, îi spuse în timp ce dansa cu ea.

– Da. Avallon este o casă veche și foarte frumoasă.

– Bănuiesc că încă nu realizează cât de norocoasă este.

– O casă nu este totul.

– Foarte adevărat. Ești o dansatoare bună, domnișoară Avon. Mă crezi că este un compliment când îți sugerez să nu mai vorbim?

Zâmbi larg și dinții albi strălucă pe chipul măsliniu. Pauline se trezi răspunzându-i cu un zâmbet:

– Așa o să fac. Și mie îmi place să dansez.

La sfârșitul petrecerii, când toți și-au dat mâinile ca să cânte vestitul “ Auld Lang Syne”, Pauline se trezi între Frank Warden și Derek. Îl căuta cu privirea pe Mark. Și-ar fi dorit să fi stat mai mult cu el în această seară. Era în celălalt capăt al camerei, între Linda și doamna Cedar. Privirile li se încrucișară și inima ei ieși în întâmpinarea lui.

Nici nu trecură sărbătorile de Crăciun, că întâi Laliie, apoi doamna Cedar căzură răpuse de gripă și toate grijile casei trecură pe umerii Paulinei. Având în vedere că domnul Cedar nu consideră că nu era

necesar să oprească lucrul la memorii, Pauline era destul de ocupată, ca să nu mai aibă timp să se gândească și la problemele lui Judy. Asta până când o întâlnire întâmplătoare cu Hilda Lepworth i le-a adus aminte cu și mai mare forță. Pauline tocmai ieșea de la banca din Dornford, când se întâlnește cu ea și rămase și mai surprinsă când ca răspuns la salutul ei, Hilda se opri și i se adresă după o scurtă ezitare.

– Mă întreb dacă ai un minut liber, domnișoară Avon?

– Păi ... sigur. Ce zici de o cafea? Este prea frig să stăm afară. Intrară în cea mai apropiată cafenea și Pauline se întrebă ce avea să urmeze. Hilda n-o ținu mult în suspans.

– Bănuiesc că nu este treaba mea, dar știu că Judy ține foarte mult la tine, domnișoară Avon și nu mă pot adresa nici unui alt membru al familiei ei. Oricum, se pare că ei nu dau doi bani pe bietul copil. Dar sunt îngrijorată pentru ea. O să dea de necaz cu Frank Warden și este atât de îndrăgostită de el, încât n-o să vrea să mă asculte.

– Continuă.

– Nu știu sigur, dar cred că este destul de nesocotită încât să fugă cu el. Este sătulă de viața de

acasă– știi despre asta – și ceea ce i-a scăpat ieri, m-a făcut să mă gândesc că vrea să fugă cu el. S-ar putea să mă înșel. Dar am mirosit ceva.

– Doamne Dumnezeule! Îl cunoaște doar de vreo două luni. Dar este capabilă să o facă. Hilda, dar ce spui de Frank Warden? Îl cunoști bine?

– Da. Îl cunosc de ani de zile.

Hilda își privi unghiile lăcuite.

– De fapt, îmi place bătrânul Frank. Este un tip de treabă, dacă știi cum să-l iei. Dar Judy nu știe nimic despre bărbații de genul lui Frank. Este ca ceara în mâinile lui și mi-e teamă de clipa în care o să se trezească la realitate!

– Zi-i mai departe. De ce s-a legat de ea?

– Este atras de ea. Este ceva nou pentru el. Dar se întâmplă să știm că financiar nu stă prea bine, de fapt nu stă bine deloc, iar banii lui tata Cedar îi fac cu ochiul. Familia este bine cunoscută în Darnford. Probabil că Frank crede că bătrânul nu-și va lăsa ginerele să dea faliment.

– Nu-l cunoaște pe bătrânul Cedar, zise Pauline.

– Asta i-am spus și eu seara trecută. S-ar putea să fii tu un diavol șiret, Frank, i-am spus, ar șiretenia nu poate impresiona granitul.

– Și ce a răspuns?
– Ah, doar a zâmbit, un zâmbet atotștiutor, și mi-a sugerat să-mi văd de treabă. Mi-a spus că vorbesc aiurea și că ține foarte mult la Judy.

– Ce putem face?
– Habar n-am. Nu este mare lucru că ți-am spus, zău, dar am simțit nevoia să povestesc cuiva. Țin la puștoaică. Și este o pradă așa de ușoară pentru el! Nu mi-aș face probleme, dacă ar fi cineva care ar putea să-i țină piept, dar ea nu știe nimic – și nu mi-ar plăcea s-o văd când se trezește la realitate cu Frank. Se crede satisfăcută și că știe răspunsul la toate, dar ... mă rog, știi tu. Ea are niște standarde de care Frank n-a auzit niciodată de când era la școală și nici atunci nu le dădea atenție. Nu este un tip rău. Dar ...

Hilda făcu un gest, ca și cum i-ar fi fost greu să-i explice Paulinei.

– ... se conduce după propriile lui reguli.
– Înțeleg. Îți mulțumesc că mi-ai spus Hilda. Să văd dacă pot să fac ceva, deși a interveni în treburi de genul ăsta este de obicei sortit eșecului.

– Promite-mi un lucru. Că n-o să spui familiei. Niciodată nu m-ar ierta și oricum n-ai rezolva nimic. Doar ai face-o să grăbească lucrurile. Tu ai putea să

faci ceva, pentru că pe tine te place și are încredere în tine. Slabă speranță, dar este tot ce pot face. O să păstrezi secretul?

– Da. N-ar fi de nici un folos dacă aș spune familiei. Pur și simplu ar încuia-o în cameră și ea ar sări pe fereastră.

– Exact. S-ar putea să mă înșel în privința lui Frank. Presupun că are inimă la fel ca noi ceilalți, deși câteodată te face să gândești contrariul. Deși știu că nu este adevărat. De fapt, săptămâna trecută a împrumutat cincizeci de lire de la fratele meu, ca să iasă dintr-o încurcătură. Dar este un actor atât de bun, asta-i necazul. Ar fi trebuit să joace teatru.

– Un lucru este sigur. Domnul Cedar nu i-ar da un singur peni. Tocmai a tăiat o alocație pe care o primea Judy, fără să clipească. Poți să-i spui asta lui Frank Warden. Poate o să se gândească de două ori.

– Perfect, îi spun când o să am posibilitatea. Diavolul se cam ferește de mine, acum. Ca și cum ar trebui să te legi la cap când nu te doare. Trebuie să plec. Măine am o prezentare și am o grămadă de treburi. Dacă vrei o pălărie ieftină, caută-mă. Și dacă Judy nu te ia în seamă, îi dau una să mă țină minte. Totuși, nu mă pot abține să nu țin la puștoaică, tu nu?

În drum spre casă, Pauline se gândea că Judy avea prieteni mult mai răi decât Hilda Lepworth.

Una era să hotărască să discute cu Judy și alta era cum să abordeze o problemă atât de delicată și de dificilă, chiar dacă ar rămâne singură cu Judy. Cu doamna Cedar, bolnavă în pat și cu Lallie în convalescență, dar extrem de ursuză, Judy preluase o parte din sarcini când Pauline era ocupată cu manuscrisul, dar seara dispărea. Singura șansă apărui la trei zile după discuția cu Hilda, când Judy vârî capul în camera Paulinei, întrebând-o dacă are scrisori de dus la poștă. Era îmbrăcată cu haina de blană și avea o pălărie nouă, iar la piept un buchetel de violete.

– Intră, Judy. Ieși și în seara asta?

– Tocmai plecam.

Am o întâlnire mai specială.

– Cu Frank?

– Da.

– N-am prea avut timp să discutăm, zilele astea. Cum mai merg treburilor?

– Pur și simplu minunat. Niciodată n-am fost mai fericită ca acum, așa că nu mă privi așa de sever.

– Las-o mai domol, scumpo. Să nu-ți pară rău, vrei?

– De ce să-mi pară rău? Îți place pălăria mea cea nouă?

– Da. Îți vine bine. Judy, în ultimul timp m-ai cam ocolit, nu-i așa?

Ochii albaștri o priviră puțin stânjeniți pe Pauline.

– Da.

– Știu că unele probleme mai intime sunt cam dificil de discutat cu cineva. Și nu vreau să par băgăreată. Dar nu este nevoie să mă ocolești pentru asta, sper.

– Nu este asta, Pauline. Mi-ar face plăcere să-ți povestesc mai multe ... dar nu vreau să te pun într-o situație dificilă față de familia mea. S-ar putea să ai neazuri.

Pauline se simți cuprinsă de teamă.

– Ce vrea să însemne asta? Pentru numele lui Dumnezeu, dacă ai nevoie de un sfat sau vrei să discuți cu cineva, nu ezita, doar pentru că-mi îngreunezi situația. Ca persoană, sunt liberă să acționez cum cred de cuviință pentru binele meu. Faptul că sunt angajată nu-mi afectează acest drept. Sunt capabilă să mă descurc și singură dacă se va dovedi că am greșit cu ceva.

– Nu te încrunta așa.

Îți spun că n-ai motive să-ți faci griji. Din punctul meu de vedere, viața este minunată. Sunt îndrăgostită, Pauline. Ce este rău în asta?

– Nimic, draga mea. Dar ... nu face nimic din impuls, doar pentru că ești nefericită acasă, vrei? Unele greșeli te pot marca pentru toată viața. Nefericirea ta aici nu va dura o veșnicie.

– Nu este doar o porțiță de scăpare. Sunt cu adevărat îndrăgostită și nimic altceva nu mai contează. Dumnezeu, trebuie să zbor! Pa. Pauline, nu te lăsa cuprinsă de neînduplecarea Cedarilor. Este molipsitoare, să știi.

Fluturând vesel scrisorile, Judy dispăru pe ușă.

Pauline oftă. Nu realizase nimic. Va încerca din nou, când va avea mai mult timp.

Se gândi din nou la cuvintele lui Judy legate de neîndurare, în seara aceea la cină, în compania domnului Cedar, Derek și a lui Mark. Imediat ce intră în cameră, simți atmosfera încordată. Mark era închis în el, domnul Cedar ca de obicei tăcut, dar Derek era cătrănit rău, ceea ce era o noutate și Pauline îl privi uimită. Toată cina decurse în această atmosferă și Pauline fu bucuroasă când trebui să strângă masa în locul Lalliei și să părăsească încăperea. Când ieși cu

tava cu farfurii, Pauline îl auzi pe Derek răstindu-se furios la Mark.

– Vreau să discut cu tine.

Domnul Cedar urcase în camera lui și Pauline închise repede ușa și se îndreptă spre bucătărie. Lallie stătea pe un scaun lângă cuptor, cu o împletitură în brațe.

– Lasă totul în bazin, domnișoară Avon. O să le spele mâine dimineată doamna Ridge. Nu prea este în firea mea să las vasele nespălate, dar cu atâta boală în casă, trebuie să fac un compromis.

– Le spăl eu. Dacă nu, s-ar putea ca doamna Ridge să ne dea un preaviz și atunci chiar vom avea necazuri

– Mda. Țsta nu este un loc prea popular, este destul de departe de oraș, iar doamna Ridge este o femeie muncitoare și așa ceva nu prea găsești în zilele noastre. Dar ai făcut destul pentru o zi, sunt sigură de asta.

Nu i-ar strica domnișoarei Judy dacă ar da și ea o mână de ajutor într-o zi.

– Ah, ea este bună la cumpărături. Oricum, n-am nimic special de făcut în seara asta.

Pauline se gândi că până termină cu vasele, totul se va termina în sufragerie. Dar când se apropie de

cameră, ducând tava cu sticla și paharele înapoi, Derek năvăli pe ușa, aproape izbindu-se de ea.

– Du-te dracului, aruncă el peste umăr.

– Mai bine du-te și toarnă-ți o găleată cu apă rece în cap, se auzi vocea profundă și mușcatoare a lui Mark.

Replica lui Derek nu se mai auzi, deoarece și ajunsese la etaj. Pauline intră cu tava și puse totul la loc. Mark stătea cu spatele la foc, iar chipul îi era dur. Se citea pe el că n-avea chef de vorbă. Pauline vru să iasă, când el o opri.

– Pauline, vreau să discut ceva cu tine. Închide ușa, îi spuse scurt.

– Cred că ai ghicit, spuse ironic când veni lângă el, că eu și Derek am avut o ceartă violentă.

– Da. De ce?

– Astăzi, Derek a descoperit conținutul testamentului tatălui meu și se pare că nu-i place deloc.

– Și care este rolul tău?

– Mă acuză că l-am influențat pe tata să nu lase nicio parte din afacere în mâinile lui. Ca și cum tata ar putea fi influențat!

– Dar presupun că se bazează pe estimările tale în ceea ce privește comportamentul lui Derek la fabrică.

– Ah, știe și el cum se comportă Derek. Aportul lui este aproape nul și ar profita de prima ocazie ca să-și vândă acțiunile. Tata nu este prost. Îl cunoaște pe Derek. Și niciodată nu i-am ascuns părerea mea. Dar asta n-are nicio legătură cu subiectul. Cum a aflat Derek conținutul testamentului? Eu unul, nu-l cunosc. Normal că tata a discutat despre viitorul afacerii și al casei cu mine, dar doar în general. Derek știa tot. Tu îi știi conținutul, Pauline?

– Da. Când domnul Coral a trimis o ciornă a testamentului, tatăl tău l-a studiat clauză cu clauză, a făcut corecturi, iar eu l-am redactat din nou și l-am trimis înapoi domnului Coral.

– Și apoi?

– Tatăl tău s-a dus la domnul Coral la birou, a semnat testamentul și din câte știu a rămas la domnul Coral.

– Și cum a aflat Derek?

Ochii cenușii scrutau cu atenție chipul Paulinei, la fel cum o făcuse în prima seară când s-au întâlnit. Pauline simți ca și cum ceva ar fi lovit-o în stomac.

– Nu i-am spus nimic, dacă la asta te-ai gândit, Mark. M-a întrebat, chiar înainte de Crăciun, dar am refuzat să-i spun. Nici prin minte nu-mi trece să

discut problemele confidențiale cu nimeni și i-am spus-o și lui.

– Înțeleg. Mă întreb de ce s-o fi gândit s-o facă?

– Habar n-am. Probabil că s-a gândit că nu strică să încerce.

– Ei bine, a aflat. Se află aici o copie a testamentului pe care ar fi putut s-o vadă?

– Este o copie în sertarul din birou, dar tatăl tău ține încuiat acel sertar.

– Înțeleg. N-are prea mare importanță, presupun. Știa el de ceva timp. Asta poate să însemne că va părăsi afacerea fără să mai aștepte, iar din punctul meu de vedere, pagubă-n ciuperci. Dar asta înseamnă mai multe certuri cu bătrânul, iar mama se va supăra teribil dacă pleacă Derek. Bine, Pauline. Acum, nu se mai poate face nimic.

Era ceva în felul în care încheie discuția care o îngheță. Nu părea să fie același bărbat care vorbise cu ea în grădină, în ajunul Crăciunului. Nu putea să lase să se termine așa.

– Mark ... Ai crezut, că așa fi putut să-i spun lui Derek?

– M-am gândit că ar fi fost posibil.

– Mi-aș fi dorit să nu crezi asta.

– Păi, știu că tu și Derek sunteți prieteni, iar el este un tip fermecător, în special cu sexul opus.

– Asta nu este un compliment pentru mine. În trecut mi s-au încredințat informații confidențiale, dar acum este prima oară când discreția mea este pusă la îndoială. Și este dureros că dintre toți, tu ești cel care te-ai îndoit de mine.

– Eu mă bazez pe fapte, Pauline. Nu pe îndoieli sau pe bănuieli. Doar ți-am prezentat faptele și te-am întrebat dacă mă poți lămuri. Și ai făcut-o. Asta-i tot.

Dar știa că nu era tot.

– Doar pentru că Derek se poartă frumos câteodată cu mine, la fel cum ar face cu orice femeie din jur, nu înseamnă că trebuie să crezi că și simte ceva pentru mine. Este doar o joacă. Nu cred că trebuie să-ți spun eu asta.

– Scuză-mă, draga mea. Sunt cam supărat. Aceste certuri în familie, mă termină. Nimic altceva decât atmosferă încordată, dușmănie, bănuieli. N-ar fi fost nevoie să țină secret testamentul dacă familia asta ar fi fost altfel. Iartă-mă, dar sunt la capătul puterilor.

– Sigur. Înțeleg.

– Mă întreb dacă chiar înțelegi? Câteodată mi-aș da și sufletul să văd familia asta unită, să-i fac să uite

resentimentele și ura, să-și expună doritele, să limpezească atmosfera. În schimb, Derek de ani de zile face numai ce-l taie capul, apoi se ceartă cu mine deoarece tata nu-l înțelege, dar n-a încercat niciodată să discute cu el. Judy are o viață a ei, mama își înăbușe sentimentele în numele loialității față de soțul ei, iar tata continuă să trăiască obsedat de un mort. niciunul, spuse Mark izbind disperat cu pumnul în masă, nu încearcă să vorbească deschis și să-și spună păsurile.

– Deoarece toți se tem de tatăl tău, îi răspunse Pauline încet. Și teama și sinceritatea nu fac casă bună.

– Atunci, a venit vremea să nu se mai comporte ca și cum bătrânul ar fi un căpcăun și să-și amintească de faptul că au crescut, rosti Mark cu nerăbdare.

– Tu îl cunoști pe tatăl tău mai bine decât îl cunosc ei. Ție ți-a permis s-o faci. Dar niciodată nu s-a deranjat să-i cunoască mai bine pe Derek și pe Judy. Trebuie să fii îngăduitor.

– Pot să fiu îngăduitor cu multe lucruri, cred eu, dar niciodată cu necinstea.

Când ești îngăduitor cu asta, va trebui să te analizezi mai bine.

– Cred, Mark, că mai ai multe de învățat despre compasiune. Natura umană nu este puternică și teama distruge ce este bun în noi, mai repede decât orice altceva. Chiar și tu o să afli asta într-o zi.

– De ce, chiar și eu?

– Deoarece cred că nu te temi de nimic pe lumea asta. Din punctul ăsta de vedere ești binecuvântat.

– De ce binecuvântat? Pot să înving teama. Nu cred prostia aia cum că nu poți face nimic pentru că asta ți-e firea. Înseamnă că părinții sau împrejurările sau ceva ce s-a întâmplat în copilărie este cauza slăbiciunii tale. Și este o scuză veche, de fapt, ca să scapi de propria nereușită. Păcatele noastre sunt închipuirile pe care le avem în mintea noastră, odată ce am crescut și începem să judecăm, iar orice altă atitudine duce, după părerea mea, la degenerare.

– Nu crezi că este mai bine să încerci să înțelegi oamenii, decât să-i condamni?

– Nu-i condamn. Dumnezeu să mă ferească de astfel de judecată.

Dar sunt o persoană care consideră că pentru toți binele este bine și răul este rău și nu încerc să văd roz unde este negru, așa cum faci tu. Prefer să-mi țin judecata limpede.

Privindu-i maxilarul încordat, știu că n-avea cum să-l convingă.

– Și crezi că eu nu văd limpede?

O surprinse când, luând-o de umeri, îi zise cu gravitate:

– Dacă în privirea ta n-aș citi o integritate totală, înseamnă că nu mai este nici un om integru în lume. Iar compasiunea este specific feminină.

Îi dădu drumul și se întoarse.

– Iartă-mă dacă n-am fost într-o dispoziție prea bună, seara asta. Am o mulțime de lucruri la care să mă gândesc și se pare că aici aerul este irespirabil. Cred că o să fac o plimbare.

Ieși, și o lăasă cu o ușoară durere în suflet. Anul nou debutase nu prea fericit. Și ea simțea că aerul era irespirabil, așa că urcă să vadă dacă doamna Cedar avea nevoie de ceva.

Capitolul 6

Toată săptămâna a persistat un aer de încordare, ca și cum o furtună era gata să izbucnească. Doamna Cedar începuse să se ridice din pat, dar era copleșită de convalescență și de depresie. Judy, în scurtele perioade în care reușea s-o vadă, avea un aer de supremă exaltare, dar fie din întâmplare, fie intenționat, nu era niciodată liberă când Pauline avea câteva minute libere. Și asta era destul de rar, deoarece domnul Cedar, cuprins de o dorință de nestăvilit de a lucra, îi dicta ore întregi și dorea ca a doua zi dimineață să găsească pe birou tot ce dictase cu o zi înainte bătut la mașină. De multe ori bătea la mașină până la zece seara.

Într-o vineri dimineată, în timp ce stătea în birou și aștepta ca el să citească ce transcrisese și să facă toate corecturile, își lăsă gândurile să rătăcească.

Sfârșitul de săptămână fusese mai relaxant, slavă Domnului. Dar săptămâna fusese istovitoare. Mâine va face o plimbare, indiferent de vreme. De la Crăciun, vremea fusese umedă și cețoasă și-i era dor de o zi geroasă și senină, care să-i pună sângele în mișcare și s-o facă să trăiască. Întâi, se gândi s-o prindă pe Judy și să afle ce punea la cale, pentru că era sigură că fata avea un plan.

Îl privi pe domnul Cedar. Avea gura încleștată și era sigură că nu rostise nici un cuvânt blând în ultimii ani. Când va muri, nimeni nu-l va plânge și nu era un eșec mai mare în viață decât asta. Ce fel de dragoste era asta, care-i împietrise inima? Poate o formă de idolatrie? Automulțumire? Oricum, nu fusese o dragoste sănătoasă, dacă astea au fost urmările. Ridică privirea spre portretul lui John. Un chip sensibil: prelung și îngust, cu fruntea înaltă și o gură zâmbitoare, o persoană care iubea viața. Ochii cenușii priveau gânditori, iar părul ușor ciufulit era puțin cam lung. Portretul era un bust, iar băiatul purta haine obișnuite – o jachetă de lână și o cravată de

mătase. Dar ceva strălucea pe chipul lui, ceva ce-ți mergea la inimă, își spuse Pauline, încercând să înțeleagă ce. O calitate, o noblețe care nu aparținea secolului douăzeci. O ducea cu gândul la perioada elizabethană. Și totuși, știa din tributul adus de oamenii care-l cunoscuseră și din scrisorile scrise de el, că era un băiat de viață și extraordinar de popular. Magnetism personal – o calitate foarte rară. Poate că atunci când a plecat în munți a fost mândru de spiritul de aventură, atât de puternic în timpul reginei Elizabeth.

– Ei bine, domnișoară Avon. Reveni cu picioarele pe pământ. Sper că visurile erau plăcute?

– Scuze. Nu mi-am dat seama că ați terminat.

– Așa cred și eu. La ce te gândeai când priveai tabloul fiului meu?

– Mă gândeam la ce aș fi simțit dacă l-aș fi cunoscut, îi spuse cu blândețe. Și cât de ciudat mi se pare că am ajuns să țin la o persoană pe care nici n-am cunoscut-o.

Rămase tăcut un moment, apoi spuse brusc:

– Rămâi credincioasă unei persoane pe care n-ai văzut-o niciodată, domnișoară Avon. Este mult mai sigur. Nu poți să pierzi niciodată.

Și acum, să continuăm.

În acea seară, nici Derek și nici Judy n-au fost la cină și Pauline se simți cuprinsă de mâhnire când doamna Cedar răspuse la întrebarea soțului ei:

– Judy își petrece weekendul cu o prietenă de școală – Joan Field. Cred că-ți amintești de ea. Familia Field s-a mutat la Lidforth acum un an, când domnul Field a fost pensionat pe caz de boală.

– Field? Ah, da, dentistul. Și bănuiesc că habar n-ai pe unde hălăduiește Derek, nu-i așa?

– S-a dus la mare pentru weekend.

– Extraordinar de vag. Nu-și vizitează și el un prieten din școală?

Doamna Cedar roși ușor la sarcasmul soțului ei.

– Cred că manifestă un oarecare interes pentru o doamnă din acea zonă, interveni Mark sec.

– Când se întoarce Judy? întrebă Pauline.

– Derek o aduce acasă duminică seară când se întoarce și el. Va trebui să treacă prin Lidforth, deoarece duminica trenul circulă îngrozitor. Nu este nicio îmbunătățire din timpul bunicului meu. Mă așteptam să se certe pe mașina mea, dar Judy a cedat.

Apoi schimbară subiectul. Totul părea destul de penibil, dar Pauline se încruntă. Judy și Joan își scriau

regulat și posibilitatea unei vizite în weekend mai fusese vehiculată și înainte. Dar s-ar putea ca Judy să petreacă un întreg weekend departe de Frak Warden tocmai acum? Poate, își zise în sinea ei, încerca s-o convingă pe Judy s-o ajute în viitor. Asta ar fi posibil, gândi Pauline, mai liniștindu-se puțin. Litforth era la treizeci de kilometri. Nu era o distanță prea mare. Or, s-ar putea ca pur și simplu Judy să fi dorit să vorbească despre relația ei cu cineva. La urma urmei, era natural și o marcăse profund pe față, încât să nu poată discuta cu nimeni, iar Judy nu era o persoană secretoasă. Minte Paulinei lucra repede, încercând să se hotărască dacă să ceară ajutor sau nu.

După cină, telefonă Hildei Lepworth să vadă dacă știe ceva, dar nu știa nimic despre Judy de miercuri când se despărțiseră cu răceală deoarece Hilda încercase să-i dea niște sfaturi. Se întâlnise cu Frank și-i spusese despre situația financiară a fetei, dar nu reușise să scoată nimic de la el.

– Nu-ți face probleme. Probabil că s-a dus să vorbească despre ea cu prietena ei. Cred că Frank mi-ar fi spus dacă urma să facă pasul hotărâtor în weekendul ăsta. Oricum, nu putem face mare lucru în privința asta, a fost concluzia Hildei.

Pauline nu reuși să afle nici numărul de telefon al familiei Field. Nu erau în cartea de telefon.

Stând în pat în noaptea aceea, hotărî că probabil își face griji degeaba. Și chiar dacă Judy nu se dusesese la Lidforth, n-avea ce face decât să aștepte întoarcerea ei.

Tot weekendul nu se gândi decât la Judy, întrebându-se dacă n-ar fi trebuit să se ducă la Lidforth sau să se consulte cu Mark în legătură cu Frak Warden. La urma urmai era în joc viitorul lui Judy. Pentru prima oară, n-a mai fost atentă la frumusețea peisajului în timp ce mergea pe drum.

Fără Derek și Judy prin preajmă, crezuse că o să aibă puțin timp să stea cu Mark, dar el își petrecu dimineața în garaj cu Bert încercând să repare mașina. Pe la unsprezece, le duse două cești de ceai.

– Ai aflat ce are? întrebă.

– Ceva la pompa de ulei, bănuim. A naibii încurcătură. În seara asta suntem invitați la familia Coral.

– Ah, sunteți? N-am știut.

– Domnul Coral împlinește astăzi șaiszeci de ani. Și dă o petrecere.

– Judy și Derek sunt și ei invitați?

– Da. Dar au refuzat în ultima clipă, lăsând-o pe mama să dea telefon și să-și ceară scuze. Și cum Derek a luat mașina mamei, suntem în pom dacă n-o reparăm pe asta.

– Poți lua autobuzul.

– Mda. Dar ultima cursă este la o oră ridicolă – zece seara sau cam așa ceva – iar petrecerea va dura mai mult de atât, după cum o știu eu pe Linda. Dă-mi cheia, Bert.

Pauline îi lăsa să-și vadă de treabă. Era destul de târziu după-amiază, când reușiră să repare pompa de benzină, iar când mai târziu văzu mașina dispărând pe alee, se simți ca Cenușăreasa părăsită în casă. Pauline aflase de la doamna Cedar că aceasta se simțea stânjenită de faptul că ea nu fusese inclusă în invitație.

În seara aceea, casa i se părea prea tăcută. În mod normal, ar fi gustat câteva ore de pace și liniște, dar se gândea la Judy și la atitudinea distantă a lui Mark și se simțea neliniștită. Ascultă câteva discuri, citi puțin, dădu drumul la radio, apoi privi ceasul. Derek aranjase s-o ia pe Judy pe la ora zece. Ar trebui să ajungă în jur de unsprezece. Se hotărî să aștepte până se întorceau, cel puțin să se ducă liniștită la culcare.

Dar era unsprezece trecut și Derek nu sosi. Pauline căscă și pentru că focul se stinsese, se hotărî să se ducă la culcare. Probabil că va auzi mașina și pentru că dormitorul ei era lângă al lui Judy, își va da seama că fata s-a întors în siguranță. Întinsă în pat, auzi bătând orologiul din turnul bisericii din Darnford unsprezece jumătate, douăsprezece fără un sfert și niciodată nu i se păru că timpul trece așa de încet. O bufniță țipă în pădure și vântul șuiera printre crengi. Atunci, în sfârșit auzi o mașină și așteptă, întrebându-se care dintre ei se întorsese acasă. Auzi pe cineva trecând pe lângă ușa ei și urcând scările, apoi zgomotele din camera de deasupra ei îi spuseră că era Derek. Dar nimic nu indica faptul că Judy ajunsese acasă. Așteptă câteva minute, apoi își puse halatul și se duse în camera lui Judy. Camera era goală. Ezită și, cuprinsă de teamă, urcă scările repede și bătu la ușa lui Derek. Se auzi un “Intră” și ea deschise ușa. Era în pragul ușii cu un prosop aruncat pe umăr și rânji surprins când o văzu.

- Bună, Pauline. Îmi pare bine că te văd. Intră.
- Derek, ai adus-o pe Judy?
- Nu. În ultima clipă a schimbat planul și mi-a spus că se întoarce singură acasă.

– Ei bine, nu s-a întors. Ți-a spus dacă se întoarce cu trenul?

– N-am întrebat-o. Nu este problema mea. Știi ce, nu te mai frământa și nu sta în prag ca un înger al răzbunării.

– Derek, te rog fii serios măcar o dată. Sunt îngrijorată pentru Judy. Nu se poate întoarce de la Lidforth și n-am primit nici un mesaj de la ea. Și am fost aici toată seara.

– Aha! Misterul plutește în aer. Ce naiba învârte puștoaica?

– Taci! ... N-ai auzit pași în curte?

Fugi la fereastră. Felinarul de la ușă lumina destul de bine, dar nu văzu pe nimeni.

– N-am auzit nimic. Dar tu arăți foarte dulce cu părul pe spate. Mai puțin eficientă, dar mult mai drăgălașă.

– Nu-ți pasă ce se întâmplă cu Judy? Trebuie să fii mereu așa de fericit? Este plictisitor și total inutil.

Vorbise cu mânie, nervii fiindu-i întinși la maximum din cauza neliniștii.

– Nu-ți mai face atâte probleme. Judy este perfect capabilă să se descurce singură și dacă vrea s-o dea în bară este treaba ei. Nu te mai purta ca o cloșcă și

dă-mi un sărut de noapte bună. Probabil că puștoaica s-a hotărât să rămână acolo peste noapte și va da un telefon mâine dimineață.

– Dacă nu se întoarce în noaptea asta, cred că mama ta ar trebui să afle.

– Foarte bine. Spune-i tu. Personal, cred că ar fi bine să lăsăm totul pentru mâine dimineață.

Stătea pe marginea patului legănându-și un picior și o prinse de mână când trecu pe lângă el.

– Nu ești de acord cu mine, Pauline scumpo, nu-i așa?

Privirile li se încrucișară.

– Nu te cunosc îndeajuns Derek, ca să te judec. Tot ce știu este de suprafață.

– Foarte abil. Dar te asigur că nu sunt lucruri ascunse pe care să le cercetezi. Ești la fel ca Mark. Iei viața prea în serios. Era o glumă dragă. Una nu prea reușită, dar oricum, o glumă. Poți să te distrezi puțin dacă te gândești la asta și nu încerci să urmărești un scop nobil. Deoarece nu există.

– Ești incorigibil. Noapte bună. Nu, Derek, adăugă hotărâtă când el se ridică și o luă în brațe.

– Vezi, ești aici deja. Își trecu degetul peste buzele ei. La urma urmei, un sărut de noapte bună nu strică.

– Ești băiat mare acum, spuse Pauline, alunecându-i din brațe și îndreptându-se spre ușă.

Dar el a fost mai rapid, o prinse în pragul ușii și o întoarse cu fața spre el.

– Să fiu al naibii dacă te las doar cu atâta.

Pentru o clipă privi peste umărul ei. Apoi o sărută strângând-o cu putere. Auzi un zgomot în spatele ei și se zbătu să se elibereze, dar el era mai puternic și trecură câteva secunde până să-i dea drumul.

– Acum, fugi drăguțo, îi spuse spre uluirea ei. Este destul pentru seara asta. Am avut o zi grea și sunt cam obosit.

– Ce?

– Fugi, acum.

O răsuci și atunci îl văzu pe Mark sprijinit de balustrada scării ca și cum ar fi așteptat răbdător de ceva timp. Derek păru surprins.

– Hei, Mark! De ce naiba n-ai făcut mai mult zgomot când ai urcat scara?

– Mi-am lăsat clopoțelul în hol. Am venit să văd dacă din întâmplare cheia de la garaj nu este la tine.

– Cheia? Dumnezeule, s-ar putea să ai dreptate. O secundă. Se duse la haina care atârna pe scaun și căută în buzunar.

– Da. Scuze. Nu știu de ce o pun în buzunar și nu la locul ei. De fapt, nici nu știu de ce am încuiat garajul, știind că erai plecat. Obișnuința, presupun.

– Probabil că te gândeai la altceva, spuse Mark luând cheia. Aș putea să vă sugerez la amândoi să vă desfășurați relația cu mai multă discreție? S-ar fi putut să vină tata după cheie. Însă el încă răscolește în sertarul din hol. Noapte bună.

Pauline rămase tăcută, ca bătută în cuie, în timpul schimbului de replici. Apoi, când Mark se răsuci pe călcâie și începu să coboare scările, se trezi la viață și fugi după el.

– Mark!

O ignoră, dar îl prinse lângă dormitorul ei și-l luă de mână.

– Mark, trebuie să mă ascuți, te rog.

– Ce este?

– M-am dus să-l întreb pe Derek unde este Judy când i-am găsit camera goală. N-a venit acasă cu el și eram îngrijorată pentru ea.

Ridică ușor mirat din sprâncene și ea roși din nou. Apoi deliberat, bătut la ușa lui Judy.

– Judy, ești aici?

O voce înăbușită răspunse.

– Sigur. Lasă-mă în pace. Restul nu se înțelege în afară de cuvântul “sogn”.

Mark o privi pe Pauline. O studie din cap până-n picioare. Când vorbi, vocea îi era brutală.

– Ar trebui să te gândești mai mult la alibiul tău și nu să prezinți unul care poate fi verificat foarte ușor. Noapte bună!

Rămase pe loc câteva minute, privind lung în urma lui. Îl auzi coborând în hol, spunându-i ceva tatălui său, apoi ușa se deschise și se închise. Pentru o clipă, Pauline închise ochii, năucită și uimită de evenimentele din ultimele minute, apoi intră în camera lui Judy. Era întuneric. Aprinse lumina și o văzu pe Judy, întinsă în pat, îmbrăcată și cu fața înfundată în pernă ca să nu se audă hohotele de plâns care-i cutremurau corpul. Ridică fața udă de lacrimi și șopti:

– Te rog, încuie ușa. Pauline încuie ușa și se așază pe pat. Abia când în casă se lăsă liniștea, Pauline puse mâna pe umărul fetei.

– Judy draga, nu, îi spuse cu blândețe. Nici un bărbat nu merită. Nici un răspuns din partea capului blond înfundat în pernă. Ce copil este, își zise în gând Pauline, îndurerată de necazul fetei.

Nu era pregătită să facă față unor bărbați ca Frank Warden.

– Poți să-mi povestești, dragă? Poate pot să te ajut?

– Nimeni nu mă poate ajuta. Dar o să-ți povestesc. Oricum, mâine va afla și tata. Bănuiesc că mă va da afară.

– Ia-o de la început, poate putem să lămurim lucrurile între noi. Ai nevoie de timp. N-ai fost la Lidforth weekendul ăsta, nu-i așa?

Judy se ridică în capul oaselor și-și șterse lacrimile cu o batistă mică.

– Nu. Am fost la hotelul Swan, situat la câteva mile în partea cealaltă a orașului. Este aproape de casa lui Frak. Urma să ne căsătorim ieri și mi-a fost așa de teamă că ceva s-ar putea întâmpla sâmbătă dimineață, dacă rămân acasă, așa că m-am hotărât să-mi petrec noaptea de vineri la hotel. Trebuia să avem o mică petrecere după căsătorie – mai mult prieteni ai lui Frank – dar nu le-am spus că urma să ne căsătorim. Mi-era atât de teamă că se va afla. Pur și simplu i-am invitat la masa de prânz. Abia după aceea urma să le spunem noutatea.

– Nu i-ai spus Hildei?

– Nu. În ultimul timp l-a vorbit de rău pe Frank.

Așa că ne-am hotărât să nu-i spunem. Dumunică dimineața urma să-i telefonez mamei și să-i spun că plecăm la Londra pentru o săptămână de miere.

– Și apoi?

– Urma să ne întoarcem și să locuim la Frank acasă.

– Și ce s-a întâmplat?

Îi trebui ceva timp lui Judy să-și găsească puterea de a continua să povestească.

– Vineri seara, Frank a venit la hotel să ia masa cu mine și era extraordinar de agitat, deoarece câștigase cam șase sute de lire la pariuri la fotbal ... După cină, s-a foit puțin apoi mi-a spus că s-a gândit mai bine și că nu vrea să mă supăr, dar crede că sunt prea tânără pentru căsătorie și că nu vrea să facă nimic fără consimțământul părinților mei.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Până atunci, el fusese cel care se grăbea. Și apoi, totul fusese aranjat. Apoi mi-a spus că a anulat aranjamentele făcute la primărie și cum nimeni nu știa că urma să ne căsătorim, nu se făcuse nici un rău. A explicat prânzul ca o sărbătoare a faptului că a câștigat la pariuri.

Totul a fost pe neașteptate. A fost oribil. Totul fusese stabilit, iar eu eram îndrăgostită de el și fugisem de acasă ca să mă mărit cu el. Felul în care

mi-a vorbit a fost unul indiferent, ca și cum ar fi anulat un prânz.

Din nou lacrimile se rostogoleau pe obrajii lui Judy, dar fata nu le luă în seamă. Abătută, continuă.

– L-am întrebat de ce s-a schimbat brusc și a bălăjit ceva despre faptul că s-a grăbit puțin. Nu te voi plictisi cu toate scuzele. Dintr-o dată, mi-am dat seama că nu m-a iubit deloc. Pur și simplu s-a distrat cu mine. Dar de ce? Asta nu pot să înțeleg. De ce a lăsat să ajungă lucrurile atât de departe, ca apoi să dea înapoi? Oricum, nu contează ce ne-am spus unul altuia. Ca să-mi salvez onoarea, am continuat farsa în timpul prânzului de ieri. Nu știam ce să fac. Nu puteam veni acasă până duminică noaptea, fără să dau naștere la bănuieli și să mi se pună întrebări. Am crezut că cel puțin vom rămâne prieteni și în felul acesta se mai putea salva ceva. N-am prea multă mândrie, nu-i așa? Dar ideea unei vieți acasă fără Frank, devenea de nesuportat ...

Ei bine, petrecerea a fost un succes. Multă băutură. O grămadă de glume nesărate. Toasturi pentru câștigul lui Frank. Niciodată în viața mea nu m-am simțit mai îngrozitor. După aceea Frank a plecat cu ceilalți. A zis că are ceva de făcut, dar se întoarce a

doua zi dimineată, ca să mergem undeva cu mașina și să discutăm în liniște. Dar nu s-a mai întors. În după-amiaza asta, am fost la el acasă. Menajera mi-a spus că a plecat la Londra pentru o săptămână sau două. Când m-am întors la hotel, mă aștepta un mesaj de la Hilda, în care mă ruga să mă întâlnesc cât mai curând cu ea. Mi-am făcut valiza și când am cerut nota de plată am văzut că era inclus și prânzul și făcea cam douăzeci și două de lire. Iar eu nu mai aveam decât cinci lire în buzunar. I-am spus proprietarului și n-a fost foarte amabil. Când a aflat cine sunt, a spus că va trimite nota de plată tatălui meu și m-a lăsat să plec.

– Dumnezeule, copilă, ce încurcătură!

– Da. Judy își dădu părul la o parte, nerăbdătoare. Eram foarte îngrijorată. Pur și simplu simțeam că sunt în mijlocul unui coșmar. Nimic nu avea sens. Dar când m-am întâlnit cu Hilda, lucrurile au devenit clare. Frank o sunase în dimineata aceea în drum spre Londra. Se pare că era într-o jenă financiară. Casa în care locuia nu era a lui – aparținea cumnatului lui care era plecat pentru un an în Canada. Urmează să se întoarcă în aprilie. Frank a moștenit o mică sumă de bani, iar afacerea lui nu merge prea bine. Spera că dacă se însoară cu mine o să pună mâna pe niște bani.

Ridicol, nu-i așa? Noi niciodată n-am vorbit despre bani. Am presupus că avea destui. Așa se părea. Când a câștigat banii ăia, a bâiguit ceva că tata este un părinte neiertător și că nu aș fi o investiție prea bună la urma urmelor. Așa că a plătit ce datora și a șters-o. Hilda crede că va rămâne la Londra și-și va lichida afacerea de aici. În Darnford se simțea stânjenit.

Hilda a fost foarte drăguță. Mi-am lăsat valiza la ea și am venit pe jos acasă.

– Pe jos?

– Da. Când am plecat de la ea, ultimul autobuz trecuse de mult. Hilda s-a oferit să mă aducă acasă, dar am vrut să merg pe jos. Voiam să fiu singură. După toate întâmplările din weekend, mă simțeam dărâmată și dacă nu rămâneam singură, înebuneam.

Pauline îi luă mâna.

– Îmi pare teribil de rău că ai fost atât de lovită, dar sincer cred că ai avut noroc că ai scăpat.

– Scăpat! Stai să vezi când tata o să primească nota de plată. N-aș fi vrut să vin acasă. Dar nu aveam unde să mă duc și Hilda m-a sfătuit să vin acasă. Mi-a spus că ți-ai făcut griji pentru mine.

– Mai mult ca sigur.

– N-am putut să-ți spun, Pauline. Am vrut.

Dar m-am gândit că dacă se află că tu știai despre Frank și nu ai avertizat familia, tata te va concedia imediat. Și n-am vrut să risc.

– Fii binecuvântată, dragă, dar pot să-mi port singură de grijă. Dar a fost drăguț din partea ta că te-ai gândit. O să treci peste toate astea, Judy. Uită toată povestea asta.

– Probabil că n-o să fiu lăsată, bănuiesc.

Nu-ți face griji de nota aceea de plată. Eu deschid poșta pentru tatăl tău, dimineța. Aranjez eu cu nota de plată și-i trimit un bilet proprietarului. Nu văd de ce ar trebui să afle toată lumea.

Judy îi aruncă o privire rapidă, apoi își plecă privirea.

– N-ar trebui să te las s-o faci. Într-un fel, nu mi se pare corect. Dar mi-e groază să-l înfrunt pe tata. Mă urăște și ar fi foarte încântat să i se confirme părerea pe care o are despre mine. Dar nu am cum să-ți înapoiez banii. Știi că mi-a tăiat alocația și acum n-am nici un chior. Nu aveam prea multe economii și cele cinci lire le-am dat ca un avans.

– Nu-i nimic.

– Nu. O să-ți înapoiez banii, dar nu știu când.

– Perfect. Așa rămâne.

Și Judy, nu mai fugi fără să mă anunți, vrei? O ciufului în glumă. Țin la tine și nu vreau să albesc prematur.

Judy trase aer în piept.

– Așa o să fac, spuse cu voce tremurată. Și ... ei bine, este o prostie să-ți mulțumesc doar, când tu faci atât de mult pentru mine.

– Într-adevăr. Acum sus în pat și la culcare. Ești obosită. Mâine dimineață, dracul n-o să mai pară atât de negru.

Dar întoarsă în camera ei, Pauline zăcu trează multe ore, știind că pentru ea dimineața va fi și mai rea.

Capitolul 7

A doua zi dimineață, micul dejun a fost deosebit de tăcut. Judy era palidă, dar își mai revenise și Pauline își zise că tinerețea era capabilă să șteargă orice urmă de devastare cu câteva ore de somn. Ea nu arăta la fel de bine, deoarece o durea îngrozitor capul, iar cearcănele refuzau să fie acoperite de câteva straturi de pudră. Mark era impasibil ca un sfinx și singurele cuvinte rostite au fost “Bună dimineața”. Paulinei i s-au părut atât de stupide, că-i veni să i le bage pe gât. Derek a coborât târziu, fluierând vesel, dar până atunci ceilalți își luaseră micul dejun și după graba cu care dispărură la sosirea lui, îi dovediră că nu aveau chef de glumele lui.

Pauline îl ajunsese în hol tocmai când voia să iasă din casă.

– Derek, o clipă. Vreau să discut cu tine, diseară. Vrei să vii în salon, după cină, te rog? Cred că merit niște explicații.

– Cu plăcere, draga mea.

Un claxon se auzi de afară, dovedind că Mark era grăbit și nu era dispus să-l aștepte pe Derek, care-i aruncă o beza Paulinei și ieși repede. Ar fi trebuit să fie o călătorie veselă se gândi Pauline tristă.

Imediat ce citi poșta, rezolvă cu nota de plată de la hotelul Lebăda. Într-adevăr, se consumase ceva băutură, își spuse când privi nota de plată. Dar, până la urmă, se dovedea a fi un preț rezonabil pentru dispariția domnului Frank Warden. Altfel ar fi costat-o mult mai mult pe Judy. Bătu și o mică notă, pe care o atașă cecului, apoi lipi scrisoarea și i-o dădu lui Judy s-o pună la poștă.

Se întrebă cât de mult avea Hilda legătură cu schimbarea de comportament al lui Warden. Mai mult decât își închipuia Judy.

Ziua trecu ocupându-și timpul cu treburile obișnuite, dar mascându-și zbuciumul interior. În seara aceea, când Derek intră în salonașul ei, inima îi

tresări în piept. Expresia lui răutăcioasă nu lăsa loc la nicio altă interpretare.

– Ce mai e nou, puiule? Pari gânditoare.

– Vreau să știu de ce te-ai comportat atât de urât seara trecută, și când ai de gând să îndrepti lucrurile.

Își scoase o țigară și se săltă pe colțul biroului, negrăbindu-se să răspundă. Privi în jurul lui.

– De ce naiba n-ai o scrumieră aici, Pauline?

– Pentru că nu fumez. Și nu folosi vasul acela. Este o scrumieră pe măsuța de colo.

– Și asta este un loc nepotrivit pentru scrumieră, îi spuse el când se duse s-o ia.

– Și acum despre ce discutăm? o întrebă întorcându-se la locul de pe birou.

– Știi tu. Și n-am chef de glumă. Vreau un răspuns direct la o întrebare directă. De ce te-ai comportat așa seara trecută?

– Puțin pentru plăcerea mea. În mare parte în defavoarea fratelui meu.

– Atunci, l-ai văzut? Înainte ca tu ...

– Înainte să te strâng în brațele mele? Da, scumpa mea Pauline. Am zărit chipul familiar al scumpului meu frate pe scări și m-am gândit că asta este momentul.

- Ce moment?
- Minunata oportunitate de a-i plăti lui Mark.
- Și de ce ai vrut să i-o plătești?
- Păi, în ultimul timp n-am fost cei mai buni prieteni, știi și tu, și am vrut să-l pedepsesc puțin.
- Pentru testamentul tatălui tău?
- Exact. Mark m-a făcut să-mi pierd partea și am vrut să-l fac să plătească.
- Prostii! Știi că tatăl tău nu se lasă influențat de nimeni în hotărârile pe care le ia. Nu cred că a fost vreodată corect cu tine sau cu Judy, dar nu-l acuza pe Mark.
- Drăguț că-i iei apărarea, scumpa mea, dar tot îl acuz pe Mark. Bătrânul ia hotărârea, dar părerea lui Mark contează foarte mult, iar el putea să pună o vorbă bună pentru mine.
- De ce ar fi făcut-o? Tu nu dai doi bani pe fabrică. Și nu cred că tatăl tău are nevoie ca Mark să-i confirme asta. Și pentru mine este evident. Pot să te întreb cum ai aflat ce este în testament?
- Simplu, dragul meu Watson. Tatăl meu a avut o criză de inimă într-o seară, chiar înainte de cină. Tu erai la baie, cred. Oricum, stătea în pragul biroului într-o stare de amețală când am coborât și l-am ajutat

să urce în cameră. Tocmai își luase tabletele și a vrut să se întindă în pat zece minute. M-a rugat să nu spun la nimeni. Nu-i place să se facă zarvă. Așa că în loc să-i pun întrebări, m-am dus să arunc o privire în dosarul domnului Coral. Te felicit pentru corectitudinea în care ții dosarele. Totul este etichetat și pus la locul lui.

– Ieri, m-ai întrebat ce cred despre tine, Derek, și ți-am spus că nu te cunosc îndeajuns ca să te judec. Acum, știu. Cred că ești demn de dispreț.

– Este o schimbare radicală de părere, Pauline, nu-i așa?

Pentru un moment, rămase tăcută. Avea dreptate, chiar dacă își pierdea locul de muncă, trebuia să-și spună părerea.

– De ce m-ai tras în povestea asta, Derek? Niciodată nu ți-am dat motive de supărare. N-am spus nici un cuvânt împotriva ta.

– Nu. De fapt îmi pare rău de asta, deoarece îmi place de tine, dar mi-e teamă că Mark este invulnerabil, este un tip dur, Pauline, și se pare că tu ești punctul lui slab – singura fisură în armura lui. Oportunitatea de a arunca o săgeată prin această fisură era prea ispititoare ca s-o ratez.

– Nu știu de ce crezi că aș însemna ceva pentru Mark.

– Nu? Hai să zicem că este instinctul. Mark este închis ca o scoică, dar antenele mele sunt foarte sensibile și rar mă înșel. Nu cred că n-ai simțit asta, Pauline. Femeile au un al șaselea simț în direcția asta. N-ai nimic de zis? Măi, măi, măi.

De fapt, se distra, își spuse în sinea ei, privindu-i chipul. Și nu se prefăcea. Era de-a dreptul încântat că rănea atât de profund doi oameni. Simți că i se face greață amintindu-și ce-i spusese Mark despre firea celor din familia Cedar.

– Atunci, n-o să faci nimic ca să îndrepti lucrurile? O să-l lași pe Mark să creadă că ...

– Că tu ești amanta mea. Da. Sunt mulțumit să las lucrurile așa. Mi-e teamă că este prea îngrămădit să vadă adevărul.

– Ai avut tu grijă de asta, nu-i așa? Păi, s-ar putea ca tu să fii mulțumit, dar sper să nu te aștepți ca eu să fac același lucru. Îi voi spune lui Mark exact ce s-a întâmplat și cred că vei regreta ce-ai făcut.

Zâmbi.

– Poți să încerci.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că nu va deschide acest subiect cu niciunul dintre noi. Îl cunosc pe Mark. În dimineața asta nu mi-a spus nici un cuvânt. Cred că este prea furios ca să vorbească despre asta. Știi, oamenii acționează în două feluri când primesc o lovitură. Fie vorbesc căutând simpatie de la ceilalți, fie o îngroapă, deoarece sunt răniți prea tare în mândria lor ca să mai pună sare pe rană. Mark aparține celei de-a doua categorii. Am știut sigur în dimineața asta, când a ignorat subiectul. În altă ordine de idei, a citit o grămadă de acte și mi-a spus să nu mai am un astfel de comportament cât stau sub acoperișul familiei Cedar. N-a mai spus nici un cuvânt. Dar, mamă, ce negru era!

– Și ție nu-ți pasă deloc de sentimentele mele?

– Draga mea fată, dacă din întâmplare ești destul de nesăbuită să te gândești la Mark, ți-am făcut un mare serviciu. Ești prea bună pentru el. O merită pe Linda și pe Dumnezeuul meu sper să rămână cu ea. Asta ar fi cea mai bună răzbunare la care s-ar fi putut gândi chiar și Mefistofel.

– Lăsând la o parte sentimentele personale, se pare că uiți că-mi pot pierde serviciul, și pentru mine referințele sunt foarte importante.

– Nu-ți face probleme. Mark nu se va duce la bătrân. Ți-am spus, va fi mut.

– Nu crezi că s-ar putea să-ți tragă o bătaie bună, în loc să vorbească? Sper s-o facă. Mi-ar păcea să-l văd dându-ți o scatoalcă.

– Și asta este blânda noastră Pauline! Nu-i nimic, îl voi lăsa să se calmeze. Nu, nu mă va ataca, dragă. Nu eu l-am dezamăgit.

– Pur și simplu nu pot să înțeleg cum poate fi cineva atât de rău, zise Pauline, obosită. Cum putem să trăim toți sub același acoperiș cu aceste sentimente oribile?

– Vei fi surprinsă. Noi suntem obișnuiți. Dar de fapt, nu intenționez să rămân mult sub acest acoperiș. Plec la sfârșitul lunii. Mă înrolez în aviație. Asta rămâne între noi. Ți doresc numai bine înainte de a pleca.

– Și eu la fel.

– Draga mea fată, nu face din țânțar armăsar. Și tu ar trebui să mai călătorești puțin, să-ți lărgеști orizontul. Acționezi în cel mai pur stil Darnford. Și oricum, ce este atât de groaznic în a face dragoste? Dacă Mark este atât de puritan, nu trebuie să pui la inimă.

– Mark nu este puritan, doar urăște minciunile și înșelăciunea, și la fel și eu. Oricum, îmi dau seama că n-are rost să vorbesc cu tine. Nu-ți înțeleg standardele. De fapt, se pare că n- ai niciunul. Așa că ne pierdem timpul discutând.

– Mă rog, în ciuda a toate, nu putem fi prieteni, Pauline? Când voi părăsi acest cămin fericit, ce-ar fi să ne întâlnim și să ne distrăm împreună? Îmi dau seama că aici nu putem face nimic, dar te voi anunța unde mă voi stabili și vom face aranjamente. Cred că se va putea.

Pentru moment, indecența propunerii îi tăie respirația. Stătea acolo, legănându-și piciorul, încrezător în frumusețea chipului lui, cu ochii albaștri strălucind și cu un zâmbet ușor pe buze. Vitalitatea și tinerețea îi dăduseră un aer de măscărici care o înșelase. Când tinerețea va trece, va rămâne un om revoltător. Deliberat, ținti spre vanitatea lui.

– Scuze. Nu mă atragi. Găsesc atențiile tale nu numai plictisitoare, ci și dezgustătoare. Atât de mult, încât dacă nu păstrezi distanța între noi pe perioada cât mai stai aici, mă voi duce la tatăl tău și-i voi spune că atitudinea ta respingătoare mă împiedică să mai lucrez aici.

Îmi închipui că nu va rămâne mut cu această ocazie. M-ai înțeles?

Știa după chipul lui că țintise bine. Ridică din umeri.

– Cum vrei.

– Mulțumesc. Acum, te rog să pleci.

– Îți amintești ce ți-am spus? Acidul începe să-ți invadeze corpul, Pauline. Este trist să vezi cum această casă îți înăbușe firea dulce. Noapte bună.

Când ușa se închise în urma lui, își luă capul în mâini, întrebându-se ce putea face ca să îndrepte lucrurile.

Derek avusese o dreptate diabolică în legătură cu fratele lui. Chiar din prima săptămână petrecută la Avallon, Mark își dovedise profunda dezaprobare față de comportamentul ușuratic al lui Derek față de ea. Dezaprobarea devenise și mai evidentă după Crăciun și în felul acesta, sarcina ei era și mai dificilă. Dar adevărul era adevăr, gândi cu vehemență. Și trebuia să învingă. Era cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Sigur, Mark va accepta cuvântul ei. Dar aparențele erau atât de mult împotriva ei, iar Judy se întorsese într-un moment nepotrivit. Și dacă nu-l va putea convinge pe Mark de adevăr, el nu o va ierta

niciodată. Era sigură de asta. El își deschisese inima în fața ei. Îi mărturisise lucruri pe care nu le mărturisise nimănui. Dacă el credea că în tot acest timp, ea avea o relație cu Derek, spunându-i ce discuta cu el, că făcea un joc dublu, n-o va ierta niciodată.

Trebuia să-l convingă. Nu putea să permită să fie atât de tare rănit. Era o nebunie să lase un maimuțoi ca Derek să continue cu această mascaradă. Era o persoană care nu valora nimic. Mark putea să șteargă pe jos cu el în cinci minute, așa cum mai făcuse de câteva ori înainte. Derek nu trebuia să câștige atât de ușor, mai ales că inimile lor erau în joc.

Rămase mult timp trează, răsucind problema pe toate fețele și când în sfârșit adormi, singura concluzie la care ajunsese a fost că trebuie să rezolve problema înainte de a fi prea târziu.

Fie că era întâmplător sau Mark manevra lucrurile în așa fel, Pauline nu reuși să fie singură cu el nici un moment până joia următoare seara, când îl încolți în camera de biliard. Mark aranja bilele când Pauline intră și închise ușa după ea. El ridică privirea, apoi își văzu de treabă, aparent absorbit de ceea ce făcea.

– Vreau să vorbesc cu tine, Mark.

– Despre ce?

- Despre duminică noaptea.
- Cu cât vorbim mai puțin, cu atât mai bine.
- Vreau să-ți spun exact ce s-a întâmplat.
- Ce te face să crezi că n-am ochi și nici urechi?

Scuză-mă.

Trecu prin fața ei să ia o bilă.

– Poți să-mi acorzi atenție câteva minute, Mark? Ai înțeles greșit ceea ce ai văzut. Și nici nu-ți fac vreo vină. Derek a făcut-o intenționat. Dar trebuie să mă lași să-ți explic.

– Ai făcut-o. Ai uitat că mi-ai dat explicații? Sau poate te-ai gândit la altă explicație. În orice caz, eu nu vreau să mai discut.

– Nu poți să tragi concluzii pur și simplu și să nu-mi dai ocazia să mă apăr. Și criminalii au acest drept.

– Ai uitat că am fost martor nedorit? Nu cred că trebuie să-mi explici un lucru pe care l-am văzut cu proprii mei ochi.

– Dar poți să tragi concluzii greșite.

– Știu. Am tras destule concluzii greșite în ultimele luni. Acum, te superi dacă renunțăm la subiect?

– Da, mă supăr. Nu ești corect cu mine.

Își dădea cu cretă vârful tacului.

Pentru o clipă, ridică privirea spre ea.

– Știi, cred că ar fi mi bine să renunți la subiect. Nu numai ce s-a întâmplat duminică noaptea m-a făcut să realizez că ți-ai bătut joc de mine. Nu poți fi satisfăcută doar cu Derek? Din punct de vedere al siguranței, s-ar putea să nu fie cea mai bună alegere, dar vă distrați bine împreună, sunt sigur, dar nu poți să le ai pe toate.

Era ciudat să-l audă pe Mark spunându-i astfel de cuvinte, își spuse în sinea ei, pe jumătate uluită. Îi privi chipul. Era de granit. Auzise că între dragoste și ură era o linie foarte subțire. Mark o trecuse.

Pauline se întoarse și ieși fără nici un cuvânt. În timp ce urca încet scările, doamna Cedar ieși în fugă din cameră.

– Pauline, telefonează la doctor. Charles a făcut infarct. Cred că ... este pe moarte. Unde este Mark?

– În camera de biliard, răspunse Pauline, fugind la telefon.

Un moment mai târziu, Mark urcă în goană scările și doamna Cedar îl urmă. Curând, coborî și o găsi pe Pauline aprinzând focul în salon.

– Cum se simte? întrebă Pauline.

– L-am pus în pat. Este destul de rău.

A venit doctorul?

– Vine imediat.

Judy li se alătură, arătând destul de speriată și rămase cu Pauline când doamna Cedar urcă împreună cu doctorul. Mark a fost cel care coborî și le spuse că tatăl lui era pe moarte.

– Doctorul a făcut tot ce a putut. I-au mai rămas câteva ore de trăit. Judy, unde este Derek? Știi cumva?

– Tocmai am auzit o mașină. Bănuiesc că este el.

Câteva minute mai târziu, intră Derek și i se explică situația.

– Mama este cu el, spuse Mark. Pe moment, nu putem face nimic. Abia dacă este conștient.

Trecu aproape o oră până când doamna Cedar coborî și-i spuse lui Mark că tatăl lui dorea să-i vorbească.

– Voi, copii, mai bine v-ați duce la culcare, le spuse când Mark ieși. Odihniți-vă. El ...

Pentru o clipă, se opri și Pauline crezu că o să cedeze.

– Tatăl vostru nu vrea să vadă pe altcineva, continuă hotărâtă. Dacă va dori, vă voi chema. Spune-i Lalliei să nu stea. N-are ce să facă.

Judy și Derek ieșiră.

– Stau eu cu tine, spuse Pauline. Asta dacă nu dorești să rămâi sigură.

– Mulțumesc, draga mea. Mi-ar plăcea să rămâi. Pe moment, gândurile nu sunt cel mai bun prieten.

– Mă duc să aduc niște ceai.

Când Pauline se întoarse cu ceaiul, doamna Cedar stătea pe marginea scaunului cu mâinile atrânse în poală, privind fix focul.

– Nu vrea să stau cu el, Pauline. Acum când se duce, nu vrea să stau cu el. Desigur, niciodată n-a dorit-o. Dar rămâi cu un sentiment amar să fii alungată așa, nu cu mânie, nici cu dispreț, ci parcă ai fi o servitoare, după treizeci și cinci de ani de căsătorie.

– N-a dorit pe nimeni. S-a îndepărtat de oameni. Și nu poți să te învinovățești pentru asta.

Doamna Cedar continuă de parcă n-ar fi auzit.

– Aveam douăzeci și patru de ani când Charles s-a căsătorit cu mine. Presupun că niciodată nu m-a iubit, deși eu am crezut contrariul. Cred că tot ce și-a dorit a fost o femeie care să asigure un cămin pentru John. Pe atunci, el avea zece ani – era un scump. L-am iubit ca pe copilul meu. Și a fost fericit. Curând după aceea s-a născut Mark și Charles a fost mulțumit. Dar când

John a murit, a murit și Charles pe care-l știam. Presupun că dacă m-ar fi iubit, aș fi putut să-l ajut în acea perioadă. Dar eu nu contam. Pur și simplu eram stăpâna casei, atât. Pe atunci, Derek era un copilăș. Judy a fost copilul născut într-o familie în care nu exista dragoste, deoarece pe atunci nici eu nu-l mai iubeam. Pur și simplu aveam o datorie față de el și am sacrificat prea multe. Abia acum îmi dau seama.

– Ai făcut ce ai crezut că era bine și te admir pentru curajul tău.

– Am făcut ce am crezut că era corect și nimeni nu știe cât de greu mi-a fost uneori, și acum când totul se sfârșește, știu că am greșit. Pentru Charles nu a contat și din cauza asta mi-am pierdut și copiii. Vezi tu, am fost educată să cred că o soție îi datorează supunere absolută soțului ei. Când Charles era dur cu copiii, și asta se întâmpla adesea, am considerat că era de datoria mea să nu-l contrazic. Am crezut că era rău pentru copii să avem păreri diferite și că trebuie să fiu de partea lui Charles în fața lor. Așa că am pierdut dragostea și încrederea lor. Poate că nu a lui Mark, dar Judy și Derek sunt niște străini pentru mine. Niciodată n-am știut ce gândesc, cum își petrec timpul liber. Nu-mi spun nimic. Eu sunt de vină. Îmi

dau seama acum, dar este prea târziu. Și pentru ce? Pentru un bărbat care se uită la mine când este pe moarte și-mi spune: "Ieși".

– Poate că pentru mulți părinți copiii devin niște străini când cresc. Și o prăpastie între tine și soțul tău ar fi făcut și mai mult rău copiilor, fără ca asta să-i înmoaie duritatea. Te rog, nu te mai învinovăți. Mai degrabă meriți o medalie, nu să te învinovățești. Ai făcut ceea ce ai considerat că era mai bine.. Nimeni altcineva n-ar fi putut face mai mult.

– Ești o scumpă, Pauline. Nu ar fi trebuit să te împovărez cu problemele mele. Niciodată n-am mai discutat despre asta până acum. Poate că ar fi fost mai bine dacă aș fi făcut-o. La urma urmei totul a fost o farsă. Să nu te căsătorești, Pauline dacă nu ești convinsă că-l iubești și că te iubește. Indiferent cât de mare este dragostea ta, nu va fi de-ajuns. Nu va supraviețui de una singură. Și o căsătorie fără dragoste este ca o închisoare.

Amândouă rămaseră tăcute și în acel moment intră Mark.

– Tata vrea să te vadă, Pauline. Vrei să urci? Charles Cedar stătea sprijinit pe perne și singura licărire de viață era în ochi. Vorbi în șoaptă și cu mare greutate.

– Domnișoară Avon. Promisiunea de a termina cartea lui John ... Îți amintești?

– Îmi amintesc.

– O să stai și s-o termini cu Mark? Promiți?

– Voi sta și o voi termina. Promit.

– Bună fată. Știi, John ... tu ... John.

Privirea i se înceteșă și închise ochii. Doctorul îi făcu semn să plece.

Cuvintele adresate Paulinei au fost ultimul efort pentru Charles Cedar. Nu mai avea ce spune lumii, totul se terminase. Când a murit în acea noapte rece de ianuarie, la zece și trei minute, singurul membru al familiei prezent, a fost Mark.

Pauline tocmai își trăsese mănușile și era gata să iasă când o strigă Judy.

– Pauline! Mergi să te plimbi? Pot să vin cu tine?

– Da, cu amândouă. Dar grăbește-te, Dora nu prea vrea să aștepte.

– Imediat.

Pauline porni încet, cu Dora alergând veselă înaintea ei. Judy le ajunsese la poartă.

– Oribilă zi, remarcă ea, scuturându-se când o rafală de vânt o lovi peste față. Dar trebuia să ies din casă. Funeraliile sunt deprimante și nu pot să fiu ipocrită și să pretind că moartea tatei mi-a provocat o mare durere. Nu cred că suferă cineva, dar sentimentul datoriei este atât de puternic la mama, încât trebuie să facă totul ca la carte, presupun. Oricum, nu cred că Mark trebuie să fie atât de sever.

– Mama ta este foarte nefericită, Judy. Nu atât din cauza morții tatălui tău.

Tatăl tău nu a dorit-o lângă el în ultimele clipe și asta a supărat-o, deoarece și-a dat seama de eșecul căsătoriei ei.

– Probabil că este destul de trist. Când crești cu asta nu-ți dai seama, și este greu să-ți amintești că mama și tata au fost odată tineri și presupun că am sperat că o să fie fericiți. Desigur, pe atunci tata o fi fost altfel sau nicio femeie nu s-ar fi căsătorit cu el. Dar cred că tata nu putea trăi cu cineva, adăugă Judy plină de candoare. În locul mamei, aș fi bucuroasă că și-a recăpătat libertatea.

– Sentimentul eșecului este foarte amar.

Mai ales când te-ai străduit din răputeri și ți-ai irosit cea mai bună parte a vieții.

– Dar tata era imposibil. A fost o prostie că a încercat. Cred că Derek ar fi trebuit să mai aștepte și să nu arunce bomba că s-a reangajat în aviația militară. Este favoritul mamei, știi asta.

– Da. Presupun că este așa, deoarece el este cel mai slab. Ai mai auzit ceva de Frank?

– Nu. Presupun că se ascunde la Londra.

– Ești foarte deprimată din cauza asta?

– O să-mi revin, îi răspunse Judy cu o strâmbătură. Pauline se opri să examineze un alun de pe marginea drumului.

– Au început să înmugurească. Și bobocii de măceș sunt aproape roz. Se apropie primăvara, chiar dacă n-ai zice asta.

– Mda, rosti Judy gânditoare. Știi, Avallonul va fi altfel fără tata. Presupun că Mark va prelua conducerea. Cred că vara asta va fi cea mai veselă din câte știu. Ne vom trezi dimineața, știind că nu mai este nicio prezență dezagreabilă în casă. Nu voi mai simți că-mi îngheață sângele în vine, uitându-mă la ușa biroului. Nu va mai trebui să-mi înghit mâncarea sub privirea lui disprețuitoare și rece. Nu va mai

trebui să simt umbra morții lui John, atârând asupra noastră ca o sabie. De fapt, nu va mai fi la fel absolut deloc. Va fi minunat. Ca și cum ai ieși din ceață la soare.

Și pentru Judy s-ar putea să fie adevărat, își spuse în sinea ei Pauline.

– Este îngrozitor să fii înspăimântat de cineva, nu-i așa? continuă Judy. Vreau să spun, cu adevărat înspăimântat, într-atât încât să-ți fie oroare să fii în aceeași încăpere cu el. Așa era cu tata. Mi-e rușine să recunosc, dar eram îngrozită de el. O dată, am crezut că o să mă omoare.

– Judy! Exagerezi.

– Nu. Este vorba de tabloul lui John. Înainte era agățat în sufragerie, deasupra șemineului. Într-o zi îl priveam și am crezut că eram singură cu Derek. Lumina cădea pe tablou și John părea așa de viu! I-am spus lui Derek: “John are o sclipire șăgalnică în ochi în lumina asta. Cred că s-a distrat cu o mulțime de fete. Era doar o glumă, desigur, oricum nu-mi amintesc exact ce am spus, dar ceva în genul ăsta. M-am întors și am dat nas în nas cu tata. Avea chipul alb, dar mie mi s-a părut că ochii erau roșii, poate doar imaginația mea. Oricum, avea brațul ridicat ca și

cum ar fi vrut să mă lovească și pot să jur că în ochii lui am citit dorința de a mă strivi. Pe atunci aveam doar șaptesprezece ani, dar îmi amintesc asta ca și cum s-ar fi întâmplat ieri. Mi-a spus că sunt o păpușă vulgară fără creier și alte epitete și mai puțin măgulitoare, și că nu sunt în măsură să rostesc numele lui John, apoi m-a luat de umăr și aproape m-a aruncat afară din cameră. În aceeași noapte, a luat portretul și l-a pus în birou. Mai mult ca sigur, era nebun.

– Da. Poate, puțin. Știi, Judy, poate ar fi bine să lași totul în urmă. Nu lăsa aceste amintiri să-ți amărască viața.

– Nu. Nici nu intenționez. Nu sunt o ființă morbidă. Voi fi mulțumită când totul se va sfârși mâine. După înmormântare, domnul Coral vine să citească testamentul tatei, nu-i așa?

– Da.

– Ei bine, asta nu este treaba mea. Bănuiesc că tot ce mi-a lăsat a fost proasta lui părere despre mine. Dar acum, Pauline, pot să câștig bani. Sunt sigură că mama n-o să se opună să mă angajez la magazinul Hildei, dacă încă își mai menține oferta. Atunci, o să pot să-mi plătesc datoria pe care o am la tine.

– Las-o baltă, dragă. Dar cred că este o idee bună să-ți iei o slujbă. Voi pune o vorbă bună pentru Hilda, dacă mama ta îmi cere părerea.

– Ah, perfect. Atunci, s-a aranjat.

Judy continuă să vorbească despre viitorul ei, în timp ce Pauline se întreba în tăcere ce-i va aduce ei viitorul. Realiză acum că Mark va fi patronul ei. Situația ei era destul de neplăcută, având în vedere ceea ce se întâmplase între ei și după cum îl cunoștea pe Mark, nu prea avea șanse s-o îndrepte.

Domnului Coral nu-i trebui mult timp să citească testamentul,. După una sau două mici donații către vechii angajați, Charles Cedar lăsase o mică rentă soției, iar restul lui Mark. Judy și Derek n-au fost menționați, dar spre surprinderea Paulinei, printr-un codicil făcut doar cu zece zile înainte, îi lăsa o sută de lire sterline care să-i fie plătite la terminarea memoriilor fiului său, ca o mică recunoaștere a muncii de calitate depuse de ea în îndeplinirea îndatoririlor.

Domnul Coral își dresе vocea și privi împrejur.

– Ei bine, acum este clar? Aveți vreo întrebare?

– Este limpede ca lumina zilei, rosti Derek.

– Hm.

Chiar așa. Lucy, draga mea, proprietatea este în siguranță în mâinile lui Mark. Nu trebuie să-ți faci griji. Nu, Trevor. Mulțumesc. Nu știam cum și-a aranjat Charles afacerile. Niciodată nu discuta cu mine. Sunt puțin surprinsă că i-a ignorat pe Judy și pe Derek.

– Mda. Ai dreptate. Păi, bănuiesc că o să discutați problema asta între voi. Dacă pot să vă ajut, vă stau la dispoziție.

– Mi se pare că n-avem ce discuta, spuse Derek stingându-și țigara în scrumieră.

– Așteptați un moment, domnule Coral, spuse Mark. Vreau să spun și eu ceva și aș vrea să fiți de față.

Mark se întoarse cu fața spre ei și cu spatele la foc, iar toți ochii erau ațintiți asupra lui.

– Având în vedere că suntem toți prezenți, aș putea să vă spun ce am hotărât să fac.

– Nu crezi, Mark, că ar fi bine să analizezi situația în amănunt, înainte de a lua niște hotărâri? spuse domnul Coral. În astfel de chestiuni, întotdeauna îmi sfătuiesc clientul să reflecteze în liniște.

– Am avut timp să mă gândesc. Vezi, deja aveam o vagă idee de ce vrea tata să facă, iar Derek mi-a dat informații precise acum două seri.

Privirea domnului Coral se îndreaptă spre Derek care luă o atitudine indiferentă.

– Nu cred că tatăl tău intenționa asta. Mi-a spus clar că testamentul nu va fi deschis decât după moartea lui.

Derek nu spuse nimic, iar Mark continuă cu un calm deliberat.

– Să zicem că Derek avea sursele lui pe care tata nici nu le băuia, dar să lăsăm asta. Nu mai contează. Dar răspunzând la faptul că ar trebui să mă mai gândesc, domnule Coral, îți spun că m-am gândit și am luat niște hotărâri. Nu cred că este corect ca Judy și Derek să fie scoși din testamentul tatei.

– Eu nu mă supăr, spuse Judy cu nepăsare. Nu vreau banii lui.

– Taci, copilă. Nu știi ce vorbești. Având în vedere că nici Derek, nici Judy nu sunt interesați de afacere, propun să mă ocup eu de ea așa cum dorea tatăl meu. Dar o să le plătesc la fiecare, anual, o sumă egală cu un sfert din profitul net. Mi se pare un procent corect, având în vedere că mă gândesc să extind afacerea și asta o să coste destul de mult. Apoi trebuie să întretin și Avallonul. Astea sunt propunerile mele. Judy o să aibă unele restricții la retragerea sumelor

din cont până când va împlini o anumită vârstă, dar acestea o să le discut cu ea. Apoi o să fac aranjamentele necesare cu directorul băncii.

– Mulțumesc, Mark, spuse Judy, puțin stânjenită.

– Un aranjament echitabil, dacă pot să spun așa, observă domnul Coral.

Pauline se uită la Derek. Dacă era surprins, nu o arăta. Dădu din cap spre Mark.

– Mulțam, rosti cu atâta răceală încât mai bine tăcea.

– Este foarte frumos din partea ta, Mark, spuse doamna Cedar, dar știam că pot să mă încred în tine. Sunt mulțumită că știm că ne putem baza pe tine, dragul meu.

– Atunci, așa rămâne. Arată obosit, își spuse în gând Pauline, dar nu era surprinzător.

– Așadar, Trevor, rămâi să iei ceaiul cu noi, nu-i așa? i se adresă doamna Cedar.

– Mulțumesc, Lucy. Mai sunt unul sau două puncte pe care vreau să le discut cu Mark. Nu este nevoie să te plictisesc cu ele. În câteva minute sosim și noi.

În seara ceea, Mark petrecu mult timp în biroul tatălui lui, sortând hârtiile și citind actele. Pauline se retrase în salonul ei, lăsând familia să discute noua situație în care se găseau. Pentru prima oară de la sosirea ei la Avallon, se simțea singură și respinsă. Toată căldura și bucuria ei se topiseră după ce Mark începuse s-o trateze cu răceală. Căută alinare în cartea ei preferată, multcitita Alice, dar pentru prima oară nu reuși. Citea pe jumătate atentă când îl auzi pe Mark ciocănind la ușă.

– Vrei să cobori în birou? Vreau să discutăm despre ce avem de făcut în continuare.

Îl urmă în birou și se așeză pe scaunul pe care i-l arătă el. Mark se așeză la birou și o privi la fel de rece și de impersonal ca tatăl lui.

– M-am uitat prin toate hârtiile. Sunt câteva scrisori pe care vreau să le scriu și ți le voi dicta acum. Apoi vom căuta o cale de a termina aceste memorii.

Dictarea scrisorilor dură în jur de o oră. Avea același stil clar ca al tatălui său, așa că treaba merse repede.

– Cred că asta este tot. Mama are și ea o grămadă de corespondență de făcut, de mulțumit celor care au luat parte la acest eveniment.

Nu mă lasă pe mine s-o rezolv, dar poate o ajuți tu.

– Sigur. O s-o facem mâine.

– Bine. Acum, în legătură cu aceste memorii. N-am avut timp să citesc manuscrisul, dar o s-o fac săptămâna asta.

Până unde ați ajuns?

– Până la jumătate. Poate puțin mai mult. Dar restul este îndosariat și am atașat și documentele la el, așa că n-o să fie prea greu de continuat. Ai văzut schița din dosar?

– Nu. În care dosar este?

Ea îi dădu dosarul și el aruncă o privire peste el.

– Asta face treaba mult mai ușoară, spuse Mark în cele din urmă.

Mi-e teamă că nu voi avea timp ziua, și asta înseamnă că vom lucra seara. Vreau să termin cât mai repede posibil, deci va trebui să-ți dictez seara.

– Da.

– Sigur că nu se va întâmpla în fiecare seară, dar cât mai des posibil. Poți să-l dactilografiezi în timpul zilei și să-ți iei liber după-amiază. În aceste circumstanțe, este singurul program pe care pot să ți-l propun.

Era ca o răzbunare calculată, își zise Pauline.

– Presupun că faptul că Derek părăsește Avallonul nu va afecta promisiunea ta de a sta până terminăm manuscrisul? continuă el.

Se simți ca și cum i-ar fi dat o palmă peste față.

– Nu cred că întrebarea era necesară, îi răspunse calm.

– N-aș fi întrebat dacă n-aș fi considerat-o necesară.

– Atunci, nu consider că merită un răspuns.

– Când angajez pe cineva, mă aștept ca el să-mi răspundă civilizată. O să dezvolt puțin. După toate probabilitățile, Derek va locui destul de departe de Avallon, iar tu vei avea destul de puțin timp liber. În aceste circumstanțe, vei sta să-ți îndeplinești promisiunea?

– Ai crezut că -mi voi încălca promisiunea pe care am făcut-o tatălui tău pe patul de moarte?

– Nu știu. De aceea te întreb.

Îl privi șocată. Se sprijinise de spătarul scaunului și-și scosese din buzunar porttigaretul, chipul îi era impenetrabil, iar când îi întâlni privirea, văzu că era de un calm brutal. Privi în jos, incapabilă să creadă că o putea insulta cu o răceală deliberată. Și brusc, înțelese. Voia s-o pedepsească pentru ceea ce-i făcuse. Îi făcea plăcere s-o pună să plătească. Deși

mâhnită, știa că se comporta așa pentru că fusese rănit foarte rău. Și de fapt, totul era pentru nimic, își zise cu pasiune. Toată această nefericire și cruzime, din cauza prostiei lui Derek și a geloziei lui Mark. Stând acolo, văzu în minte cum se vor petrece lucrurile în lunile ce vor veni și tot curajul i se topi. Iar el o putea răni foarte tare, pentru că-l iubea. Ea pusese această putere în mâinile lui și el o va folosi fără milă. Odată ce ți-ai dat inima, zise în gând, nu mai ai apărare, ești lovită când ești privită cu indiferență și tremuri la fiecare cuvânt dur.

– Ei bine, Pauline, zise el nerăbdător.

– Bineînțeles că voi sta până când va fi terminată cartea, spuse făcându-l să câștige o primă victorie.

– Perfect. Nu cunosc foarte multe lucruri despre John, ca tatăl meu, și tot ce pot face este să mă ghidez după jurnalul lui John; după scrisori și desigur după amintirile mamei. Însă după ce voi citi manuscrisul o să-mi fac o idee mai bună, voi studia și dosarul ăsta. Asta este tot, mulțumesc.

Se ridică și încercă să-i vorbească din nou.

– Mark, chiar trebuie să ne comportăm așa? Nu putem discuta ca doi oameni și să încercăm să ne înțelegem?

– Am învățat că este o mare deosebire între ce spun oamenii și ce fac. Prin acțiune îți arată adevărul și știi și tu că mai devreme sau mai târziu adevărul iese la iveală. Nu vreau să fiu din nou amețit cu vorbe și dacă totuși cineva încearcă din nou, s-ar putea să mă înfurii. Asta este ultimul meu cuvânt în acest subiect.

– Dar, Mark ...

I-o tăie scurt.

– Ești o angajată aici, Pauline. Vrei să-ți amintești asta? A fost prea multă libertate. La fel ca tatăl meu, nu amestec afacerile cu plăcerile, dar de când ai venit tu, restul familiei a uitat de asta. Eu intenționez să restabilesc ordinea și ți-aș fi recunoscător dacă n-ai uita asta.

Apropo, ești plătită lunar, cred?

Pauline simți cum obrajii îi iau foc și era furioasă că se trăda astfel, dându-i satisfacția să vadă că săgeata lovise chiar la țintă.

– Da, reuși să îngaime.

– Propun să-ți cresc salariul cu o liră pe săptămână, pentru a compensa orele de muncă și faptul că în dorința de a termina cât mai repede treaba asta, s-ar putea să te ocupe destul de mult.

Cine l-ar asculta, ar crede că este vorba de un măgar, își spuse în sinea ei Pauline, rămasă fără cuvinte în fața comportării dure, plănuită în cele mai mici amănunte ca să-i înfrângă mândria.

– Desigur, mai este și suma lăsată de tatăl meu care-ți va reveni la terminarea cărții, continuă Mark. Dar nu știu când va fi asta. Îmi voi da seama mai bine când voi studia materialul cu mai multă atenție. Dar bănuiesc că tot vom ajunge pe la începutul verii.

– Vă mulțumesc că ați fost atât de explicit. Asta este tot pentru seara asta?

– Da. Mulțumesc. Poate o să dactilografiezi scrisorile astea mâine și să mi le lași pe birou, aici. O să le semnez seara. N-o să am nevoie de tine ca să lucrăm la carte până la sfârșitul săptămânii, cel mai devreme. O să-mi ia ceva timp ca să mă acomodez cu treaba asta.

Întoarsă în camera ei, se așeză la birou și-și lăsa capul în mâini. În timpul discuției cu Mark, fiecare cuvânt pe care-l rostise acesta fusese un cui roșu înfipt în carnea ei. Nu avusese parte de duritate până atunci. Nimeni n-o tratase în felul acesta înainte. Cu tatăl ei trăise într-o atmosferă de afecțiune, iar în cercurile în care se învârtise fusese tratată cu respect.

Și era ciudat să-și amintească faptul că Mark însuși o prevenise.

Dar răul fusese înfăptuit, iar acum trebuia să-și șteargă lacrimile și să analizeze situația cu mult calm. Mark își alesese drumul pe care trebuia să-l urmeze. Ea trebuia să hotărască, având în vedere că trebuia să lucreze cu el până la terminarea cărții. Acum, n-avea cum să-l convingă că nu-și bătuse joc de el, împreună cu Derek. El judeca după fapte și trata oamenii la fel cum făcea cu afacerile. Fie erau potriviți, fie se lipsea de ei.

Tot ce putea face era să fie o bună secretară și când totul era gata, să se retragă cu demnitate. Nu-și putea permite o dispută continuă. Prin firea ei, nu era potrivită pentru așa ceva. Astfel de lucruri erau mai potrivite pentru o fire ca a lui Judy. Doar nu era dispusă să-i dea lui Mark satisfacția de a o vedea învinsă. Într-un fel, trebuia să găsească puterea de a-și ascunde sentimentele pe care le avea pentru el.

Dar de la vorbă la faptă era cale lungă. Chiar și în acel moment, în ciuda cruzimii lui Mark, suferea pentru nefericirea lui. Ce va face Mark cu dragostea lui? Va lăsa durerea să-l copleșească, și care-l va otrăvi la fel ca pe tatăl lui?

Dacă ar fi așa, ar fi fost mai bine să nu se fi întâlnit niciodată. Și ce se va întâmpla cu dragostea ei pentru el? Va fi ucisă de cruzimea lui? O crezuse indestructibilă, dar acum se întreba cât va mai dura până să fie distrusă.

Capitolul 8

La sfârșitul săptămânii, Derek plecă de acasă. Vineri dimineață îi bătu la ușă.

– Pot să intru?

Pauline ridică privirea de pe tastatură.

– După cum vezi, sunt ocupată.

– Pur și simplu vreau să-mi iau rămas-bun. Plec într-o jumătate de oră.

Intră și se așază pe colțul biroului.

– Ei bine, la revedere, îi răspunse cu hotărâre Pauline. Fără îndoială, noua ta viață va fi mai bună decât cea de până acum.

– Fără îndoială. De fapt, mă aștept să mă distrez destul de bine. Mă angajez în aviația militară și voi

vedea lumea întregă. Nu mai este ca în timpul războiului. Nu văd de ce acum n-ar fi distractiv. Oricum, voi vedea chipuri noi. Doamne, ce silă mi-e de Darnford și de locuitorii lui!

– Ei, oricât de interesante ar fi părerile tale despre aceste locuri, trebuie să-mi termin treaba, așa că dacă ți-ai luat la revedere, te superi dacă-ți cer să pleci?

O privi gânditor.

– Dacă aș fi în locul tău, Pauline, aș renunța la slujba asta. Nu cred că Mark va fi un patron model.

– Când această carte va fi terminată, slujba mea aici ia sfârșit. Mark mi-a spus asta foarte clar. Dar până nu este gata, sunt legată de promisiunea pe care i-am făcut-o tatălui tău.

– Ah, el avea un fix. Nebun de legat. N-ar trebui să te lași influențată de o promisiune. Desigur, mai este și suta de lire.

– Derek, nu mai avem ce discuta. Vrei să pleci?

– OK. Nu am vrut să te amestec în treaba asta. Nu mi-am închipuit că bătrânul va muri subit. Îmi pare rău, Pauline.

– Cam târziu, nu crezi?

– Păi, n-are rost să-i spun ceva lui Mark. În primul rând, probabil că nu mi-ar da crezare și dacă ar

face-o, mai mult ca sigur că mi-ar aplica o corecție fizică, deoarece este mai puternic decât mine. Și apoi, și-ar retrage oferta în bani pe care atât de grațios mi i-a oferit. Și nu vreau să risc, scumpo. Nu mă privi atât de serioasă. Pe sufletul meu, habar n-am de ce sunteți atât de supărați din cauza unei bagatele. Deși trebuie să spun că mi-a făcut plăcere să-l chinui puțin pe Mark.

– Te-a tratat foarte generos, în această circumstanță. Mă întreb dacă te rușinezi puțin de comportamentul tău.

– Generos, pe naiba! Mi-a dat foarte puțin. Noi, cei trei copii aveam dreptul la părți egale. Era dreptul nostru.

– Ai dreptate! Ai numai drepturi, dar nicio responsabilitate. Ești un parazit și-mi faci silă. În locul lui Mark, nu ți-aș fi dat nimic.

– Poate. Eu aș fi folosit mai bine ca el banii.

– Fără îndoială, tatăl tău era conștient de asta. La revedere, Derek. Distrează-te, adăugă cu amărăciune, începând din nou lucrul.

Derek ezită un moment. Dacă în acel moment l-ar fi privit, ar fi fost surprinsă de expresia exasperată de pe chipul lui și de privirea afectuoasă din ochii lui.

Dar privirea ei era atintită pe notițe și degetele îi zburau pe tastatură. Derek ridică din umeri și ieși.

Apoi veni rândul lui Judy s-o întrerupă. Intră cu o tavă cu două cești de cafea.

– M-am gândit să discut puțin cu tine, dacă nu te superi, îi spuse.

– Bine. Dar doar zece minute, scumpo. Am o grămadă de treabă.

– Pauline, am vorbit cu mama despre magazinul Hildei. Ezită, așa că i-am spus că tu o cunoști pe Hilda. Mi s-a părut o idee bună, nu crezi?

– Da. Cred că este o idee bună.

– Mama a zis că o să discute cu tine, așa că sper că-mi va da voie. Cine îi aude vorbind despre asta, îți lasă impresia că mă voi angaja într-un bar de strip-tease.

Pauline o privi. Avea același aer de seninătate, dar privirea îi era tristă. Încă nu-și revenise după Frank Warden, ghici Pauline.

– Ei bine, eu voi fi primul tău client. Oricum, am nevoie de o pălărie nouă ca să-mi mai ridic moralul.

– Să-ți ridici moralul? Mie mi s-a părut întotdeauna că ai moralul ridicat.

– Te miră, nu?

– Acum, am bani, așa că pot să-ți înapoiez datoria, Pauline. Dar banii pe care-i voi câștiga singură vor fi mult mai buni decât cei de la tata. Știi, este amuzant, dar nu vreau banii lui. A fost atât de neiertător cu mine, încât nici nu vreau să mă ating de ei.

– Acum nu mai sunt banii lui, sunt ai lui Mark.

– Știu. Mark spune că n-o să mai fiu o povară, și că-mi vor fi de folos când mă voi mărita, chiar dacă acum nu-i vreau.

Distractiv, nu-i așa? Mă refer la Frank. Din punctul lui de vedere, tata a murit cu o săptămână prea târziu.

– Judy, n-ai ...

– Ah, nu. M-am gândit. M-ar părăsi imediat. Nu l-am interesat cu adevărat. Abia acum mi-am dat seama. Auzi, nu vrei să mănânci biscuiții aceia?

– Nu, nu mi-e foame.

– Pot?

– Sigur.

N-avea să-și facă prea multe griji în direcția asta, își zise Pauline. Încasase o lovitură, dar își revenea. Și din nou Pauline invidie optimismul și egoismul tinerilor.

După moartea lui Charles Cedar, viața la Avallon intră într-o nouă perioadă. Se părea că Judy era

singura persoană care beneficia din plin de noile schimbări, pentru că se bucura de munca la magazin și fiindcă tatăl ei nu-i mai amăra viața, își petrecea bucuroasă mai mult timp acasă. Pentru mama ei nu era o așa de mare ușurare, pentru că încă resimțea eșecul căsătoriei ei, iar lipsa lui Derek o întrista. Într-o după-amiază în timp ce luau ceaiul împreună, se destăinuie în fața Paulinei.

– Când Mark se va căsători, voi părăsi Avallonul și voi locui împreună cu fratele meu. Seara trecută am discutat despre asta cu Ralph.

– Dar iubeai Avallonul. Nu vei suferi?

– Nu. Poate că în alte condiții, da. Dar nu acum. Regret multe lucruri. Nu pot să uit ultimele ore pe care le-am petrecut împreună cu Charles. Deoarece Derek a plecat, nu mă mai reține nimic aici, doar amintiri neplăcute. Casa asta are nevoie de un nou început. Mark poate s-o facă. O s-o iau pe Judy cu mine, dacă nu se mărită până atunci. Îl place pe unchiul Ralph.

Este un scump și a fost terorizat de menajere incompetente prea mult timp.

– Da, în mod sigur merită ceva mai bun. Este o persoană foarte bună.

– Știi, întotdeauna Cedarii au fost prea mult pentru mine. Înțeleg oamenii mult mai bine. Noi două, Pauline, aparținem oamenilor blânzi.

– Sunt de acord cu tine.

– În orice caz, nu cred că tinerii căsătoriți trebuie să locuiască împreună cu bătrânii. O casă trebuie să aibă o singură stăpână. Voi fi fericită să mă retrag în favoarea soției lui Mark. Acum, nimic nu-l mai oprește să se căsătorească, deoarece îmbătrânește. S-a gândit și el la asta.

– Da, presupun că da, spuse Pauline, studiindu-și ceașca de ceai.

– M-am obișnuit să cred că Linda este aleasa, dar în ultimul timp mi-am dat seama că-mi cunosc atât de puțin copiii, încât s-ar putea să mă înșel în privința asta. Sigur au fost prieteni de-o viață.

– Ai fi încântată dacă o alege pe Linda?

– Da. Cunosc familia Coral de o viață. Trevor a fost cel mai bun prieten al soțului meu. De fapt, singurul prieten. Mediul în care a crescut Linda este același ca al lui Mark și știu că ține foarte mult la el, indiferent ce simte el pentru ea. Cred că este foarte potrivită pentru el. Dar Mark are propriile lui idei și fără îndoială s-ar putea să fie diferite de ale mele. Cred că

acei ani în care copiii erau mici și se jucau împreună au fost cei mai fericiți. Presupun că de asta țin la Linda. Îmi amintește de acele zile fericite.

– Mi se pare că am auzit o mașină, spuse Pauline, ducându-se la fereastră. Da, este Mark.

– Ce caută acasă atât de devreme? Roag-o pe Lallie să mai aducă o ceașcă. Te rog, Pauline.

Câteva minute mai târziu, Mark li se alătură, acceptă o ceașcă de ceai și luă locul favorit în fața focului, ceea ce-i atrase o observație din partea mamei lui.

Chiar trebuie întotdeauna să te pui în fața focului, dragă? De ce nu poți să te așezi și tu pe un scaun și nu să te uiți de sus la noi, ca un dictator?

– Scuze, mamă. Obişnuința. Vrei să mă dau la o parte?

– Vreau, dar nu înțeleg de ce nu poți să stai pe un scaun.

– Pentru că nu rămân. Am venit mai devreme, ca să mă uit peste carte împreună cu Pauline. Nu voi avea prea mult timp liber săptămâna asta.

– Ah, dar Pauline se întâlnește în seara asta cu Judy la magazin, și merg împreună la un spectacol de balet, la teatrul Crown, îi spuse doamna Cedar.

– Nu mi-ai spus, îi spuse Mark Paulinei.

– Nu. Ai spus că în seara asta vii împreună cu domnul Gatting și luați masa aici. Am presupus că nu vom lucra în seara asta și că voi fi liberă.

– Gatting nu vine. Are gripă, cred. A plecat acasă la prânz.

– Mă duc s-o anunț pe Lallie înainte de a începe să prepare cina, spuse doamna Cedar. Mark, n-o dezamăgi pe Pauline. Nu vezi prea des în Darnford o companie de balet de primă mână și stă doar o săptămână.

Doamna Cedar ieși s-o caute pe Lallie.

– Cred că mai bine i-ai telefona lui Judy să-și găsească pe altcineva în locul tău, spuse el calm. Îmi pare rău. Dacă mi-ai fi spus înainte că vrei să ai seara asta liberă, aș fi aranjat lucrurile altfel. Dar așa, asta este singura seară liberă ca să lucrez la carte și nu intenționez s-o pierd. Poate că mama va dori să meargă în locul tău, având în vedere că Gatting nu mai vine.

– Nu-ți cer favoruri, Mark, dar strici seara lui Judy și a mea deopotrivă. Nu va fi ușor să găsească pe cineva în ultima clipă, doar dacă mama ta va vrea să meargă.

– Este vina ta că ai aranjat să ieși în oraș în orele în care ai fost de acord să lucrezi, și asta fără să mă întreb. Nu mă aștept ca muncitorii de la fabrică să facă astfel de lucruri și mă îndoiesc că și tu ai face-o dacă ai lucra pentru o firmă. Te-am avertizat cu privire la astfel de lucruri, știi bine.

– Ce fel de lucruri?

– Să nu uiți că ești angajată aici să faci ceva, nu ca damă de companie sau să te porți călduros cu unii membri ai familiei. După-amiaza poți să faci ce vrei. La fel în weekend. Dar dacă vrei liber dimineața sau seara, să mă întreb. Nu sunt neînțelegeri, dar având timp liber limitat, trebuie să știu dinainte când vrei liber. Este clar?

– Da. Foarte clar, spuse cât de calm reuși să fie.

– Bine. Poți să-ți iei liber în altă seară săptămâna asta și voi fi de acord. Sau are și matineu, cred?

– Da. Dar doream să văd doar programul din seara asta și mă îndoiesc că voi mai găsi bilete. Practic, nu mai sunt bilete pentru toată săptămâna.

– Păcat. Ai biletele?

– Da.

– Păi, telefonează-i lui Judy și dacă mama nu vrea să meargă, Bert poate să-i ducă biletele la magazin și

să-ți găsească un înlocuitor. Ne vedem în birou în zece minute.

Se întrebă ce ar face el, dacă ar refuza să lucreze în seara asta. Se pare că Mark nu luase în seamă și o astfel de posibilitate. Dar strict vorbind, el avea tot dreptul, desigur. Se obișnuise să fie tratată ca un membru al familiei și nu-i trecuse prin minte să ceară voie pentru orice, așa cum ar face orice dactilografă dintr-un birou.

Doamna Cedar a fost de acord să folosească biletul Paulinei, care-i telefonă lui Judy ca să-i explice ce s-a întâmplat. Remarcele făcute de fată la adresa fratelui ei erau foarte dure și la obiect și o asigură pe Pauline că le va repeta și în fața lui Mark cu prima ocazie.

– N-o să fac scandal, Judy. N-ar avea nici un rost. Este un ghinion că domnul Gatting s-a îmbolnăvit de gripă tocmai azi. Distracție plăcută. O să-mi povestești cum a fost când o să vii acasă.

Nu era de mirare că Pauline era furioasă când a intrat în biroul lui Mark.

Pentru ea era o stare neobișnuită, având în vedere că era o fire calmă, așa că vorbi cât mai puțin cu putință.

Mark o privi, când își trase scaunul și se așeză.

– M-am gândit să lucrăm o oră înainte de cină și să continuăm după aceea, vreo două ore.

Energia cu care nota, o făcu pe Pauline să rupă vârful creionului după câteva rânduri. Mark se opri și-i întinse un cuțit de ascuțit creioane. O privi câteva clipe cum ascuțea creionul, apoi întinse mâna.

– Îmi dai voie? Foarte puține femei știu cum să ascută un creion. În timp ce se ocupa de creion se lăsa tăcerea, iar Pauline, într-un brusc acces de violență, dori să-i arunce cu ceva în cap. Dar când îi întinse creionul, reuși să-i spună un “mulțumesc” mormăit.

Din fericire, își pregătise materialul din timp și dicta repede, forțând-o să fie atentă și să țină pasul cu el, așa că mânia i se domoli treptat.

– Cred că ne vom opri aici. Este șase și jumătate. Vrei s-o rogi pe Lallie să-mi servească masa aici? Nu vreau să pierd timpul și o să mai lucrez puțin cât timp tu ești la masă.

– Foarte bine, zise Pauline, abținându-se să-l întrebe dacă nu cumva trebuie să ia masa în bucătărie, având în vedere că el evita un *tête – a – tête* cu ea în sufragerie. În timpul cinei din seara aceea, Pauline trecu în revistă încă o dată întreaga situație. Scene

umiltoare ca cea din după-amiaza aceea nu trebuia să se mai repete. Va accepta poziția pe care i-o hotărâse Mark și-și va ascunde sentimentele personale. La urma urmei, nici nu va fi așa de dificil. Pur și simplu trebuia să uite că era Mark Cedar, care-și deschisese inima în fața ei în ajunul Crăciunului și să-l vadă ca patronul ei. Asta era. Să se concentreze la munca ei. Era interesată de ceea ce făcea. Ce era între ei era prea profund, pentru a fi considerată o mică dispută. Mark trebuia să se lămurească singur. Ea nu avea ce face, doar să-și apere onoarea și să-și îndure în tăcere nefericirea.

De-a lungul ultimelor săptămâni, tot sperase că Derek îndreptase lucrurile, ba chiar se gândise să apeleze din nou la el. Dar în seara aceea, stând singură la masă, realizează că problema era între ea și Mark. Derek nici nu conta. Mark o considera o mincinoasă. Până când nu va dori s-o asculte și s-o creadă, ea nu va putea face nimic. Avea și ea mândria ei. N-avea să se roage de Derek sau de altcineva să-i apere cinstea. Trebuia să o creadă pe cuvânt. nicio relație nu rezista fără încredere.

În timp ce-și bea cafeaua, starea ei de spirit se îmbunătăți, era mai calmă. Ratase baletul și primise o

linie peste palmă, dar câștigase ceva. Își clarificase poziția.

La zece și douăzeci, Mark se opri din dictat. De obicei lucrau de la opt la zece seara și în timp ce Pauline își masa degetele aproape amortite, el spuse.

– Mi-e teamă că în seara asta am lucrat mai mult. Dar săptămâna asta nu voi mai avea timp de asta. Voi citi ce ai lucrat în weekend.

– Bine. Atunci, după ce-l dactilografiezi, o să-l las pe birou.

Îi aruncă o privire scurtă.

– Îmi pare rău că a trebuit să lucrăm în seara asta, Pauline. Nu este cea mai potrivită perioadă a zilei, dar n-am avut de ales.

După cum am socotit, eu va dura doar trei sau patru luni.

– Înțeleg.

– Da, cred da, îi răspunse, și Pauline se întoarse cu spatele ca să-și ascundă culoarea din obraji.

În februarie, soarele încălzi valea râului și ea simți cum prinde viață. Pauline zăbovi pe malul râului, privind strălucirea argintie a sălciilor care se aplecau spre apă. Aici, în valea adăpostită, semnele primăverii erau mai evidente. În acea după-amiază, Pauline

găsise rostopască, un mănunchi de primule, și văzuse câteva narcise îmbobocite.

În timp ce mergea încet, în liniștea tulburată doar de susurul apei, se întreba de ce, în această lume atât de frumoasă, oamenii produc atâta durere.

Cărarea urca încet și când ieși în câmp deschis, a fost întâmpinată de un vânt tăios. Din nou rămase fără cuvinte în fața măreței întinderii din fața ei. Poate că în starea ei de spirit nu putea face față unei astfel de provocări, așa că se hotărî să se întoarcă în vale. Când să se întoarcă, văzu doi călăreți traversând câmpia departe de râu. Recunoscu iapa cenușie și se întrebă dacă Mark era călărețul. Se opri la marginea pădurii, să privească. Când se apropiară, îi recunoscu pe Mark și pe Linda. Când coborî la râu, calul Lindei intră în apă și trecu pe celălalt mal, dar lui Pearl nu-i plăcea apa și se întoarse. Mark o întoarse din nou, dar rezultatul fu același. Linda râse, iar Mark îi răspunse, vocile lor fiind purtate de vânt până la ea. Se ascunse după un stejar și-i urmări. Mark nu folosi cravașa și nu se enervă, dar cu o răbdare neobosită, îndreptă calul spre râu. Podul era la câteva sute de metri în josul râului și probabil că Pearl simțea asta, dar Pauline știa că Mark nu va ceda, indiferent cât va dura. Nu va

folosi cravaşa, ci pur şi simplu îşi va impune voinţa. La fel proceda şi cu ea, îşi spuse în sinea ei. Să se recunoască învinsă, apoi s-o elimine din viaţa lui. Şi în timp ce el îndreptă calul din nou spre râu şi acesta păşi în apă, Pauline se întoarse şi porni pe cărare, conştientă că ziua îi fusese distrusă.

Se întoarse la Darnford la timp pentru a lua ceaiul. Oraşul era asaltat de cumpărători fiind sâmbătă după-amiază şi-i luă ceva timp până găsi o cafea mai puţin aglomerată. După ce servi ceaiul, se îndreptă spre strada principală şi spre staţia de autobuz. Nu dorea neapărat să se întoarcă la Avallon, deoarece mai mult ca sigur Linda va fi acolo, dar n-avea altceva de făcut. În timp ce trecea pe lângă Biblioteca Publică, se ciocni de Peter Blake, care ieşea din clădire cu două cărţi sub braţ. O salută, ridicându-şi pălăria.

– Bună, Pauline. Îmi pare bine că te văd.

– Bună, Peter. Dumnezeu, ce aglomeraţie este azi! adăugă când o femeie se ciocni de ea şi o împinse la o parte.

– Ştiu. De obicei evit oraşul sâmbăta după-amiaza, doar am vrut neapărat să cumpăr cărţile astea două. Te conduc?

– Atâta timp cât mergi spre staţia de autobuz.

După ce depășiră strada principală, putură să discute în liniște.

– Cum mai merg lucrurile la Avallon, după moartea domnului Cedar?

– Destul de bine. Nu pot să fiu ipocrită și să-ți spun că a fost jelit foarte tare.

– Nu. Era tipul de tiran, bănuiesc. Lui Judy îi era o teamă de moarte de el. Cu ea se purta oribil. Severitatea este bună și sunt de acord cu ea, dar trebuie să știi când s-o folosești.

– Da, într-adevăr. Judy este mult mai fericită acum.

– Presupun că n-o să treacă mult timp și o să se mărite?

– Nu. A suferit un eșec cu Frank Warden și acum este supărată pe toți bărbații din lume, cred. Știi că lucrează în magazinul Hildei Lepworth?

– Nu. Nu m-am întâlnit în ultimul timp cu vreun membru al acestei familii.

– Ei bine, am ajuns. Vreun mesaj de transmis?

Privirile li se întâlniră și ezită o clipă.

– Nu, spuse cu hotărâre. Judy știe unde să mă găsească, dacă vrea. Uite, a venit autobuzul. După orar. Pa.

– La revedere, Peter.

Când Pauline ajunse la Avallon, fu uşurată să vadă că Linda nu era acolo, dar mulţumirea ţinu foarte puţin, deoarece în timpul serii sună telefonul şi Linda îşi anunţă prezenţa pentru a doua zi.

– În timp ce călăream azi, i s-a rupt cureaua de la ceas şi mi l-a dat să-l repar, anunţă Mark. Dar am uitat de el şi ea la fel.

– Ha, ha, ha, făcu Judy ironic.

– Va veni mâini, după prânz, spuse Mark, ignorându-şi sora.

– Asta înseamnă că va sta aici la ceai şi la cină, presupun? întrebă Judy.

– Sigur, răspunse doamna Cedar. Vine şi Trevor, Mark?

– Nu, după cum o ştiu eu pe Linda, spuse Judy. Doar nu vrea să fie condusă acasă de tăticu.

– Eşti puţin cam rea, fetiço, observă Mark.

– Zău?

Vine şi tăticu? întrebă Judy.

– Nu.

– Deci, asta este. Şi pun pariu că acea curea era ruptă de vreo câteva zile, nu de ieri. Probabil că aştepta vreo ocazie.

– Cauţi necazul cu lumânarea, drăguţo.

– Zău, Judy, nu te porți frumos cu Linda, spuse doamna Cedar. Este o scumpă și o cunoaștem de o viață. Bineînțeles că poate veni aici oricând va dori, fără să fie necesară vreo invitație.

– Nu înțeleg de ce trebuie să-mi fie simpatică, chiar dacă o cunosc de o viață. Pur și simplu nu pot suferi ipocritii. Oricum, am crezut că mâine mergem la unchiul Ralph.

– Nu era ceva sigur. Dar tu poți să mergi singură, Judy, spuse doamna Cedar.

– De ce nu poți să vii? Lallie va fi aici.

– Nici prin cap nu-mi trece să fiu atât de nepoliticoasă și să plec de acasă când vine Linda. Cum s-o las singură? Și nu văd nimic amuzant în asta.

– Mamă, mă termini, spuse Judy pufnind în răs. Pur și simplu nu pricepi.

– Vino, scumpo, îi spuse Mark prinzând-o pe Judy de ceafă.

Hai să facem o partidă de biliard, înainte de a începe să lucrez la carte.

– Ah, bine, făcu Judy, care de curând începuse să-și manifeste interesul pentru biliard sub îndrumarea lui Mark și, spre surprinderea amândurora, descoperi că are talent pentru joc.

– Și indiferent ce ai împotriva Lindei trebuie să te abții. Ești mare, acum. Trebuie să arăți că știi să te porți.

Ieșiră, lăsându-le pe doamna Cedar și pe Pauline singure. Mark nu-și mai petrecea timpul liber în aceeași cameră cu Pauline și ea începea să se simtă vinovată că el nu mai stătea cu familia. Se gândi că ar trebui să stea mai mult în camera ei. Luă din nou cartea pe care o citise înainte, dar gândul nu-i stătea la cele citite. Linda și Mark. Gândul o cutremură.

A doua zi după-amiază, plecă înainte de sosirea Lindei, având ca scuză un concert ce se ținea la primărie. Dar nu putu să evite cina de duminică seara, având în vedere că doamna Cedar nici nu vru să audă de un sandwich servit în camera ei în timp ce va continua să lucreze.

– Niciodată n-am fost de acord să sari peste o masă din cauză că ai de lucru, declară doamna Cedar. Soțul meu o făcea adesea și eu a trebuit să cedez, dar n-o să vă las pe voi tinerii să continuați acest exemplu prost. Oricum, duminică nu este zi de lucru pentru tine, Pauline. Muncești prea mult, ai auzit Mark?

Mark tocmai își termina paharul cu vin de Xeres

– Da. Ce vrei să faci în seara asta, Pauline?

Din câte știu eu, suntem la zi cu lucrările.

– Ah, nimic important, spuse Pauline repede. M-am gândit că aş putea reface ultimul capitol, având în vedere că sunt multe corecturi.

– Nu este nicio grabă. Ție îți place vinul dulce, nu-i așa, Linda?

– Da, Mark. Dacă nu sunt prea îndrăzneată.

– Sigur că nu. Linda era în formă în seara aceea. Simțise foarte repede că Pauline nu mai era o amenințare pentru ea și fie că era justificată sau nu, considera asta o victorie. Fața îi strălucea plină de viață și Pauline considera că era chiar drăguță. Purta o rochie de catifea verde cu mâneci lungi, corset mulat și fustă largă, care-i scotea în evidență talia subțire și silueta perfectă. Doar gura cu buze subțiri și privirea gânditoare a ochilor de un albastru palid ascundeau sub șarmul copilăros un scop precis. După cină, rămaseră singuri și Pauline tocmai se gândea la o scuză să se poată retrage, când Linda începu să vorbească.

– Mark mi-a spus că ne părăsești înainte de începutul verii, domnișoară Avon, spuse ea, întâmplător. Ce păcat, n-o să vezi Avallonul în plină glorie a frumuseții.

Așadar, de asta era așa de veselă, își zise Pauline în sinea ei.

– Da, este păcat. Dar Avallonul este frumos în orice moment al anului, cred.

Chipul lui Mark era ascuns în spatele ziarului, dar rosti scurt:

– Casa arată cel mai bine în mai, când trandafirii sunt îmbobociți. Și atunci, Pauline va fi aici.

– Ce planuri ai, domnișoară Avon? Te întorci la Londra?

– Încă nu mi-am făcut nici un plan.

– Bănuiesc că-ți pare rău că pleci. Sunt sigură că n-o să mai găsești o slujbă la fel de bună ca asta.

Era o răutate? se întrebă Pauline, în timp ce privea fata din fața ei. Linda zâmbi, dar nu cu tot chipul.

– Dar probabil că ești ambițioasă și te gândești la ceva mai bun? adăugă ea.

Da, își spuse Pauline mohorâtă, era o răutate.

– Nu, nu sunt în mod special ambițioasă. Îmi cunosc limitele. Pot oare să ușurez munca celor cu care lucrez, din punct de vedere administrativ.

– O treabă pe care o face extraordinar de bine, pot adăuga, rosti Mark.

– Mulțumesc.

Mark nu era meschin, se gândi Pauline, mulțumită pentru ajutorul lui. S-ar putea să fie război între ei, dar lupta corect. Asta aflase în ultimele săptămâni. S-ar putea să fie nemilos, dar era drept. În asta se deosebea de tatăl lui.

– Ei bine, te-ai asigurat de referințe bune, domnișoară Avon. Asta-i clar, gânguri Linda. Tăticu spune că o bună dactilografă este foarte rară în această parte a lumii.

Pauline se întrebă dacă i se păru că Mark strânsese din dinți, dar înainte să poată răspunde, Linda continuă vesel:

– Și vorbind de dactilografă, mi-am amintit de Dorothy Blackwell. Zilele trecute m-am întâlnit cu ea în oraș și m-a întrebat dacă știu adresa lui Derek. Nu o știu, dar i-am spus că te voi întreba, Mark.

– Să fiu al naibii dacă știu, mârâi el. Pe undeva prin Lincolnshire, nu-i așa, Pauline?

Privirile li se întâlniră.

– Da. Nu-i știu adresa exactă. Dar o știe mama ta.

– Ești draguță să o notezi și să mi-o dai înainte de a pleca, domnișoară Avon?

Altfel uit și biata Dorothy dorea cu disperare s-o aibă. Și i-am promis.

– Crezi că are rost să i-o dai? întrebă Mark. Dacă Derek a terminat-o cu acea tânără, mă îndoiesc că scrisorile ei vor avea vreun efect.

– Știu. Dar îmi pare rău de biata fată. Părea atât de nefericită.

– Este una dintre multele părăsite, bănuiesc. Derek și-a dorit întotdeauna o colecție mare.

– Zău, Mark! protestă Linda râzând. Cinstit, în legătură cu Derek, tot un drac. La urma urmelor, *este* foarte chipeș, a urmărit așa cum a fost urmărit și el.

– Foarte adevărat, răspunse Mark, privind tavanul. La acest punct, Pauline hotărî că stătuse destul.

– O s-o rog pe doamna Cedar să-ți noteze adresa, domnișoară Coral. Și acum, vă rog să mă scuzați, am de terminat ceva.

Linda se întoarse spre Mark ridicând ușor din umeri, în timp ce Pauline închise ușa.

– Sper că nu s-a supărat că i-am cerut să-mi obțină adresa aceea, nu-i așa?

– N-am de unde să știu.

– Știi, este ușor pentru cei care trăiesc în aceeași casă în care lucrează, să-și uite poziția. Îți amintești de menajera noastră, doamna Wilkinson? Era la fel. A început bine și noi ne purtam frumos cu ea, desigur.

O tratam ca pe un membru al familiei și înainte să ne dăm seama, începuse să ne dea ordine. Este un mare inconvenient ca cei care lucrează pentru tine să locuiască împreună cu tine. Prea multă familiaritate strică.

– Nu cred că este cazul Paulinei, așa cum spui tu.

Vorbise sec. Linda îi aruncă o privire scurtă și bătu repede în retragere.

– Desigur, tu ești obișnuit să te descurci cu oamenii mai bine decât mine. Mi s-a părut că domnișoara Avon a fost cam deranjată de cererea mea, dar probabil că Derek s-o fi certat cu ea.

– Probabil. Este desigur îndreptățită să servească un singur patron. Acum, draga mea, ce zici să te conduc acasă? Vreau să discut cu tatăl tău ceva legat de o afacere și știu că el se culcă devreme.

– Sigur, Mark. Ridică privirea spre el. Nu ești supărat pe mine, nu-i așa? Arăți cam încruntat.

O prinse de mână și o trase în picioare.

– Nu, păpușă. Nu sunt supărat pe tine. Fugi și ia-ți haina și nu mai face ochii mari la mine. Sunt prea bătrân pentru asta.

Nehotărâtă, Linda nu știu cum să-i răspundă.

Capitolul 9

În zilele care urmau, Pauline se simțea tot mai învinsă. Știa că nu va putea rezista dacă Mark și Linda se logodeau. Obosită și descurajată, avea moralul la pământ, chiar dacă începea să se simtă vinovată, că de fapt juca rolul meschin pe care Mark i-l impusese. Uitându-se în oglinda din dormitorul ei într-o seară, aproape că nu se recunoscuse. Nefericirea îi distrusese drăgălășenia.

Avea cearcăne negre sub ochi, colțurile gurii îi erau lăsate și părul nu mai avea strălucire. Nici urmă de spirit. Se întoarse, rușinată de starea de neputință ce o cuprinsese.

Se auzi o bătaie în ușă și Judy intră în cameră.

– Auzi, Pauline, pot să împrumut pila ta? Am pierdut-o pe a mea. Mi-am rupt o unghie și asta mă înnebunește. Mulțam.

Se așeză pe pat și începu să-și pilească unghia.

– Vii la balul de la Primărie, sâmbătă?

– Nu, nu cred.

– De ce nu? Ți-ar prinde bine. Pari cam fără viață în ultimul timp.

– Păi, în primul rând Linda a lăsat bilete doar pentru tine, Mark și mama ta.

– Asta nu-i un motiv. Biletele se vând la Primărie pentru toată lumea.

– În al doilea rând, n-am partener.

– Nu contează nici asta. Jack Lepworth și prietenii lui vor fi și ei prezenți, știu asta. Pot să-ți fac cunoștință cu ei.

– Probabil că vor fi multe fete singure. Nu cred că vreau să mă alătur lor. Oricum, Judy nu prea am chef de dans.

– Ce nu-i în regulă, Pauline? Ești cam palidă în ultimul timp.

– Puțin cam cătrănită, cum ar spune Lallie.

– Păi, atunci, balul este exact ce-ți trebuie. Și având în vedere că se strâng fonduri pentru comunitate,

merită să fie susținut, chiar Linda este în comitetul organizator. Așa cum obișnuia Pete să spună, lipsa activităților culturale în Darnford este o rușine.

– Îl citezi destul de des pe Pete, nu-i așa?

Judy se gândi o clipă.

– Mda. Presupun că da. Unele spuse ale lui erau destul de corecte. Îmi lipsește mai mult decât aș fi crezut.

– Sâmbăta trecută, m-am întâlnit cu el în oraș. Nu ți-a trimis nici un mesaj, dar a întrebat de tine.

Judy digera în tăcere cele auzite, apoi adăugă, gânditoare:

– Am luat legătura cu el, dar este atât de serios. Vreau să spun, să fim prieteni și să ne distrăm împreună nu este îndeajuns pentru el. Și eu nu vreau să mă implic.

Pentru mult timp. Mi-a ajuns.

– Cred că ești foarte înțeleaptă. Prea multă intensitate nu face bine la stomac. Dă indigestie.

– Oh, vai de mine, auzi gongul și eu nu m-am aranjat încă. Viața pentru o femeie de afaceri este foarte grea, nu-i așa? Am o poveste grozavă despre una din clientele mele. Ți-o spun la cină, spuse Judy dispărând pe ușă.

În timp ce cobora încet scările, Pauline se întreba cât va mai putea rezista.

Și apoi, chiar a doua zi, din senin apăru salvarea. Imediat după ceai, doamna Cedar o chemă la telefon. Ridică telefonul neavând nici cea mai mică idee de cine ar putea fi.

– Alo. Domnișoara Avon la telefon.

– Pauline. Îmi pare bine să te aud, *chérie*. Ghicește cine e? Louis Montel.

– Louis! Ce surpriză plăcută. Unde ești?

– La Londra. Am venit cu afaceri și am promis familiei că am să încerc să te văd. A fost destul de greu să aflu numărul de telefon, dar am reușit până la urmă.

– Cât timp stai?

– Trebuie să mă întorc marți după-amiază, dar nu mai am nicio întâlnire până marți dimineață. Cred că o să mă reped până la Darnford să te văd.

– Ah, zău, Louis.

Ar fi minunat.

– Poți să-mi faci o rezervare la hotel? Voi lua trenul mâine dimineață.

– Îți fac rezervarea. Ai un tren la zece fără cinci din Paddington, Louis. Te aștept la gară.

– *Ça va.* Mă bucur că ne vom întâlni, Pauline. Mâine avem o mulțime de vorbit, *chérie*.

– Într-adevăr. *Au revoir*, Louis. Abia aștept să ne întâlnim. Asta da noroc.

– *À demain*, dragă Pauline.

Se întoarse în salon, cu ochii strălucind de bucurie.

– Ce surpriză! Un prieten de la Paris este la Londra și vine să mă vadă în weekend.

– Ce bine pentru tine, scumpo. Întotdeauna m-am simțit puțin vinovată de felul în care te-am monopolizat și te-am îndepărtat de prietenii tăi.

– Nu-i adevărat. Eu m-am îndepărtat de ei când am părăsit Franța.

Dar Louis este fiul cel mare al prietenilor noștri. Familiile noastre se cunosc bine – cinci copii, mama, tata și bunica. I-am promis că-i rezerv o cameră. Cred că hotelul Crown este cel mai bun din Darnford, nu-i așa?

– Dar ar putea veni aici, Pauline. Orice prieten de-al tău este binevenit.

– Mulțumesc. Foarte drăguț din partea ta. Dar cred că Louis nu dorește să deranjeze.

– Ei bine nu ezita să-l inviți aici, dacă dorește să vină. Cât va sta aici?

– Marți se întoarce la Paris. Este inginer și călătorește foarte mult, dar cred că n-a mai fost în Anglia din timpul războiului. A fost înrolat în forțele armate franceze și a stat în Anglia aproape doi ani, așa că vorbește bine englezește. Este o persoană încântătoare și este logodit cu o tânără la fel de încântătoare, adăugă Pauline repede, văzând expresia întrebătoare de pe chipul doamnei Cedar.

Plăcerea pe care o simți Pauline la această vizită o schimbă total. Poate nu avea nevoie decât de o gură de aer proaspăt provenit din exterior, să-i înlăture tensiunea și să-și recapete echilibrul. Și nimeni n-ar fi putut să o facă mai bine decât Louis Montel, care-i amintea de zilele fericite pe care le petrecuse alături de familia lui, o viață liniștită, fără toate emoțiile de care fusese înconjurată la Avallon.

A doua zi îl așteaptă în gară, revăzând în gând sosirea ei la Darnford în septembrie trecut. I se părea că trecuse foarte mult timp. De atunci trecuse printr-un vârtej de emoții. Dacă ar fi putut da ceasul înapoi, ar alege să nu vină la Avallon și să-l cunoască pe Mark Cedar? Și chiar dacă ar fi putut să răspundă la întrebare, știa că doar pentru ajunul Crăciunului și merita s-o facă din nou.

Trenul sosi la timp, ușile vagoanelor se deschiseră și pe peron apăru silueta zveltă a lui Louis Montel, ținând în mână o valiză mică și având pe cap pălăria cu boruri largi care-i dădea un aer continental, inconfundabil. O zări pe Pauline și chipul lui slab se luminează de un zâmbet, în timp ce ea alergă spre el cu brațele întinse.

O îmbrățișă cu căldură și începu să vorbească repede în timp ce se îndreptau spre ieșire.

– Încă de când am aflat de călătoria asta, familia mi-a cerut să vin să te văd. După cum îți dai seama, scrisorile tale sunt citite de toată familia. Am aranjat în așa fel întâlnirile de afaceri ca să am timp liber, și asta pentru tine, Pauline. O luăm pe aici? Te las pe tine să mă conduci.

– Da. Am rezervat o cameră la hotelul Crown și m-am invitat să iau prânzul cu tine.

– Splendid. Atunci, vom avea timp să discutăm. Am atât de multe mesaje de transmis și ai atâtea să-mi spui, încât cred că o să bem o groază de vin.

În timpul prânzului, o puse la curent cu ultimele noutăți din cadrul familiei Montel, iar ea îi povesti lui Louis câteva aspecte din viața ei cu Cedarii.

– Ești fericită cu noua ta viață, Pauline?

– Casa este minunată. Ca un castel francez. Îți va plăcea, Louis. Iar doamna Cedar este foarte bună cu mine. Soțul ei a murit recent, iar fiul lui, Mark, continuă cartea la care noi lucram.

– Cartea despre fiul mort în timpul unei ascensiuni pe Matterhorn?

– Exact.

– Tânărul Jean a fost prins de microbul cățărărilor. Ne-am cățărat în Alpi cu un grup de elevi, vara trecută, iar acum ... Louis ridică din umeri ... nimic, doar povestiri. Cred că i-ar fi plăcut să încerce muntele Everest, dar pentru un băiat de șaisprezece ani este puțin cam mult. Mamei nu-i place, dar odată ce muntele te-a prins în vraja lui, nu mai scapi. Oricum, nu cred că o să-i permită așa ceva, iar el o să accepte.

Își luară cafeaua în salon și continuară să flecărească până realizară că urma se se servească ceaiul.

– Am vorbit de mi s-a uscat gura, spuse Pauline. Aș putea să beau un sfert de kilogram de ceai, cel puțin.

– Poți s-o faci. Este un hotel foarte confortabil, Pauline. Mobila este excelentă, iar covoarele de bună calitate.

– Ești foarte politicos și probabil că n-o să menționezi nimic despre mâncare.

– Ceea ce am servit a fost destul de bun. N-am de ce să mă plâng, cu excepția supei, care a fost groaznică.

– Bine, Louis, dar supele pe care le prepară mama ta sunt excelente, chiar ținând cont de standardele franceze.

– Așa este. Afișul cu balul de acolo, Pauline. Poate participa toată lumea?

Pauline privi afișul care anunța balul de la Primărie.

– Da, Louis. Este seara asta. Adună fonduri pentru comunitatea de aici.

– Mergem și noi? Ar fi un mod drăguț de a celebra întâlnirea noastră și știi că ție îți place să dansezi.

– Da, mi-ar face plăcere. Acolo vor fi prezenți și Mark și Judy Cedar așa că o să poți face cunoștință cu ei. Și doamna Cedar are bilet, dar nu cred că o să vină. Este destul de în vârstă și în orice caz, consideră că este prea devreme să iasă după decesul soțului ei.

– Ah, da. Copiii nu gândesc la fel?

– Nu.

– Drăguț din partea lor.

Când voi muri, nu vreau să fiu jelit. Nu este logic să jelești un suflet care s-a dus să se odihnească.

– Sunt de acord, Louis. Dar convențiile mor greu, știi.

– Ah, convențiile, Louis ridică din umeri și nu mai continuă subiectul.

Pauline îi zâmbi.

– Habar n-ai, Louis, cât de mult admir filozofia ridicării din umeri. Calmul, acceptarea cu umor a fobiilor umane și a neputințelor. Pe jumătate înseamnă înțelepciune, sunt sigură.

– Fără astea, s-ar lovi de un zid. Puțin scepticism este necesar în arta supraviețuirii – este sarea care face mâncarea acceptabilă, *n'est-ce-pas*? Dar în seara asta nu vom distra Pauline. Din fericire, a trebuit să-mi aduc un costum de seară pentru întâlnirea de la Londra și dacă reușesc să-l calc, n-o să te fac de rușine.

– Și ăsta este un alt lucru pe care-l admir la francezii pe care-i cunosc – talentul lor de a face orice femeie pe care o întâlnesc, fie că are șaisprezece ani sau șazeci, să realizeze că este femeie și că este atrăgătoare. Are un efect extraordinar asupra moralului.

– Dacă le faci să gândească așa, atunci chiar sunt atrăgătoare. Și lucrurile vor merge de minune.

– Ei bine, Louis, ca să-ți dovedesc că ai dreptate și ca să-ți arăt recunoștința mea, o să-mi scot din dulap cea mai bună rochie – am cumpărat-o pentru o recepție la care am fost cu tata și n-am mai purtat-o de atunci – și voi încerca să mă prezint la forma maximă. Și asta înseamnă că trebuie să fug, deoarece trebuie să calc rochia, și cum nu posed o frumusețe sălbatică, am nevoie de timp ca să mă aranjez.

Întoarsă la Avallon, Pauline se repezi în camera ei, scoase rochia din dulap și se grăbi să se ducă s-o calce. Din fericire, moda nu se schimbase prea mult în ultimii doi ani, își spuse în gând, în timp ce privea rochia atârnată de ușa dormitorului ei. O auzi pe Judy cântând în timp ce urca scările și ieși în întâmpinarea ei.

– Judy, până la urmă vin la bal. Strigă-mă când termini cu baia, vrei?

– Sigur. *Sunt* bucuroasă că vii. Vine și francezul?

– Da. O să-ți fac cunoștință cu el, dacă o să fii cuminte.

Pauline tocmai își aranja părul când Judy intră să vadă dacă era gata.

– Imediat.

– Ah, Pauline, ce rochie superbă! Întoarce-te și lasă-mă să te admir.

Pauline își încheie colierul de topaze și se întoarce. Judy își plimbă privirea pe rochia fără bretele.

Nimic nu s-ar fi potrivit mai bine cu părul ei castaniu-închis și cu ochii căprui, decât rochia de culoarea chihlimbarului și pe moment, tăcerea lui Judy putea fi luată drept compliment.

– Pauline, arăși minunat. O să le pui pe toate în umbră, știi? Cât invidiez acești umeri catifelați și rotunzi. Mi-ar plăcea la nebunie să port o rochie fără bretele.

– Am cumpărat-o de la Paris pentru o ocazie specială. Este adevărat că îmi stă foarte bine.

– Este superbă. Știi ce, trebuie să vii s-o vadă și mama.

– Nu-l facem pe Mark să ne aștepte?

– Să ne aștepte. Gata, iau eu mănușile și capa. Poți să le pui jos. Am impresia că rochia asta a mea, bleu și dreaptă, este ca din topor.

– Prostii. Ai un chip tânăr și proaspăt și ai arăta minunat și într-un sac, îi spuse Pauline în timp ce-și ridică poalele rochiei și coborî grăbită scările.

Judy o prinse de mână și o trase în salon.

– Mamă, privește imaginea frumuseții.

Domna Cedar lăasă broderia la care lucra să-i cadă în poală. Mark, care era sprijinit de șemineu, se întoarse. Pauline zâmbi și doamna Cedar aprobă din cap.

– Draga mea, superb!

– Asta-i efectul francezului asupra ei. Abia aștept să-l cunosc, spuse Judy.

– Ah, asta-mi amintește, Mark. Cred că ar fi drăguț ca Pauline să-și invite prietenul să petreacă ziua de mâine cu noi, nu-i așa? A străbătut atâta drum de la Londra s-o vadă pe Pauline și să-și petreacă duminica într-un hotel din Darnford nu este cel mai grozav lucru.

– Duminică în Darnford, după Paris! exclamă Judy. Asta-i culmea!

– Cred că este o idee bună, spuse Mark care încă nu-și dezlipise privirea de Pauline.

– Atunci, să-l inviți tu, dragule, deoarece simt că Pauline n-o s-o facă. O să fie plăcut să facem schimb de păreri cu cineva din altă țară. Ai grijă să nu răcești, Pauline în holul acela imens.

Și petrecere frumoasă.

Dacă era o reacție la tristețea din săptămânile trecute, nu știu, dar în ciuda faptului că Mark n-a dansat deloc cu ea, Pauline s-a distrat din toată inima. Louis era încântător, vesel și atent și în compania lui descoperi soarele după ploaie. Dintr-o dată, deveni conștientă de sentimentul de vină și suferință pe care Mark i-l impusese într-un fel oarecare.

Așa cum se așteptase, Louis produse o părere extraordinară asupra lui Judy, care fusese cucerită de manierele lui și era gata să-l adore pentru că o trata cu atâta indiferență. Louis știa să se poarte, își spuse în gând Pauline, zâmbindu-i lui Judy.

Găsise o masă pentru două persoane într-un separeu, aduse niște sandvișuri și cafea, apoi se așeză pe scaun și o privi cu un zâmbet larg:

– Și acum vine cel mai important anunț, spuse. De azi în cinci săptămâni, *chérie*, mă căsătoresc cu Marie. Mă voi supăra foarte tare dacă nu vii la nuntă și voi fi discreditat în ochii familiei. Acum, ascultă. Paștele este peste patru săptămâni. Mama vrea să vii de Paști, să stai o săptămână, să asisti la căsătorie și apoi să te întorci în Anglia. Este un plan bun, nu crezi?

– Un plan minunat, Louis, dacă pot să-mi iau liber de la slujbă.

Mi-ar face mare plăcere să vin să ne întâlnim cu toții și să asist la nunta ta. Depinde de Mark.

– Pot să-l întreb? Pare o persoană agreabilă.

– Nu, lasă-mă pe mine, Louis. O să-l întreb și o să te anunț.

– M-a invitat să-mi petrec ziua de mâine împreună cu familia. Asta este foarte frumos. Voi fi încântat s-o cunosc pe doamna Cedar. Copiii ei au personalități foarte interesante. Iar tu poți să-mi arăți casa care îți place atât de mult, și mlaștinile despre care ne-ai scris atâtea. Când ajung acasă, trebuie să le fac un raport complet. Altfel n-o să am pic de liniște.

– Mă rog ca mâine să fie frumos. Atunci să vezi. Louis, o să fii un soț minunate. Te rog să mă crezi că o invidiez pe Marie.

– Oh, Pauline, nu spune asta, când arăți atât de bine. Micuța Judy este foarte drăguță, *n'est-ce-pas?*

– Da. Țin foarte mult la ea. Este puțin încăpățânată, dar este foarte afectuoasă.

– Este plină de viață. Îmi amintește puțin de Marie. Dar Judy este mai tânără, desigur, și cred că n-are prea multă experiență. Nu-i invidiez tinerețea, ci mai degrabă entuziasmul debordant. Pentru Judy, Parisul înseamnă romantism și strălucire. Cea mai mare

bucurie în viața ei înseamnă o plimbare pe Champs–Elysées. Pentru ea nu este un oraș, este un vis. Pauline, am o idee. Ad-o pe Judy cu tine. Va fi o companie pentru tine în timpul călătoriei și dacă mama ei îi permite, va fi foarte bine primită la noi acasă.

Avem destule camere. Oricum, la nevoie ne putem înghesui, iar familia o s-o placă.

– Drăguț din partea ta, Louis. Mi-ar face plăcere să vin cu ea. Dar nu sufla nici un cuvânt până când nu aflu dacă Mark îmi dă voie să vin și până când domna Cedar nu-și va da acordul, deși sunt sigură că va accepta. N-aș vrea s-o dezamăgesc pe Judy, ar fi o cruzime. Abia așteaptă să vadă Parisul.

– Atunci te las pe tine. Fă tot ce poți să vii, Pauline. Mi-ar face mare plăcere să vii la nunta mea. Știi, ești singura femeie pe care am întâlnit-o și care îmi inspiră afecțiune și confort. Nu știu dacă o să găsesc cuvântul potrivit, dar când voi vorbi la nunta mea și o să fiu nervos, va fi de-ajuns, poate, să mă uit la tine, să-ți văd zâmbetul și să capăt curaj.

– Nu mi te închipui nervos sub nicio formă, Louis.

– Este posibil. La urma urmei, nu m-am mai căsătorit până acum, ca să știu. Deja familia nu-mi dă

pace deloc ... *Alors*, un tangou? Îmi place să dansez. Dansăm, Pauline?

Mark îi luă în mașină pe Louis și pe Linda pe care-i conduse la destinație, apoi se îndreptă spre Avallon. În timp ce urcau dealurile, Judy sporovăi ca o coțofană, în special despre Louis. Pauline, care stătea pe bancheta din spate, se simțea relaxată și fericită. Simțea că totul este posibil, că toate rănilile pot fi vindecate, așa că în timp ce Mark parca mașina, zăbovi în salon, așteptându-l. Când îl auzi intrând, îl strigă. Pare obosit, își spuse în gând.

– Mark, nu putem ... Se opri nehotărâtă.

– Da, Pauline? Ce să putem?

Dar văzu din expresia lui că fusese prea încrezătoare. Rămase tăcută, dar când el continuă să vorbească, tresări la nota ironică din vocea lui.

– Rochia asta este foarte potrivită. Este vorba de a te folosi de farmecele personale? ... Nici un răspuns? Atunci, presupun că despre asta este vorba. Recunosc, este o prostie din partea mea că nu sunt în stare să mă înfrupt din bucata fratelui meu, când mi se oferă, dar consider că fiecare membru al familiei trebuie să aibă farfuria lui, altfel apar tot felul de complicații.

Am putea chiar să ne certăm cine are întâietate, când Derek este acasă.

Fără nici un cuvânt, Pauline își luă haina de pe scaun și-i întoarse spatele.

Spre ușurarea Paulinei, soarele strălucea pe cer și deși erau nori și vântul bătea destul de tare, reuși să-l ia pe Louis la o plimbare prin câmpia ce se învecina cu mlaștina. Tipul ăsta de ținut, cu dealuri solitare și pârâuri repezi, era foarte diferit de ceea ce cunoștea el și a fost foarte impresionat de peisaj. Întorcându-se acasă, îl văzură pe Mark călărind destul de aproape și-i făcură semn cu mâna. Apoi o îndemnă pe Pearl la trap și o îndreptă spre zidul de piatră.

– Drăguț, făcu Louis cu un aer aprobator. Călărește bine.

– Da. Obișnuia să participe la concursuri de sărituri și are o grămadă de cupe, acasă. Cred că asta a fost înainte ca tatăl lui să se retragă din afaceri, când avea mai mult timp liber.

Pauline privi ceasul.

– Dacă pornim acum, avem timp să vezi și grădina înainte de masă. Pe sub copaci a început să răsară șofranul și am văzut câteva primule și toporași cu boboci.

– Am uitat de pasiunea englezilor pentru grădinărit, zise Louis zâmbind. Cred că este o pasiune minunată.

Prânzul a fost foarte vesel, mai ales după ce Louis lăudă cu multă sinceritate Avallonul spre marea bucurie a doamnei Cedar.

– Am știut că o să-mi placă, zise Louis. Mai ales după ce Pauline mi-a spus că a fost numit după orașul francez Avallon.

– O să fii surprins, dar numele este o continuă sursă de neazuri, comentă Judy. Oamenii deștepți zic: “Ah, Avalon. Avalonul regelui Arthur. Ce nume romantic. Dar spune-mi, dragă, nu cumva l-ai scris greșit?”

Și atunci, trebuie să explicăm pentru a suta mia oară că numele provine de la un oraș francez, unde străbunicul și-a petrecut luna de miere. Atunci consideră că nu este patriotic și nu este frumos să duci lumea în eroare.

– Nimănu-i nu-i place să fie prins pe picior greșit, îi explică Louis zâmbind.

– Cunoști orașul Avallon? îl întrebă doamna Cedar.

– Da. Foarte bine. Eu și Pauline avem amintiri plăcute despre oraș, nu-i așa?

– Da, chiar așa, zise Pauline. Eu, tata și toată familia Montel am stat o noapte în oraș. Eram în drum spre Mediterana, pentru o vacanță de două săptămâni. A fost o zi toridă și am avut o suită de accidente.

– În ziua aceea, bătrânul Citröen a făcut o grămadă de necazuri, explică Louis. Am avut o pană, s-a înfundat carburatorul, apoi pompa de benzină a făcut figuri. Și tatei i-a sărit muștarul.

– La fel și bunicii, spuse Pauline râzând. Știi, familia Montel în vacanță este un spectacol. În mașina noastră erau doi dintre copii, dar tot mari rămâneau șase persoane în Citröen, cu un munte de bagaje pe capotă, plus o canoe și o bicicletă.

– Ce distracție, spuse Judy.

– Nu într-o zi toridă, în care toți îi dădeau câte un sfat tatei, sfat care nu era necesar, plus bunica, ce amenința că se va întoarce cu trenul. Până la urmă, am ajuns la Avallon și am văzut un hotel, ce părea o

oază de liniște în mijlocul furtunii. Era unul foarte vechi. Și Napoleon i-a fost oaspete. Printr-o arcadă se putea vedea o grădină cu bănci la umbra copacilor. Dar am sărit cu gura la tata, că părea cam scump pentru o familie atât de mare. Pentru un cuplu, era ideal. Poate străbunicul tău și-a petrecut luna de miere acolo. Dar pentru o familie, era cam prea mult, înțelegi?

– Desigur, răspunse doamna Cedar.

– Am stat în fața hotelului și am discutat cam douăzeci de minute, cred.

– Mai mult, spuse Pauline.

– În fond, noi am câștigat. Tata a fost copleșit de majoritate. Când ne-am hotărât într-un final, ne-am dat seama că domnul Avon se duse să viziteze niște metereze și ne-au mai trebuit douăzeci de minute ca să-l găsim.

– Și hotelul a fost la înălțimea așteptărilor? întrebă Mark.

– A fost o încântare și a meritat fiecare bănuț, care fie vorba între noi l-a îngrozit pe tata când a văzut nota de plată. O să uiți vreodată cina dumnezeiască din grădină și discursul tatălui tău de la sfârșit? spuse Louis.

– Niciodată. Se înserase cu mult timp înainte de a termina și am și acum în fața ochilor lumânările de pe mese. A fost una din acele ocazii pe care timpul nu le șterge din memorie.

– Aș vrea să merg acolo într-o zi, spuse Mark. Mă întreb dacă străbunicul a stat acolo. Vreo scrisoare, ceva, mamă?

– Nu din câte știu eu, dragă. Dar sunt o grămadă de scrisori într-un cufăr, la mansardă. Adesea m-am gândit să le căutăm. S-ar putea să găsim acolo vreun indiciu.

– Trebuie să caut, spuse Mark

Cât de mult îndrăgea casa asta, își spuse în sinea ei Pauline. Orice era legat de istoria ei, indiferent cât de neînsemnat era, îi aprindea imaginația.

Și ea va renunța la ceea ce această lume îi putea oferi în viitor, își zise plină de amărăciune.

Au stat de vorbă în jurul șemineului, apoi Mark și Louis s-au îndreptat spre biliard, așa că Pauline n-a mai putut discuta cu Louis între patru ochi, decât înainte de plecare, când așteptau în fața casei ca Mark să scoată mașina din garaj și să-l conducă la hotel.

– A fost o zi foarte reușită, Pauline. Te felicit că ai asemenea prieteni. Încă nu l-ai întrebat pe Mark?

– Nu. O să vorbesc cu el în seara asta.

– Bine. Sunt convins că va fi de acord. Mâine mă duce să vizitez fabrica. Sunt foarte interesat. Așa că nu vom avea mult timp să stăm de vorbă, Pauline, având în vedere că trebuie să prind trenul de la trei și jumătate. Mark vine la hotel să luăm prânzul împreună. Vrei să vii și tu?

– Mâine am mult de lucru, Louis, și cred că este bine să vă las să discutați despre mașini și fabrică. Dar ne putem întâlni la ora trei la cafeneaua de lângă gară, să bem un ceai și să ne luăm rămas-bun.

– Bine. Voi fi acolo. Îmi pare rău că nu pot sta mai mult în Darnford.

– Și mie, Louis.

– A sosit mașina. Intră în casă, Pauline. Este frig. *Au revoir, chéri*. Mâine la ora trei. Ne întâlnim la cafenea.

Puțin nervoasă, Pauline așteaptă întoarcerea lui Mark, sperând că nu va vedea în aceasta o repetare a serii precedente. Nu era sigură că el va accepta și nu-i era ușor să-i ceară o favoare. Fu neplăcut surprinsă să constate că tremura când auzi mașina. Datorită situației existente între ei, era un pachet de nervi. Doar și din acest motiv, o săptămână departe de Avallon ar fi o binecuvântare.

Mark intră în cameră și se duse direct lângă foc, frecându-și mâinile. O privi surprins.

– Este foarte frig. Cred că vântul a început să sufle dinspre nord. Pauline trase aer în piept.

– Mark, vreau să-ți cer o favoare.

– Spune.

– Louis se însoară peste cinci săptămâni. M-a invitat să-mi petrec Paștele cu familia lui și să iau parte la nuntă la sfârșitul săptămânii. M-a rugat s-o aduc și pe Judy, dacă îi dă voie mama ei, dar i-am explicat că depinde de tine, dacă ai nevoie de mine. Pot să merg?

– Vrei să mergi, cu tot dinadinsul?

– Da. Țin foarte mult la familia Montel și mi-ar face mare plăcere să-i văd înainte de nuntă. Iar pentru Judy ar fi mană cerească să vadă Parisul.

– Într-adevăr, Oricum, ți-ai câștigat vacanța, iar eu nu mă supăr să iau o pauză. Să scrii o carte, este mai obositor decât mi-am imaginat.

– Mulțumesc foarte mult, Mark.

– Simpatice tip, Montel. Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu el, astăzi.

– Da, este un scump. Acum este prea târziu să vorbesc cu mama ta, dar mâine dimineață când o văd

îi spun, și în felul acesta pot s-o anunț pe Judy înainte să plece la magazin.

– Nu cred că mama se va opune. Montel a cucerit toată familia.

– Abia aștept să-i văd fața lui Judy. Va fi ca și cum ar primi o comoară de neprețuit. Noapte bună, Mark. Și mulțumesc.

– Noapte bună.

Pauline urcă scările în fugă, mulțumită și puțin surprinsă de victoria ușoară pe care o obținuse, deși considera că Mark se comportase în concordanță cu poziția pe care o avea acum în casă. Ca patron va acționa corect, cu generozitate. Dar cum depășea această linie și se aventura într-o zonă personală, o punea la punct fără milă. Ei bine, își învățase lecția. Nu se va mai întâmpla din nou.

Louis se bucură când auzi vestea de la Pauline și chicoti plin de încântare când citi bilețelul de la Judy.

– Mi-a scris că atunci când a auzit vestea a fost atât de bucuroasă, încât nici n-a mai putut mânca și ar fi venit în goană să mă îmbrățișeze și să mă sărute, dacă n-ar fi rămas singură la magazin.

– Este drăguț să poți face un vis să devină realitate atât de ușor, spuse Louis punând bilețelul în buzunar.

– Și ți-a făcut plăcere să vizitezi fabrica?
– Foarte mult, Pauline. Mark Cedar este un tip tare. Știe ce face. Are o afacere bună și o s-o dezvolte. O persoană sigură pe sine este de admirat, și realizează lucruri mari. Poate că-l consideri un căpcăun?

– Nu, nu chiar, De ce crezi asta?

– Deoarece ți-a fost teamă să-l întrebi de vacanță.

– Mi-a fost teamă că m-ar putea refuza. Este nerăbdător să termine cartea cât mai repede posibil și oricum, nu este genul meu să cer favoruri.

– Mai degrabă le acorzi tu, zise Louis zâmbind. La fel și ceilalți. Ne face să ne simțim bine. Sunt puțini oameni în lumea asta pe care să nu-i corupă puterea, mai mult sau mai puțin, dar sunt și mai puțini cei care au destulă stăpânire de sine să mânuiască puterea fără să abuzeze de alții și să-i corupă. Nu-l cunosc pe Mark Cedar decât de două zile, dar greșesc dacă-l consider ca făcând parte din grupa celor puțini?

– Nu, nu greșești, Louis. Este conștient de responsabilitățile sale. Dar ...

– Dar, *chérie*?

– Dar câteodată puterea lui de a se stăpâni pare aproape inumană, și asta mă sperie. Este foarte dur cu

greșelile omenești. Atât cu ale lui, cât și cu ale celorlalți.

– Dar tu ești foarte îngăduitoare cu greșelile omenești, Pauline. Este o trăsătură foarte rară. La urma urmelor, o ridicare din umeri este adesea doar un compromis. Dacă Mark nu este de acord cu așa ceva, n-o să-și facă viața mai ușoară, dar cine poate spune că greșește? Eu, unul, nu. Dar dacă începem să discutăm astfel de lucruri o să pierd trenul. O să continuăm discuția acasă?

– Vor începe toți să vorbească, iar tu o să scuturi clopoțelul și o să restaurezi ordinea? Așa o să faci?

– Și ca totdeauna, ne vom aminti de cuvintele tatălui tău rostite într-o franceză foarte corectă. O sincronizare perfectă. Fără îndoială, era vorba de formația sa de diplomat. *Alors, chérie*. Mai avem doar cinci minute.

Când trenul se puse în mișcare, Pauline avu impresia că soarele apusese. Louis se aplecă pe fereastră și-i făcu semn cu pălăria până când trenul dispăru la o curbă. Pauline rămase nemișcată câteva minute, înconjurată de întuneric, apoi porni încet spre stația de autobuz. Ajunse la Avallon tocmai când un curier îi înmâna doamnei Cedar un imens buchet

de lalele, narcise și mimoze, însoțit de complimentele lui Louis Montel.

Câteva seri mai târziu, după ce au terminat lucrul, Mark scoase din sertarul biroului o mică pictură și i-o întinse Paulinei.

– O recunoști? Privi cu atenție acuarela.

– Este hotelul din Avallon.

– Așa mi-am închipuit și eu, gândindu-mă la descrierea de ieri. Am găsit-o într-un cufar, la mansardă. N-am găsit nici un înscris care să ateste că străbunicul a stat acolo, dar această pictură era pusă deasupra, iar anul și luna scrise în colț, corespund cu perioada în care s-a căsătorit, așa că bănuiesc că străbunicul și-a petrecut luna de miere acolo.

– Este foarte bun. Crezi că l-a pictat chiar el?

– Da. Țsta era hobbyul lui, și era chiar foarte talentat. Cele două miniaturi din hol sunt făcute de el. Și mai este una foarte bună reprezentând valea, pe care probabil ai remarcat-o.

– Nu. Unde este?

– În camera lui Derek, pe șemineu. N-am crezut că l-ai remarcat, probabil pentru că atenția ta era îndreptată în altă parte.

Asta era, își spuse în sinea ei, în timp ce inima începu să-i bată mai repede. Începuse să se teamă de aceste ieșiri pline de amărăciune.

– Asta, continuă el calm, merită salvată. Trebuie să-i pun o nouă ramă. Trebuie să spun că hotelul arată încântător. Odată, o să merg și eu acolo.

– Avallon pare un loc neobișnuit pentru luna de miere, zise Pauline. Este un orășel francez de provincie încântător, cu o biserică veche foarte frumoasă și case la fel de vechi. Împrejurimile sunt liniștite, dar cred că în câteva zile se epuizează toate posibilitățile de distracție. Mă întreb de ce a ales acest loc, dintre toate locurile minunate care există în Franța.

– Și care ar fi o alegere mai fericită pentru luna de miere?

– Ah, nu m-am gândit, spuse ea repede, dar când sunt locuri superbe ca cele din Alpi, de pe coasta Mediteranei sau chiar strălucirea Parisului, mi se pare ciudat să alegi un orășel adormit ca Avallon. Și totuși,

presupun că dacă iubești cu adevărat Franța, este un loc mult mai francezesc decât zonele turistice și probabil că el iubea Franța. Casa asta o dovedește.

Mark o privea cu o expresie ciudată pe chip, dar Pauline se uita la pictură și nici nu se gândea la el când adăugă încet:

– Ce ciudat că drumul meu s-a încrucișat cu cel al familiei Cedar la Avallon, cu aproape doi ani înainte.

Mark luă tabloul și-l vârî în sertar fără nici un comentariu. Pauline închise caietul, adună niște hârtii și era pe punctul de a ieși din cameră când el rosti brusc:

– Apropo, te-am auzit spunându-i lui Judy că sâmbătă o să călărești noul armăsar al lui Bryan?

– Da. Nu mai era nici un cal disponibil.

– Este un cal foarte nervos și mult prea mare pentru tine.

– Bryan nu gândește așa.

– Bryan nu știe ce fel de călăreață ești. N-ai destulă experiență să călărești un cal năvălaș ca ăsta. Mai bine ai renunța.

– Nu crezi că exagerezi cu aerul ăsta de autoritate, Mark? Ceea ce fac în timpul meu liber nu te privește.

– Nu și dacă îți asumi riscuri inutile.

Eu te-am învățat să călărești, așa că într-un fel mă simt responsabil.

– Nu mi-am dat seama că te gândești la binele meu, râse ea cu mânie reținută.

– Dar mă gândesc, pară el. La fel cum mă gândesc la binele muncitorilor mei de la fabrică. Nu le permit să riște cu mașinările periculoase și nici ție nu-ți permit să riști. Un accident ar putea să te imobilizeze câteva săptămâni, să amâne lucrul la carte și să prelungească această situație pe care eu personal o detest și bănuiesc că nici tu n-o suporti.

– O situație pe care tu ai creat-o nedându-mi șansa să protestez sau să o explic. Fără să ascuți un singur cuvânt, strigă Pauline.

– Nu mă interesează minciunile, și doar nu te aștepti să ascult de ce și când ai devenit amanta lui Derek și să mă ametești cu vorbe.

– Dar de ce te-aș minti, dacă ceea ce spui era adevărat? Ce motiv aș avea să te mint? N-ar avea nici un sens.

– Păi, mă gândesc la un singur motiv.

– Care?

– Având în vedere că Derek nu este un tip care să vrea să se căsătorească, niciodată n-a susținut că ar fi

un tip de casă, ar fi o prostie din partea ta să dai cu piciorul la șansa de a te căsători bine din punct de vedere material și având și posibilitatea de a fi aproape de Derek, să vă continuați relația în spatele meu. Nimic nu i-ar face mai mare plăcere lui Derek decât să râdă de mine. Iar Derek este un afemeiat.

– Și tu chiar crezi, Mark, că eu aș proceda așa? îl întrebă Pauline, încet.

– Este singurul motiv care ar face credibile minciunile tale și este unul puternic. De asta mi-am dorit din tot sufletul să recunoști cu sinceritate, în loc să crezi că poți îndrepta situația legându-mă la ochi.

– Dar nu te-am mințit.

– Ascultă, Pauline. Hai să spunem lucrurilor pe nume. Tu și Derek ați fost văzuți în pădure în ajunul Crăciunului – da, ajunul Crăciunului, după-amiază – făcând dragoste. Eu l-am prins în această cameră, am văzut ce făceați și am auzit ce ți-a spus Derek. Scuza pe care ai inventat-o într-un moment de panică a fost o minciună pe care nici un copil n-ar fi crezut-o. Iar toată atitudinea lui Derek, după acea zi, a arătat ce se petrecea. Ba mai mult, întotdeauna te-a tratat de parcă îi aparțineai și obținea informații confidențiale de la tine ori de câte ori dorea. Astea sunt faptele și

Dumnezeu știe că mă dor destul de rău. Dar să-l iubești pe Derek este de neînțeles pentru mine.

Poate pentru prima dată, îi privi cu atenție chipul tras și realizează ce însemna asta pentru el, surprinse durerea profundă ascunsă sub duritatea pe care și-o impusese. Și în acel moment, mânia pe care o simțea contra lui se stinse și fu cuprinsă doar de o compasiune profundă și de un sentiment de neputință în fața durerii lui. Dacă ar fi existat ceva în lumea asta care s-o facă să-i aline această durere, ar fi făcut-o bucuroasă.

Tot ce putea face în acel moment, era să înceteze să se mai apere.

– Foarte bine, Mark. Nu voi mai spune nimic în legătură cu acest subiect. Nu mi-am dat seama că asta gândești despre mine. Aș vrea să pot face ceva care să te ajute, dar cuvintele nu mai au nici un sens. Am crezut că eram destul de apropiați ca să știm lucrurile fundamentale unul despre celălalt. Există un adevăr care merge mai adânc decât faptele, Mark. Este ceva ce simți în adâncul sufletului. Dar având în vedere că simți ceea ce simți, că sunt capabilă să joc dublu, jocuri murdare cu tine, ceea ce este atât de josnic încât nu-i doresc nici celui mai aprig dușman al meu,

știu că nici un cuvânt nu poate astupa prăpastia dintre noi. Nu te condamn. Faptele sunt clare. Bănuiesc că era nevoie de un act de încredere și acum îmi dau seama că am așteptat prea mult de la tine. Dar, într-un fel, asta așteptam.

El stătea la birou, sprijinindu-și capul în mâini și nu zise nimic. Ce cruzime, își spuse, când tot ceea ce dorea era să se ducă la el, să-l ia în brațe și să-l mângâie, dar singurul lucru pe care putea să-l facă era să plece. Ridică mâna, apoi o lăasă în jos și se îndreptă spre ușă.

– Noapte bună Mark, îi spuse cu blândețe.

– Noapte bună.

Închise ușa în spatele ei. El nu ridică privirea.

Capitolul 10

Aerul era plin de parfumul micșunelelor. Erau așezate la baza terasei și puneau o pată de culoare pe zidul gri de piatră. Pauline coborî treptele, cărând cu ea o lădiță cu răsaduri, o lopătică și un preș, și se îndreptă grăbită spre stratul de primule, care arătau ca niște broșe strălucitoare pe verdele ierbii. Traversă cărarea umbrită de fag, coborî scările spre zona însorită a grădinii, trecu de tufișurile de forsiția încă înflorite și se opri lângă fântâna de piatră din apropierea livezii. Fântâna nu mai era de mult în funcțiune, deoarece iedera care-i înconjura postamentul se întinsese și în bazin. În jurul postamentului era un mic strat de pământ înconjurat

de pietre sparte acoperite cu mușchi. Atenția Paulinei fusese atrasă de acest strat. Cu câteva zile în urmă, când culesese niște narcise, îi venise ideea să planteze câțiva bulbi în grădina de la Avallon, înainte de a părăsi această reședință. Era o treabă sentimentală, poate, dar iubea Avallonul și avea straniul sentiment că o mică parte din ea va rămâne întotdeauna acolo. Dar deși iubea atât de mult Avallonul și se simțea foarte atașată de el, n-avea nici un drept. Chiar și grădina, de unde culegea doar florile pe care i le indica doamna Cedar. Ar fi trebuit să ceară voie, dar partea asta, aproape sălbatică a grădinii, era a nimănu.

Soarele îi încălzea spatele în timp ce săpa gropile și puneă flosile în ele. După primele săptămâni ploioase, luna martie se împlânzise. Cireșii și perii din livadă erau plini de flori și, așezată în genunchi lângă florile abia plantate, admira frumusețea livezii, lăsându-se cuprinsă de liniște.

O labă pusă pe genunchi îi atrase atenția asupra Dorei, care o urmase tăcută și acum stătea și o privea cu ochi rugători. Urma să aibă pui foarte curând și Pauline se întrebă dacă nu cumva neliniștea câinelui prevestea o naștere prematură. O mângâie pe capul

mătășos și-i vorbi cu blândete, ținând-o de lăbuță. I-ar fi plăcut ca timpul să stea în loc și să stea acolo alături de Dora, să privească petalele căzând și să asculte cântecul mierlei.

Lătratul Dorei risipi vraja și Pauline sări în picioare, surprinsă să vadă silueta deșirată a lui Peter Blake, venind spre ea.

– Doamna Allington mi-a spus că s-ar putea să fii undeva în grădină. Sper că nu te superi că vin așa peste tine, dar nu este nimeni acasă și mă întrebam dacă ai putea să-mi spui unde este Judy.

– Este la magazin, Peter.

– Dar nu aveau închis miercurea după-amiază?

– Ba da, dar ea și Hilda își petrec după-amiaza sortând niște cutii pentru vitrina magazinului. A spus că va veni acasă la ora ceaiului. Acum e aproape ora patru, nu mai ai mult de așteptat.

Porniră spre casă. Peter își scoase ochelarii și-i șterse cu un aer preocupat. Fără ei, arăta mai tânăr și mai puțin sever. Înainte de a ajunge la casă, auziră un scârțâit de frâne.

– Judy a ajuns acasă, spuse Peter, cu un aer ușurat.

– Să-i spun că o aștepți aici? Ceaiul se va servi în douăzeci de minute.

– Mulțumesc, Pauline.

Când Judy veni să-l caute, îl găsi lângă bazin, studiind doi peștișori care înotau acolo.

– Bună, zise Judy.

– Bună.

O privi cu intensitate și Judy tresări la acest examen.

– Am venit să-ți mulțumesc pentru cadoul de ziua mea, îi spuse el calm. De ce l-ai trimis, Judy?

– L-am văzut într-o vitrină și m-am gândit că ar putea înlocui punga aceea verde și pătată de tutun.

– Știi că nu asta am întrebat. De ce Judy?

– Ca un semn de pace, presupun.

– Doar nu ne-am certat, după câte știu. Că doar mereu ne contrăm. Dar nu serios.

Judy se uită încruntată la o picătură de vopsea crem de pe haina de lână bleu și nu-i răspunse.

– Aș vrea să încerci să găsești un răspuns, spuse Peter, răbdător. Deoarece este destul de important.

– Ți-am simțit lipsa, Pete.

– Înțeleg. Și eu sunt cel care trebuie să fiu mantaua de vreme rea, până apare ceva mai atrăgător. Nu-i așa?

– Este urât din partea ta.

– Este? N-am vrut. Vreau doar să știu cum stau.

Relația ta cu Warden a mers rău. Așa cred, dar care este rolul meu? O persoană care să te încurajeze? Dacă este așa, nu vreau, mulțumesc.

– Tu întotdeauna ai avut totul stabilit Pete, dar sentimentele mele nu sunt așa.

– Când te-am întâlnit prima oară? Când ai implinit optsprezece ani, nu-i așa?

– Da. Se fac doi ani, luna viitoare.

– Ei bine, atunci ne cunoaștem de douăzeci și trei de luni. Din acestea, de douăzeci de luni ai știut că te iubesc și doream să mă însor cu tine. Dacă nu ți-ai fi făcut o părere în legătură cu mine până acum, ar fi timpul să ți-o faci. Ți-au trebuit doar câteva săptămâni să-ți dai seama că te-ai îndrăgostit de Warden.

– Da, am fost îndrăgostită de el și totuși nu l-am cunoscut deloc. Este nostim că poți fi îndrăgostită de cineva care se dovedește a fi până la urmă un străin, nu-i așa? Cred că ar fi mai bine să încerc să-ți povestesc despre asta, adăugă, așezându-se pe bancă, cu privirea aplecată.

– N-are rost. Nu trebuie s-o faci.

– Ba da, dacă vrem să știm cum stau lucrurile, este mai bine. Îți povesti pe scurt ce se întâmplase și în timp ce o asculta, se așeză lângă ea.

– Cred că am fost un fel de pradă, încheie ea. Dar doare teribil.

– Și acum?

– Ah, doare din când în când. Asta-i tot. Oricum, am fost îndrăgostită de cineva care nu a existat și asta este o prostie.

– Dar a fost real, spuse Peter încruntat. Asta-i problema noastră, nu? Cel puțin în ceea ce te privește.

– Da. Te cunosc atât de bine și te plac atât de mult, Pete. Este mai mult decât a te plăcea. Și foarte mult la tine, mă simt în siguranță cu tine, dar ... ei bine, nu-mi bate inima mai repede când mă îmbrățișezi.

– Nu prea m-ai încurajat în direcția asta, nu-i așa? Cred că este o prostie. Și mi-am dat seama că erai tânără, puțin cam imatură și n-am vrut să te grăbesc. Apoi a apărut Warden și te-a atras de la prima întâlnire.

– Da, recunosc Judy, nefericită.

– Ei bine, ce propui să facem?

– Tu ce vrei, Pete?

– Am crezut că știi până acum. Vreau să mă însor cu tine.

– Chiar dacă ...

– Nu ți-a trecut prin cap că de când Warden a pus capăt adolescenței tale, simțurile tale s-ar putea să fie mai sensibile chiar și la sentimentele mele?

– Cred că este cazul să tăiem cuvântul “chiar” spuse Judy cu gravitate, dar ochii îi străluceau când privi chipul lui serios. Peter îi aruncă o privire rapidă.

– Atunci, ți-a trecut prin gând? o întrebă.

– Păi, nu m-aș exprima atât de pompos.

– Cel puțin tot am ajuns undeva, spuse el cu asprime, refuzând să remarce privirea poznașă. Problema este că n-am timp să testez această teorie atractivă. Marțea viitoare plec în Canada.

– Ah, nu, Pete! exclamă ea și veselia îi pieri de pe chip.

– Da. Pentru un an. Este un schimb de profesori. M-am bucurat când s-a ivit oportunitatea. M-am gândit că ar fi o schimbare binevenită în viața mea.

– Dar te vei întoarce la aceeași slujbă?

– Da.

– Un an este o perioadă mare, Pete. Îmi vei scrie, nu-i așa?

– Nu știu. Ascultă, Judy. Bănuiesc că adesea ți-am părut un dobitoc solemn, dar te rog să iei în serios ce-ți voi spune. Vrei?

– Da, Pete, așa voi face.

– Îți voi scrie doar dacă poți să-mi spui cu sinceritate că atunci când mă voi întoarce voi avea șansă, cam cincizeci la sută, să mă căsătoresc cu tine. Realizez că n-ar fi cinstit din partea mea să-ți cer să promiți solemn că te angajezi sută la sută în treaba asta. Ești tânără și într-un an se pot întâmpla multe. Sunt gata să risc, dacă aș avea vreo șansă, dar voi avea? Nu, nu-mi răspunde acum. Vreau să te gândești. Să te gândești bine. Dacă în inima ta știi că sentimentele tale pentru mine pot fi spulberate cu ușurință de un alt bărbat, vreau să fii cinstită și să ne luăm rămas-bun. Dacă tu crezi că există șansa să ne căsătorim când mă întorc, vom purta corespondență timp de un an de zile. Îmi promiți să te gândești bine?

– Da, îți promit, Pete.

– Bine. Nu vom mai avea timp să ne mai vedem. Am multe de făcut. Mă suni mâine seară între șase și șapte?

– Da. Te voi suna.

– Dacă nu vei suna, voi ști că ne-am luat rămas-bun definitiv.

– Oricum, îți voi telefona. Mai degrabă ne vom lua rămas-bun așa, decât să te las să presupui.

– Perfect. Privi rămurica din mână, apoi spuse cu grijă. Nu m-am bucurat prea mult în aceste ultime luni, Judy, și n-aș vrea să trec din nou prin asta. Amintește-ți asta, când vei lua o hotărâre, da?

– Da. Îmi pare rău, Pete, dacă te-am dezamăgit. Cum mi-a spus tata odată, o păpușă fără creier nu este utilă unui bărbat. Asta a fost după ce ai încetat să mai vii pe la noi.

– Ar trebui să uiți tot ce ți-a spus tatăl tău. Vreau să fii atentă la ce-ți spun eu. Eu știu mai bine ca el.

Privi chipul palid de lângă ea și ochii îi străluciră din nou. Niciodată nu va înceta să fie profesor, își spuse în sinea ei și în același timp realizează că integritatea lui, chiar dacă se ascundea în spatele unei atitudini solemne, era cel mai mare beneficiu.

Se ridică în picioare și-i întinse mâna.

– Trebuie să plec. Am o grămadă de lucruri de pus la punct.

– Știi, Pete, în Canada sunt o mulțime de fete drăguțe.

– Probabil. Totuși, niciuna nu va avea ochi albaștri mai frumoși ca ai tăi. Sau atât de obraznici.

– Știi, abia acum mi-am amintit că și eu am o veste extraordinară. Săptămâna viitoare merg la Paris

împreună cu Pauline. O să stăm la niște prieteni de-ai ei. Nu este minunat?

– Grozav. Să nu ratezi Luvrul. Dar bănuiesc că Pauline va avea grijă să nu-ți pierzi timpul prin magazine. Sau speri să primești sfaturi de la creatorii celebri de pălării, acum că ești femeie de afaceri?

– Mă duc să văd totul și să mă distrez. Știi că până acum n-am părăsit niciodată Anglia.

– Eu, da. Și sunt de acord că era timpul s-o faci.

– Zău că lucrez din greu acum, Pete.

Pete zâmbi, deși era o raritate din partea lui.

– Vrei să-mi arăți că te-ai schimbat?

– Se pare că nu prea am succes.

– Nu știi. Cred că te-ai mai maturizat de când te-am văzut ultima oară. Dar nu-ți face griji. Nu ești chiar atât de rea.

– Niciodată nu mi-a plăcut mașina asta, Pete, spuse Judy cu un ton critic în timp ce ieșeau. Are o culoare deprimantă și arată ca un gândac.

– Merge bine și este ușor de condus.

– Asta n-aș putea să spun.

– Și nici n-ai s-o faci, fetițo. Mai degrabă aș da o sabie unui nou născut, decât să-ți dau pe mână mașina mea.

Îi luă mâna.

– La revedere, Judy. Gândește-te bine, da?

– Da. O să-ți dau telefon mâine.

Intră în mașină și plecă. Judy îl privi până dispăru la cotitură, apoi intră în casă cu o expresie foarte gânditoare pe chip.

În seara aceea, Pauline simți că Mark își schimbase din nou comportamentul. De vreo două săptămâni, de la discuția avută, între ei se stabilise o pace ciudată, ca și cum își epuizaseră toate sentimentele. Lucraseră împreună calm și amical și o dată sau de două ori avusese impresia că Mark se comportase chiar prietenos.

Acum, simți că se întorsese vechea ostilitate, deși atitudinea lui era calmă și practică.

– Acum sunt sigur că vom termina în cinci sau șase săptămâni, Pauline, îi spuse când se opri din dictat. Având în vedere vacanța de Paști, asta înseamnă că vom termina la sfârșitul lui mai.

– Înțeleg. Îmi voi face planurile ținând seama de această perioadă.

– Asta este cecul cu salariul. Te las pe tine să anunți familia când ne părăsești.

– Perfect. O să aștept o săptămână sau două. N-are rost să-i anunț mai devreme. Asta este tot pentru seara asta, Mark?

– Da. Oh, poți să scrii cecurile pentru grămada asta de facturi. O să le semnez mâine. Apropo, ăsta a fost în pachetul pe care Derek l-a trimis mamei și este pentru tine. A uitat să ți-l dea mai devreme.

Îi întinse un pachetel plat. Ea îl deschise pe loc și găsi eșarfa ei de mătase. Citi bilețelul, apoi îl aruncă în coșul de gunoi.

– Este eșarfa mea. Derek obișnuia s-o ia ori de câte ori avea chef.

El nu zise nimic și ea îi ură noapte bună și ieși. În noaptea aceea nu prea dormi, gândindu-se la problema de nerezolvat a acestui triunghi vicios și abia după ce auzi pendula bătând ora unu își aminti de Dora. Se gândise să se ducă s-o vadă înainte de a urca la culcare. Ezită amintindu-și privirea rugătoare a Dorei. Dacă naștea mai devreme, cineva trebuia să fie prin preajmă, în caz că era nevoie de un veterinar.

Se dădu jos din pat, își puse halatul și se îndreptă încet spre scări. În hol lumina era aprinsă și când deschise ușa bucătăriei, îl văzu pe Mark încălzind niște lapte pe plită. El nici nu se culcase.

– Bună. S-a întâmplat ceva? o întrebă.

– Nu. Eram puțin îngrijorată pentru Dora. M-am gândit că s-ar putea să nască prematur.

– Da. Ultimul a apărut acum câteva minute. Era foarte agitată când am scos-o afară în seara asta și m-am gândit s-o supraveghez. Are patru pui. N-a avut probleme.

– Ah, bine. Presupun că ar fi mai bine să n-o deranjez.

– Mă duc să-i duc puțin lapte. Dacă vrei să vezi puii, poți să vii.

Apoi o lăsăm în pace.

Mark puse câteva picături de coniac în lapte și se îndreptară spre seră. Dora era întinsă pe o salteluță în colțul cel mai îndepărtat și-și înălță capul când îi simți apropiindu-se. Puii erau lângă ea, patru pete mici maronii.

– Când vor deschide ochii, Mark? îl întrebă Pauline în șoaptă.

– Cam peste nouă zile.

În timp ce Dora lipăia laptele, Pauline o mângâie pe cap, apoi plecară, lăsând-o cu noua ei familie.

– O săptămână sau două, va trebui să i se dea mai multă atenție. Din nefericire, Lallie nu prea știe să se poarte cu animalele, comentă Mark.

– Pot să am eu grijă de ea? Vreo câteva zile va trebui să bea lapte, nu-i așa? Vreau să zic Dora, nu Lallie.

– Da. Mâine îi voi da o doză de ulei de parafină, dar dacă o să te poți ocupa de mâncarea ei peste zi, să-i schimbi așternutul și în general să ai grijă de familia ei, ți-aș fi recunoscător. Primele trei zile va avea nevoie de patru mese pe zi – lactate și supă de carne de vită. Fără carne.

Și așa, Pauline luă asupra ei grija Dorei și a familiei sale, o grijă care o ajută să înfrângă ostilitatea lui Mark, pentru că împărțeau aceeași dragoste sinceră pentru animale. Și apoi, ostilitatea putea fi uitată în fața a patru pușori orbi de cocher și a mamei lor.

Joia următoare, după-amiază, după ce terminase de împachetat bagajul și pusese totul în ordine, Pauline se îndreptă spre garajul lui Ted Bryan. Nu-și făcuse o rezervare, având în vedere că în timpul săptămânii nu întâmpinase nicio greutate în a obține un cal, dar

când ajunse fu anunțată că toți caii erau ocupați, cu excepția lui Rex, armăsarul.

– Îmi pare rău, domnișoară Avon. A venit un grup de tineri împreună cu Jim Braine de la ferma Hill. Au organizat un fel de excursie călare. Știi că școlile sunt în vacanță.

– Desigur, uitasem de asta.

– Ar fi fost luat și Rex, dar este mai greu de manevrat de un adolescent. Dar dumneata poți să-l stăpânești, doar dacă nu te deranjează.

Pauline îl privi cu îndoială.

– Domnul Cedar m-a avertizat în legătură cu el. Știi că n-am prea multă experiență.

– Ai dreptate. Dar ai fost învățată foarte bine. Rex este puțin cam încăpățânat, dar dacă mergi în trap ușor, nu se va supăra. Totuși, nu încerc să te conving dacă nu ești sigură.

Ezită. Acum, tot era acolo și nu prea voia să renunțe la ora de călărie. Va fi o pierdere de vreme dacă se va întoarce acasă și să încerce să facă și altceva.

– Pot să fac vreo două ture în padoc, să văd cum mă descurc?

– Bună idee. Mă duc să-l pregătesc.

Rex era de statură mai mică, o constituție robustă și o privi pe Pauline ciulind urechile, iar ei i se păru de bun augur. Bryan o ajută să urce în șa și porni în jurul padocului. Avea o gură destul de tare și s-ar putea să fie obositor pentru o plimbare lungă, își spuse în gând, dar avea un mers bun și nu-i făcea probleme.

– Îl iau pentru o oră, zise.

Totul merse bine în prima jumătate de oră și începu să se gândească la faptul că Mark greșise în privința armăsarului. Poate că-l forțase pe Rex să traverseze râul și să sară garduri, iar el nu avea înclinație pentru astfel de lucruri. Pentru plimbarea ei liniștită, părea perfect satisfăcător și cum sări fără nicio problemă peste un gard mic de piatră, la întoarcere nu ezită să-l aducă în fața aceluiași zid. Calul se apropie fără ezitare de zid, dar apoi în ultima clipă refuză să sară. Așa că Rex rămase pe loc, iar Pauline fu aruncată din șa. Ateriză pe un petic de iarbă, care-i mai îndulci căzătura. Când își regăsi respirația și reuși să-și revină, îl văzu pe Rex îndepărtându-se în trap ușor spre casă.

Se ridică încet, se pipăi să vadă dacă n-are nici un os rupt, apoi privi exasperată calul care se îndepărta.

O făcuse cu atâta viclenie, încât era convinsă că tot timpul știuse ce avea de făcut. Acum, trebuia s-o ia pe jos și asta va dura în jur de două ore. Privi ceasul. Era aproape ora cinci. S-ar putea să ajungă la timp pentru cină, fără ca cineva să-și dea seama.

În timp ce mergea, șchiopătând ușor și destul de șocată, avu destul timp să se gândească și să realizeze că Rex se va îndrepta fără îndoială spre grajd. Și când se va întoarce fără călăreț, Bryan va da alarma, așa că era îndoielnic că va rămâne nedescoperită. Ar fi fost un lucru grozav ca odată ajunsă la șosea să găsească o ocazie. Dar deși a reușit să ajungă la șosea înainte de ora șase, timp de jumătate de oră n-a întâlnit nici un vehicul. Apoi văzu o mașină, dar nu-i era de nici un folos, deoarece se îndrepta în direcția din care venea ea. Dar când se apropie, văzu că era mașina lui Mark. Imediat ce se opri, din mașină, sări, Judy.

– Pauline! Ești bine?

– Da, mulțumesc. Bănuiesc că Bryan a telefonat când Rex s-a întors singur?

– Da. Puțin după ce am ajuns eu acasă. În timp ce discutam cu mama ce era de făcut, a sosit Mark așa că i-a telefonat lui Bryan să vadă dacă știa în ce direcție ai pornit, ca să știe de unde să înceapă căutările.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Mark scurt.

– A refuzat să sară și m-a luat pe nepregătite. Am aterizat pe o grămadă de buruieni, așa că în afară de zgârieturi, n-am nimic.

– Și asta chiar înainte de excursia la Paris! N-ar fi trebuit să riști să călărești pe năvășul de Rex, Pauline.

Am fi putut rata Parisul, spuse Judy și era clar că nu-și putea închipui un dezastru mai mare.

Apoi, se porni furtuna. Pauline se îndreptă încet spre mașină și se așează în spate, în timp ce Mark îi spuse exact ce credea despre cei ce-și riscă gâtul, deoarece nu acceptă sfaturi de la alții. Și din felul în care se exprima, era clar că era foarte furios.

– Și din pură încăpățănare, care le întrece pe toate, încheie el furios.

– Dar nu sunt încăpățânată Mark, protestă Pauline. Ți-am ascultat până acum sfatul în privința lui Rex și aș fi făcut-o și azi, dar era singurul cal disponibil. Dar n-am știut până n-am ajuns la grajd.

– Și nu înțeleg care era problema. Ai fi putut să te întorci acasă.

– Ah, știi și tu cum este atunci când ți-ai făcut planurile. Este greu să renunți la ele, spuse Judy.

– Dumnezeule, voi femeile sunteți cele mai iraționale ființe! Nu pot să-mi schimb planurile, așa că trebuie să-mi frâng gâtul.

– Ei bine, nu și-a rupt gâtul, așa că termină cu bodogănitul și du-ne acasă. Mor de foame, spuse Judy.

În timp ce Mark porni mașina cu o smucitură, care în mod normal l-ar fi îngrozit, deoarece era un șofer bun, Judy îi făcu semn cu ochiul Paulinei.

– Nu-i da atenție, este puțin zdruncinat. Ceea ce ai văzut tu este nimic în comparație cu ce i-au auzit urechile lui Bryan. Ce limbaj!

Până ajunseră la grajduri, în mașină se lăsă tăcerea.

– Fugi și spune-i lui Bryan, Judy.

– Imediat.

Când au rămas singuri, Mark s-a întors și a privit-o cu atenție.

– Într-adevăr, ești bine?

– Da. A fost o căzătură perfectă. Rex este foarte bun la asta. A fost foarte bine executată.

– Știu. A încercat și cu mine o dată, și aproape m-a dezechilibrat. Este viclean, diavolul. Poate acum o să mă crezi.

– Te-am crezut și înainte.

– Atunci, înseamnă că ești incredibil de nechibzuită și de încăpățânată, remarcă el, dar de data asta fără mânie.

– Sunt de acord cu nechibzuința și-mi cer scuze. Dar doar atât.

– Ce înfățișare înșelătoare ai, Pauline. Pari atât de docilă.

Întoarcerea lui Judy o salvă pe Pauline de un răspuns și-și continuă drumul spre Avallon, fără alte discuții.

Vizita la Paris a fost un succes desăvârșit. Toate dorințele lui Judy au fost îndeplinite în totalitate. Întâlnirea cu familia Montel i-a făcut o plăcere deosebită Paulinei, ca și reîntâlnirea cu orașul pe care-l știa atât de bine.

Amintirea unor lucruri din trecut, dorința de a-i arăta lui Judy frumusețile Parisului, agitația dinaintea nunții, ca și nunta în sine, au făcut să treacă săptămâna cu o rapiditate uimitoare. Abia la

întoarcere, când traversau Canalul Mânecii, reuși și Pauline să-și tragă sufletul.

Mark le aștepta în gară, la Darnford. Indiferent de relațiile dintre ei, Pauline simți cum îi tresaltă inima în piept când îl văzu, chiar după o absență relativ scurtă. Își aminti ziua când se întrebese ce ar putea face el cu dragostea ei. Acum știa că nimic n-ar putea distruge această dragoste. Chiar și tratamentul dur la care o supusese și pe care-l considerase o moștenire de la tatăl lui, acum știa că era doar o platoșă pe care o pusese peste durerea pe care o suferise și nimic mai mult.

Pentru o clipă, privirile li se întâlniră.

– V-ați distrat bine?

– Extraordinar, mulțumesc.

Le luă valizele și le conduse la mașină, în timp ce Judy flecărea ca o moară stricată. Cerul era senin, luna în creștere lumina slab văile împădurite. Judy nu încetă să vorbească tot drumul.

Când trecură de porțile de la Avallon și apărură turnurile și zidurile cenușii ale casei care i se întipăriseră atât de adânc în inimă, i se păru ireal că va trebui să le părăsească pentru totdeauna în șase săptămâni. Cireșul era înflorit, iar în lumina lunii era

de o frumusețe eterică. De la geamul ei, va privi o mare de flori albe.

Se trezi păstrând cu duioșie în minte fiecare clipă a zilelor ce urmară.

Orele pe care le petrecu în compania lui Mark își recăpătaseră liniștea. Amândoi fură absorbiți de carte și pe acest teren comun lucrau bine împreună, însoțiți de umbra lui John. Și erau clipe când avea impresia că el uitase. Dar își reprima orice speranță, gândindu-se că era mai probabil că Mark își permitea să fie mai relaxat, având în vedere că în curând prezența ei va fi doar o amintire. Nu-și făcea iluzii în ceea ce privea puterea lui de stăpânire. Nu era genul care să facă un compromis, și apoi ar fi considerat că orice îngăduință în privința ei ar fi însemnat slăbiciune.

Fapte, se gândi cu amărăciune într-o zi când îl privea studiind un șir de cifre. Doi și cu doi fac patru. Doi oameni în dormitor înseamnă o relație. Simplu și clar. Faptele și îl guvernau, o mândrie posesivă față de afacerea lui, de casă și de femeia pe care o va alege să-i fie soție.

Nu trebuie să fie nicio greșală. Nu se cruța pe el și nu va cruța nici pe alții în a-și atinge scopul. Dar când

împinse foaia la o parte și se lăsă pe spătarul scaunului și-i văzu chipul tras și obosit, simți un junghi în inimă. Ce fraieră a fost, își spuse în gând. Mark ar numi asta un vârtej de emoții. Văzu că-i apăruseră câteva fire de păr alb și chipul îi era mai slab. De la moartea tatălui, preluase toate responsabilitățile. Era puternic, dar lucrase și câte treisprezece ore pe zi în ultimele patru luni, ca să nu mai zică nimic de lupta din sufletul lui, și de stresul emoțional în care erau implicați amândoi. Nici un om n-ar fi rezistat unei astfel de amenințări.

– Să nu crezi că voi putea lucra în seara asta, Pauline. Vrei să te uiți puțin peste restul capitolului? Este pur și simplu raportul ghidului care prezintă reconstituirea accidentului. Vezi ce trebuie corectat și-l vom termina mâine. Mă doare capul. Cred că o să fac o scurtă plimbare și poate o să-mi treacă.

Dar când ieși, el stătea încă la birou, ca și cum efortul de a se mișca era prea mare pentru el.

Pauline se opri în fața magazinului se antichități și privi din nou micul ceainic negru, bogat decorat cu buchețele de flori. O impresionase când trecuse cu o oră în urmă prin fața vitrinei și se gândise la el tot timpul cât stătuse la coafor. Forma delicată și corpul rotund al vasului erau destul de ademenitoare, dar florile roz, bleu sau verzi străluceau femecător pe fondul negru. Habar n-avea de proveniență, dar era deosebit de tot ce avusese până atunci. Însă era sigură că nu era ieftin și având în vedere că în scurt timp urma să părăsească serviciul și încă n-avea nicio ofertă, o extravaganta nu era binevenită. Îl privi din nou. Ce bine ar arăta pe tava ei neagră împreună cu setul roz de cești pe care-l folosea când servea ceaiul în camera ei. Ezită. Nu se va întâmpla nimic dacă întreba de preț. Intră.

– Bună ziua. Mă interesează ceainicul din vitrină. Cât costă?

Omulețul care o privi peste ochelari semăna ei însuși cu o antichitate, își zise în gând.

– Ah, da. Piesa aceea mică de Davenport. Să ți-l arăt. Nici un defect. O piesă veritabilă.

– Pot să-l folosesc? întrebă Pauline, în timp ce-l mângâia cu blândețe.

– Folosesc? Adică vreți să spuneți că-l veți utiliza?

O privi uluit.

– Ah, da. Nu-mi place să țin aceste lucruri superbe într-o vitrină. Îmi place să le folosesc și să mă bucur de ele.

– Dar s-ar putea sparge.

– Atunci, o să-l repar și o să-l pun în vitrină.

Omulețul clătină din cap. Asta era o atitudine criminală.

– Ei bine, poate fi folosit, dar este un mare păcat să riști să spargi o piesă Davenport originală.

– Cât costă?

– Șapte guinee.

Habar n-avea dacă o înșela sau nu; încercă să pară indignată și cercetă ceainicul cu atenție, dar în sinea ei știa că pierduse lupta. Nu putea să nu-l cumpere. În timp ce scria cecul și vânzătorul îi împacheta ceainicul, un bărbat intră în magazin și când își ridică privirea îl recunoscu pe domnul Gattling.

– Ah, domnișoara Avon, nu-i așa? Bună ziua.

– Bună, domnule Gattling. Dacă ai fi venit cu câteva minute mai devreme, mi-ai fi putut da un sfat în legătură cu ceainicul Davenport pe care tocmai l-am cumpărat.

– Cel negru din vitrină?

– Da. De ce?

– Pe Dumnezeuul meu! Mark o să mă certe pentru asta. M-a trimis să-l cumpăr pentru el. L-a văzut ieri după-amiază când magazinul era închis și i-am promis că trec eu dimineață, deoarece el era ocupat. Dar am fost chemat să văd o pompă care se blocase și am uitat.

Iar acum ne-ai luat-o înainte.

– Mare păcat! zise Pauline, zâmbind. Dar Mark are o colecție atât de grozavă, încât sunt sigură că se poate lipsi de acesta.

– Nici un colecționar pasionat nu suferă de generozitate, domnișoară Avon. Ei bine, mă întorc să raportez pierderea. Crezi că pot să-l văd mai de aproape?

După ce ceainicul a fost despachetat, cercetat, aprobat și reîmpachetat, Pauline merse împreună cu domnul Gatting până la capătul bulevardului, unde s-au despărțit. Îi plăcea acest bărbat sincer, care la șaiszeci de ani arăta atât de bine.

– Bănuiesc că sunteți foarte ocupat la fabrică, domnule Gatting.

– Da. Afacerea merge bine.

Totuși, avem cam puțini oameni. Mark lucrează prea mult. Are nevoie de o vacanță. Dar într-un fel, este tot la fel de încăpățânat ca tatăl lui. Bătrânul domn Cedar obișnuia să lucreze la fel, ca și cum era făcut din fier. De multe ori i-am spus că este un om la fel ca noi și că exagerează. Dar asculta? Nu. Fred Gatting, obișnuia să spună, nu ești mai bun ca sălbaticii care cred tot ce le spune vraciul lor, deși este posibil ca ei să știe mai mult decât un medic de-al nostru. Dar până la urmă a trebuit să se retragă din cauza inimii. Știi, se jura mereu că n-o să se retragă niciodată.

– Era un bărbat ciudat.

– Da, era. Dar și-a condus bine afacerea. Era dur. Prea dur pentru timpurile astea. Hotărât, dar cinstit. Poți obține multe de la oameni dacă se tem de tine, dar și mai multe dacă te respectă. Oricum, mi-aș dori ca tânărul Mark să asculte și să nu muncească atât de mult. Nu prea îmi place cum arată în ultima vreme. Ar trebui s-o lase mai moale.

– Da. Sunt sigură că aveți dreptate.

– Oricum, nu mă va asculta, Cătuși de puțin. Voi fi mulțumit când Frank se va întoarce din America. O să-i mai ușureze munca lui Mark.

– Cred că fiul dumneavoastră a avut o călătorie plină de succes.

– Da. Este bun în meseria lui, pot să spun asta.

– Știu că și Mark îl apreciază. Întotdeauna cele două familii au lucrat împreună? Vreau să spun Gatting și Cedar.

– Întotdeauna. Chiar de când a fost înființată afacerea. Bănuiesc că ne potrivim. Ei bine, trebuie să mă duc și să anunț că pentru prima oară combinația Cedar – Gatting n-a funcționat, am fost prea înceti.

– La revedere, domnule Gatting. O să mă gândesc la dumneavoastră în după-amiaza asta când o să-mi beau ceaiul.

El se opri brusc.

– Doar n-o să prepari ceai în ceainicul ăsta, nu-i așa?

– Ba da, răspuse Pauline zâmbind. Pentru ce este făcut ceainicul? La revedere.

Tocmai terminase de hrănit cățelușii când sosi și Mark. Se agită pe lângă Dora care era puțin obosită de familia ei și începuse să dea semne de oboseală, apoi se întoarse spre pui.

– Se dezvoltă bine.

Este meritul nostru, Pauline.

– Pe care vrei să-l păstrezi?
– Nu m-am hotărât încă. O să văd când or să împlinească trei luni. Până atunci, fiecare o să-și arate personalitatea.

– Te-ai supărat pentru ceainic?

El râse.

– Sigur că nu. În orice caz, era o piesă frumoasă .
Mi-ar plăcea să-l studiez puțin, dacă este posibil.

– O să-l aduc în birou, în seara asta. În el se face un ceai foarte bun. Am șocat vânzătorul și pe domnul Gatting când le-am spus că am de gând să-l folosesc. Cred că atunci vânzătorul a hotărât prețul.

– Da, cred că da. Și mie îmi place să folosesc lucrurile, mai puțin atunci când sunt unice; în acest caz, tensiunea este prea mare.

În acea seară, în birou, studie cu atenție ceainicul și se pronunță în favoarea lui.

Este un Davenport autentic. Culorile sunt extraordinare, nu-i așa?

– Da. Nu-mi pot lua ochii de la el. Cât de vechi poate fi?

– Între o sută și o sută cincizeci de ani.

– Dacă apar crăpături în interior, înseamnă că nu este solid?

– Nu. Piesele Davenport au tendința să crape așa. Cât a vrut pentru el, dacă pot să te întreb?

– Șapte guinee.

– Mda. Destul de corect, deși probabil că ar fi acceptat și șase.

– Nu mă pricep la prețuri, când vine vorba de antichități, dar mi-a plăcut atât de mult, încât nu mi-ar fi păsat indiferent că ar fi costat șase șilingi sau șaizeci de guinee.

Oricât de rară sau veche ar fi o piesă n-aș da nici șase peni, dacă nu mi-ar plăcea.

– Iar tu nu evaluezi frumusețea după preț. Sunt de acord.

Dar desigur, sunt anumite aspecte de măiestrie în vechile piese pe care un colecționar interesat le sesizează, nu numai frumusețea.

Pauline mângâie ceainicul.

– Face un ceai foarte bun. Știi, culorile lui par să strălucească și mai tare în lumina asta artificială. Par vii.

Ridicând privirea spre el, îl găsi privind-o cu aceeași privire mirată pe care a întâlnit-o la Dora când își privea puii. Grăbită, Pauline puse ceainicul la loc și-și luă carnetelul.

– În seara asta nu vreau să dictez, dar mă întreb dacă ai vrea să dactilografiezi din nou acest raport. Secretara mea a făcut oreion și dactilografa care a bătut acest raport fie nu mi-a înțeles scrisul, fie a introdus o formă prescurtată de scriere. Am nevoie de el pentru întâlnirea de mâine dimineață, dar când i-am spus să-l rescrie, mi-a zis că-i pare foarte rău, însă nu poate pentru că deja era cinci fără un sfert și avea întâlnire cu prietenul ei la cinema. Când i-am sugerat că n-o să i se întâmple nimic prietenului ei dacă mai așteaptă un sfert de oră în plus și că cinematograful era doar la cinci minute depărtare, așa că putea să se repeadă până acolo și să-i spună prietenului ei că o să întârzie, mi-a răspuns că-i pare foarte rău, dar filmul a început la cinci fără douăzeci, că este un film polițist și că n-are nici un rost dacă nu-l vede de la început.

– Așa că i-ai spus că-ți pare extrem de rău, dar mai bine ar fi să treacă la sfârșitul săptămânii să-și ia cecul, îi spuse Pauline zâmbind.

– Exact. Cu cât mai repede se va vindeca doamna Gregory, cu atât mai repede îmi voi găsi și eu liniștea. Nu mi-am dat seama până acum cât de mult îmi ușurează munca.

Trebuie să-i măresc salariul.

– Când se întoarce?

– Mi-e teamă că abia peste o săptămână.

– Te-ar ajuta dacă aş veni să lucrez acolo câteva ore pe zi? Nu ştiu rutina, dar m-aş putea descurca destul de bine cu scrisorile urgente şi să răspund la telefon.

– Ar fi o adevărată mană cerească, dar ai destule de făcut aici.

– Pot veni dimineaţa şi să lucrez la carte după-amiaza.

– Asta înseamnă că vei lucra dimineaţa, la prânz şi seara.

– Ei, n-o să mor o săptămână. La urma urmei, tu lucrezi în ritmul ăsta de ceva timp.

– Dacă nu te deranjează, ți-aş fi recunoscător. În ultima săptămână s-au adunat ceva lucrări. Oricum, suntem destul de avansaţi la carte, aşa că o putem lăsa mai moale.

– Perfect. Atunci aşa rămâne. Acum, o să refac raportul ăsta.

– Mulţumesc, Pauline.

Săptămâna următoare, în fiecare dimineaţă a mers cu Mark la fabrică şi de trei ori a stat toată ziua. Erau obișnuiți să lucreze împreună şi a putut să-l ajute

foarte mult. În ultima seară când se întorceau acasă, îi mulțumi din nou.

– Știi, Pauline, ești extrem de capabilă. Ești prea bună ca să lucrezi pentru altul. Mă întreb dacă nu te-ai gândit la un post administrativ.

– N-aș fi prea bună la așa ceva. Tata spunea că din punct de vedere temperamental sunt bună pentru a înlesni relațiile dintre oameni și cred că avea dreptate. Cred că este mai mult o chestiune de temperament, decât de capabilitate.

– Probabil. Mai degrabă ajuți decât conduci.

– Da. Cred că da, deși sună oribil. Nu sunt de-ajuns de puternică, bănuiesc.

– Nu este nimic oribil în ființa ta. Din contră. Te menții pe poziție cu tenacitate și asta este remarcabil.

Se auzi un claxon și o mașină trecu în vităză pe lângă ei.

– Asta este sora mea. Pentru ea, limita de viteză nu înseamnă nimic, observă Mark. O ajungem în trecătoare.

Capitolul 11

Prin fereastra deschisă, intra mirosul de liliac. Se înserase și în birou Mark aprinse lumina în timp ce dicta ultimele fraze de încheiere a cărții. Se lăsă tăcerea după ce el tăcu și din depărtare se auzi o cucuvea. Mark se sprijini de spătar și o privi.

– Ei bine, am terminat-o, Pauline, și să mă ierte Dumnezeu, habar n-am dacă am făcut o treabă bună sau nu. Tu ce crezi?

– Sunt prea apropiată ca să pot să judec, dar cred că tatăl tău ar fi aprobat-o. El a pus pasiune în ea, ceea ce noi n-am făcut, desigur, și asta se va observa pe parcursul cărții, dar am fost niște biografi corecți și asta a fost ceea ce ne-a cerut.

– Da.

Mark se întoarce și privi portretul lui John.

– Sper că i-am făcut dreptate. N-am realizat până acum că a fost o persoană cu niște calități deosebite. Mă întreb cum s-ar fi comportat în continuare.

– Cred că ar fi putut deveni un om deosebit, deoarece din declarațiile profesorilor, asistenților de la facultate și a tuturor celor care-l cunoșteau bine, reiese că avea atât inteligență, cât și un caracter deosebit.

– Ce pierdere! Nu-i de mirare că bătrânul era amărât.

Pauline se opri în fața portretului și-l studie câteva momente.

“Băieți și fete cu păr bălai, toți trebuie,
Asemeni unor coșari alpini să se acopere de praf”
cită ea.

– Unele lucruri sunt greu de înțeles. Câteodată soarta îți joacă feste urâte. Este ciudat, dar simt că acum îl cunosc pe John mai bine, și dispariția lui m-a afectat personal.

Mark o privi, dar nu zise nimic. Pierdere, își spuse în gând. Casa asta pare să fie o casă a pierderilor. Întâi John și apoi tatăl lui John, care pierduse

dragostea soției lui și apoi afecțiunea pe care ar fi putut-o avea de la copiii lui. Și acum Mark, care pierdea dragostea ei. Se îndreptă spre fereastră și privi afară fără să vadă nimic. Aveau atât de multe să-și dăruiască unul altuia. În aceste ultime săptămâni cât lucraseră împreună, se stabilise între ei o armonie spirituală pe care nicio emoție, oricât de amară ar fi fost, n-ar fi reușit să o distrugă. Știa că ar fi reușit să aducă blândețe și căldură în viața lui Mark ceea ce ar fi putut transforma și șterge istoria dură a Avallonului, iar el ar fi putut s-o susțină cu puterea lui.

În timp ce stătea acolo privind valea în lumina amurgului, i se părea imposibil că toate astea vor lua sfârșit într-o săptămână, cel mult două.

Toată familia Cedar, casa lor, împrejurimile, o cuceriseră atât de mult, încât a le părăsi însemna a se îndrepta spre necunoscut, iar gândul că-l va pierde pe Mark o ucidea. Dacă ar fi putut rămâne cu el în orice condiții, ar fi putut suporta schimbarea sentimentelor lui. Dar să nu-l mai vadă i se părea de nesuportat. Ochii ei se umplură de lacrimi și pentru prima oară de când Mark își schimbase comportamentul față de ea, cedă și se recunosc

învinsă. Cu spatele la el, nu putea opri lacrimile care-i șiroiau pe obraji. Nu mai avea puterea de a lupta cu dezolarea care o copleșise.

– Ne-ai fost de un imens ajutor, Pauline. Ți sunt recunoscător. Ne-ai ajutat din toată inima.

Ea nu putea răspunde, iar Mark îi aruncă o privire rapidă.

– S-a întâmplat ceva?

Așteptă, dar nu primi nici un răspuns.

– Cred că plângi.

Nu-i așa?

Traversă camera și o întoarce spre el. Apoi, încet, își trecu degetele peste obrajii umezi și privi lacrimile de pe mâna lui. Era prima oară când o atingea de la despărțirea lor.

– Niciodată nu te-am văzut plângând, îi spuse încet.

– Bănuiesc că ești încântat, șopti ea cu inima zdrobită. Asta ți-ai dorit.

– Da, la început.

Apoi am dorit să te fac să suferi. Lacrimile tale m-ar fi consolată puțin. Dacă aș fi putut să-mi spăl mâinile în ele, aș fi fost satisfăcut. Dar acum nu suport să le văd. Uite, ia batista mea.

În timp ce-și ștergea ochii, el se duse la birou și rămase în picioare, pierdut în gânduri.

– Nu mai pot să continuu așa, Pauline. Am greșit față de tine, nu-i așa?

Ea dădu din cap, încă șocată.

– Mi-am dat seama de ceva timp, deși în sinea mea continuam să neg.

Este la fel ca pe drum, indicatorul îți indică dreapta, dar instinctul îți spune că greșești, și cu cât mergi mai departe, cu atât mai mult instinctul protestează.

Dar pentru numele lui Dumnezeu, am greșit? Indiciile erau foarte clare.

În acel moment, Judy dădu buzna înăuntru.

– Mark, Linda este aici și vrea să te vadă. Tocmai mi-a spus că Pauline ne părăsește la sfârșitul lunii. Nu-i adevărat, nu-i așa?

– Ce vrea Linda? Întrebă Mark cu nerăbdare.

– Să-ți vândă niște bilete pentru un concert de caritate. Dar nu este adevărat, Mark, nu-i așa?

– Vom discuta mai târziu. Spune-i Lindei că sunt ocupat și că poate lăsa câte bilete vrea.

– Nu voi discuta mai târziu. Vreau să discut acum. Și poți să-i spui Lindei personal.

Oricum, nu va pleca fără să te vadă. Știi bine.

– Ah, la naiba! exclamă Mark. Mă întorc, Pauline.

Judy se întoarse spre Pauline, imediat ce ușa se închise în spatele lui.

– Este nebună. Nu ne părăsești, nu-i așa?

-Ba da, draga mea, plec.

– Dar nu poți. Nu vrei să pleci, nu-i așa? Vreau să zic că-ți place aici, cu noi?

Judy o privea cu ochi mari, plini de uimire și mândrie.

– Îmi place foarte mult să stau cu voi, dar adevărul este că mi-am terminat treaba.

Am terminat cartea pentru care am venit aici, știi asta.

– Dar este absurd. Poți s-o ajuți pe mama la comitet.

– Asta nu mi-ar lua decât o oră pe săptămână, Judy. Doar nu te aștepti ca Mark să continue să plătească un angajat care nu face nimic.

– Dar tu nu ești un angajat. Ești un membru al familiei.

– Mi se plătește un salariu, Judy.

– Dar ai putea să-ți iei un serviciu la fabrică, și să continui să stai cu noi aici. În Darnford poți găsi o

mulțime de slujbe. Doar dacă nu te-ai plictisit de Darnford și de noi. Însă nu te-ai plictisit, Pauline. Știu eu.

– Nu m-am plictisit de Darnford sau de tine, dragă, și nu-mi place că plec. De asta nu ți-am spus înainte. Pentru că nu-mi place. Dar ... ei bine, am terminat treaba.

Și asta este tot.

– Nu, nu este, Pauline, și n-o las așa. Ți-a spus Mark că ți-ai terminat treaba aici?

– Normal, având în vedere că el m-a angajat.

– Atunci, nouă de ce nu ne-a spus nimic? Tu ne aparții nouă. Ești un membru al familiei.

Pauline ar fi zâmbit, dacă starea ei sufletească i-ar fi permis. Judy se părea că nu era departe de sentimentul de posesiune caracteristic Cedarilor.

– El m-a lăsat pe mine să vă anunț și eu am amânat.

– Mă duc să discut asta cu Mark. Nu poate trata un prieten de-al meu în maniera asta dictatorială. Pun pariu că știi cine l-a împins la asta.

– Știi bine că nimeni nu-l poate influența pe Mark. Și în orice caz, este perfect justificat. Trebuie să-ți dai seama că n-am nici un drept să rămân aici după ce mi-am terminat treaba.

– Nu este vorba de drepturi, declară cu înflăcărare Judy. Este vorba de a trata un prieten ca pe un servitor. Cum îşi permite să ne ignore pe mine şi pe mama?

– Draga mea, sunt lucruri pe care nu le înţelegi.

– Pun pariu pe asta şi mă duc la Mark să le aflu. Va trebui să mi le explice chiar acum.

– Judy, nu ...

Dar Judy ieşi ca o furtună. Pauline se aşeză, simţind că o lasă puterile.

Impulsivitatea membrilor familiei Cedar era ceva prea dificil de rezolvat pentru ea.

În capătul scărilor, Judy se opri brusc. Vocea Lindei se auzea foarte clar din salon.

– Niciodată n-am crezut-o pe Judy grosolană. Mi-a sărit la gât de parcă i-aş fi zis ceva şi de fapt doar i-am spus cu totul întâmplător că domnişoara Avon ne părăseşte. Ştii, cred că eşti înţelept şi că eşti hotărât în legătură cu plecarea ei.

Voi sunteţi oameni foarte buni încât să acceptaţi diferite persoane.

În curând, dacă nu sunteţi atenţi, vă veţi trezi că domnişoara Avon va deveni un membru permanent al familiei.

– Nu cred că Pauline a abuzat vreodată de poziția ei aici.

– Este deșteaptă, Mark. La urma urmelor, sărmana, trebuie să facă ce este mai bine pentru ea. Nu are rude, nu are sprijin. De fapt, nici n-o învinuiesc. Dar tot cred că are o proastă influență asupra lui Judy. Desigur, Derek poate să aibă grijă de el și-mi imaginez că planurile ei în privința lui au eșuat, dar Judy este tânără și influențabilă. Trebuie să-ți spun că am fost puțin surprinsă că le-ai permis să meargă împreună la Paris, dar mama ta este o persoană atât de bună și de încrezătoare. Niciodată nu s-ar gândi că s-ar putea ca domnișoara Avon să se folosească de Judy pentru a-și asigura un loc aici.

– Zău, Linda ...

Mark se opri când Judy năvăli în cameră, dar uimirea îi crescă când văzu expresia de pe chipul fetei. O pisică sălbatică ar fi avut cu siguranță o expresie mai blândă. Îl ignoră pe Mark și se duse direct la Linda.

– Viperă ipocrită. Întotdeauna am știut ce se asunde sub înfățișarea asta mieroasă și dacă Mark nu poate apăra un prieten de otrava ta, eu pot.

– Judy!

– Taci, Mark și lasă-mă să-i spun Lindei câteva lucruri. În primul rând, Linda, nu suntem o familie de oameni buni și îngăduitori și am crezut că ai aflat și tu asta până acum. Suntem egoiști, foarte duri, și Pauline este singurul lucru bun care ni s-a întâmplat până acum. Toți din casa asta avem câte un motiv să-i fim recunoscători. A adus bunătațe în casa asta. A încercat să domolească puțin cruzimea tatei și a avut grijă de noi când mama și Lallie au fost bolnave. A lucrat ca un sclav pentru Mark, iar pe mine m-a salvat de la un dezastru.

Dacă n-ar fi fost Pauline, viața mea ar fi fost ruınată, declară Judy privind-o cu mânia. Și-a băgat mâna în buzunar ca să mă salveze. Poate că acum îți vei cere scuze că ai făcut-o aventurieră și că are o proastă influență asupra mea.

– Draga mea copilă, sunt atâtea metode de a-ți atinge scopul. Îți admir loialitatea, dar mi-e teamă că ești prea neexperimentată ca să înțelegi motivele domnișoarei Avon.

-Dar nu atât de neexperimentată să nu le înțeleg pe ale tale, bufni Judy. Crezi că nu știu că ești geloasă pe Pauline?

– Judy! exclamă Mark.

– Ești geloasă pe oricine se apropie mai mult de Mark. L-ai urmărit ani de zile și eu una m-am săturat să te văd cum îl pândești ca mâța șoarecele. Și nu cred că sunt singura care s-a săturat.

– Cum îndrăznești? sâsâi Linda.

În acel moment, Mark o prinse cu hotărâre de umeri și o împinse spre ușă.

– Noi doi o să avem o mică discuție mai târziu, îi spuse el cu severitate.

– Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Și eu vreau să discut cu tine.

Am multe să-ți spun.

Mark închise ușa și se întoarse spre Linda. Era roșie la față, iar privirea îi era dură și strălucitoare.

– Îmi cer scuze pentru asta, Linda. Judy își va cere scuze.

– Poate acum îți vei da seama ce am vrut să spun despre influența domnișoarei Avon.

– Da. Ei bine este regretabil. Cred că este mai bine să pleci acum și să ne lași să ne rezolvăm această neplăcută problemă de familie. Te conduc până la drum. Dacă te grăbești, poți să prinzi ultimul autobuz.

Au mers în tăcere până au ajuns la poartă.

Ce se spusese fusese aproape adevărat și nu mai erau necesare alte comentarii.

– Aud autobuzul. Salutări tatălui tău, Linda. La revedere.

– La revedere, Mark. Sper că nu mă învinovățești pe mine pentru ce s-a întâmplat în seara asta.

– Mi-e teamă că de ambele părți au fost spuse lucruri care n-ar fi trebuit să fie spuse, dar mojiția lui Judy nu poate fi scuzată și te asigur că-și va cere scuze. Mai bine grăbește-te, altfel pierzi autobuzul.

Când se întoarse, o găsi pe Judy așteptându-l în salon și era încă furioasă. Mark își aprinse o țigară.

– Ei bine, în mod clar ai stricat planurile cuiva.

– Era și timpul ca planurile ei să fie stricate. Dar nu mă interesează supărarea ei. Sunt îngrijorată pentru Pauline.

De ce i-ai dat preaviz fără să ne spui un cuvânt mie și mamei?

Pentru câteva minute, o privi gânditor.

– Nu sunt pregătit să discut despre Pauline cu tine, în acest moment, îi spuse cu un calm studiat. Stai o clipă înainte de a-ți ieși din pepeni. Între mine și Pauline sunt niște treburi personale care trebuie lămurite. Dacă te rog să amâni discuția asta până

măine, este pentru că trebuie atât eu cât și Pauline să ne rezolvăm problemele ca să știm cum stăm.

– Aha, făcu privindul neîncrezătoare. S-a întâmplat ceva ce eu nu știu, nu-i așa?

– Nu m-aș mira.

Acum, nu te mai uita așa la mine de parcă aș fi un criminal și lasă teatrul pe mâine când o să-ți răspund la toate acuzele.

– Foarte bine. Dar ar fi bine să ai argumente forte. Ciao!

– Ah, nu fetițo. Mark o prinse de braț când trecu pe lângă el și o așeză pe scaun.

– Acum am eu câteva lucruri să-ți spun. Întâi îi vei scrie un bilet de scuze Lindei și o să-l lași la ea acasă în drum spre magazin.

– Ha, ha, ha, făcu Judy. Ce idee amuzantă!

– Foarte amuzantă și demodată, sunt de acord. Dar o s-o faci.

– Mai bine mor. I-am spus adevărul și adevărul n-are nevoie de scuze. S-ar putea ca tu să suporti să-ți fie bârfit un prieten, dar eu nu.

– Tocmai voiam să-i spun Lindei, când ai năvălit în cameră ca un elefant într-un magazin de porțelanuri, iar eu i-o spuneam în așa fel încât n-ar fi trebuit să-mi

cer scuze. Mai ai multe de învățat, Judy. Dar nu-ți sugerez să-ți ceri scuze pentru treaba asta. Ultima ta remarcă, draga mea, a depășit cu mult orice limită. Ne știm cu familia Coral de o viață. Domnul Coral este avocatul nostru și a servit bine familia noastră. Mama ține la Linda și întotdeauna a primit-o cu drag. Indiferent de sentimentele tale, asta nu este casa ta și n-o să te las să jignești musafirii. Și în afară de asta, mă supără faptul că am fost făcut șoarece, adăugă el cu un zâmbet ușor.

Judy zâmbi și Mark știi că a câștigat.

– Ei bine, cred că am împins lucrurile puțin prea departe, dar asta nu înseamnă că tot ce am spus nu era adevărat.

– Mai gândește-te. Trebuie să menținem o oarecare politețe, nu crezi? Și acum, ce e treaba aceea cu viața ruinată, dacă n-ar fi fost Pauline? În ce încurcătură ai intrat?

– O problemă personală între mine și Pauline.

– Înțeleg.

Dar dacă este o problemă de bani și-i datorezi ceva Paulinei, cred că ar trebui să știi.

– Mi-am plătit datoria cu săptămâni în urmă, zise ea cu nepăsare.

– Bine. Uite ce este, Judy, într-o familie ca a noastră în care nu există multă armonie, noi doi ne-am înțeles întotdeauna destul de bine. De ce n-ai venit la mine dacă ai avut necazuri?

– N-am putut. Nu era genul acela de necazuri. Oricum, m-am făcut de râs, iar Pauline era singura persoană care mă putea înțelege.

Îi aruncă o privire rapidă.

– Da, înțeleg. Este vorba despre un bărbat, nu-i așa?

– Da.

– Ei bine, nu vreau să mă amestec, dar pot să te întreb când s-a întâmplat treaba asta?

– Chiar înainte de moartea tatei. Nu mă deranjează să-ți spun acum, totul e de domeniul trecutului. Dar Mark, să nu-i spui mamei sau altcuiva, da?

– Sigur că nu.

Îi relatează pe scurt povestea fugii ei secrete cu Frank Warden și urmările ei.

– Știu că m-am purtat prostește, nu este nevoie să-mi spui, dar eram atât de nefericită acasă și m-am îndrăgostit destul de tare de Frank, rezumă ea. Nu m-aș fi întors niciodată dacă n- aș fi știut că Pauline este aici. Eram îngrozită de ce ar fi fost capabil să facă

tata, dacă ar fi aflat. Aproape că m-am ciocnit de voi în seara aceea. Tocmai ajunsesem la ușă, când voi ați intrat cu mașina pe alee. Am fugit în camera mea ca un iepure speriat, nu mi-e rușine s-o recunosc. Și Pauline m-a așteptat toată noaptea, plimbându-se ca un leu în cușcă, îngrozită că aș fi putut păți ceva. Toată săptămâna m-a supravegheat ca pisica șoarecele, dar deși am vrut să-i povestesc, nu puteam, din cauza poziției pe care o avea față de tata, înțeleg? Dacă ar fi aflat, pe ea ar fi concediat-o pe loc, iar pe mine m-ar fi dat afară din casă.

– Înțeleg. Ce încurcătură. Cred că ai fost norocoasă că ai scăpat atât de ieftin. După aceea, Warden a mai luat legătura cu tine?

– Nu. A dispărut din Darnford cu ceea ce a câștigat.

– Și nici măcar n-a plătit nota de la hotel. Trebuie să recunosc, draga mea, că te-ai încurcat cu un pungaș de prima mână.

– Mi-e teamă că da. Cred că și-a spus că nota de hotel valora cât toată suma pe care a cheltuit-o de când m-a întâlnit prima oară și că așa eram chit. Bănuiesc că așa a gândit. Acum înțelegi de ce am explodat când am auzit-o pe Linda spunând că Pauline a avut o influență proastă asupra mea.

– Da. Ei bine, trebuie să discut ceva cu Pauline, așa că te las să scrii biletul de scuze.

Îi puse mâna pe umăr.

– Știu că nu te-ai înțeles bine cu tata, Judy. Din nefericire, ai fost cea mai mică și cea mai vulnerabilă. Dar crezi că data viitoare când o să ai vreo problemă sau o să vrei să faci o nebunie, o să vii să discuți cu mine? Îți garantez că n-o să te alung de acasă, chiar dacă n-am blândețea Paulinei. Cred că rufele se spală în familie.

– Foarte bine. O să țin minte. Dar să știi că acum sunt o persoană serioasă și responsabilă.

– Recunosc că acum o jumătate de oră așa te-ai purtat!

– Ah, Linda. Întotdeauna scoate ce-i mai rău din mine. Mark cred că nu te-a prins în mrejele ei, nu-i așa?

– Cred că am discutat destul despre Linda pentru seara asta.

– Ah, ești îngrozitor când nu vrei să vorbim despre anumiți oameni. Știi că avea o înțelegere cu Bryan, care trebuia s-o anunțe ori de câte ori te duceai să călărești? Am descoperit asta săptămâna trecută. L-am auzit vorbind cu ea la telefon. De asta te întâlneai

“întâmplător” cu ea atunci când te duceai să călărești.

Ei bine, știi?

– În ultima vreme nu l-am mai rezervat pe Pearl, îi spuse Mark zâmbind ușor.

Luam la întâmplare orice cal disponibil avea Bryan în acel moment.

Îi ciufuli părul în treacăt:

– Pa. Te sfătuiesc să scrii o scuză formală. Îți reperi greșeala, dar de fapt nu retractezi ceea ce ai spus.

Când Mark se întoarse găsi biroul gol. Pauline era în camera ei și făcea ceai.

– Bună. Scuze că a durat atât de mult.

– Am crezut că Linda ți-a acaparat toată seara, iar eu aveam nevoie de un ceai să mă liniștesc.

– Bună idee. Poți să-mi dai și mie o ceașcă? Am avut parte de o ceartă pe cinste în salon și nervii mei sunt țândări.

– Pot să-ți servesc o ceașcă din ceainicul meu Davenport.

Se așeză la fereastră și o privi cum prepara ceaiul.

– Doamne, ce seară! Tu în lacrimi, Judy și Linda sfâșiindu-se jos în salon, iar de mine ce să mai zic!

Ridică din umeri.

– Sunt bucăți. Vino și stai lângă mine. Nu-mi place să discut cu un om care stă în celălalt capăt al camerei.

– Știam că Judy era războinică, dar am crezut că ținta ești tu.

– Am reușit să amân disputa noastră până mâine, dar Linda a făcut niște observații nelalocul lor în ceea ce te privește și a căzut direct în bătaia puștii. De fapt, cred că am ceva de învățat de la zăpăcita noastră în ceea ce privește loialitatea.

Făcu o pauză, apoi continuă încet.

– Pauline, odată m-ai acuzat că nu te las să-ți prezinți versiunea ta. Dacă te rog acum, mi-o spui fără să ascunzi nimic?

– Cât mai complet posibil. Dar când va fi vorba de Judy, nu cred că sunt autorizată să spun ceva.

– Știu de relația cu Warden. Tocmai mi-a povestit. Ceea ce vreau să știu exact, este ce a fost între tine și Derek.

Și Pauline îi povesti totul.

El o ascultă fără s-o întrerupă, dar se încordă când află de șmecheria lui Derek.

– Cât despre întâlnirea din pădure, nu știu nimic. Nu pot să cred decât că am fost confundată cu o altă persoană. Îmi imaginez că sunt o mulțime de candidate pentru rolul ăsta, încheie ea.

– Da. Oricum nici sursa nu era prea sigură. Păi, Pauline, se pare că am cam dat cu bățul în baltă, nu-i așa? M-am purtat ca un prostănac. Te-am chinuit pe tine și m-am chinuit și eu pentru nimic. Chiar dacă aș fi avut vreo suspiciune, și ar fi trebuit să te consider nevinovată, dar totul se potrivea atât de bine.

– Măcar dacă m-ai fi lăsat să-ți explic.

– Nu puteam să te cred atunci. Cu Derek sărutându-te și mângâindu-te. Dar o să mă lămuresc cu el când o să ne întâlnim.

– Mark, Derek n-ar fi reușit dacă nu l-ai fi ajutat.

– Știu. Am fost învinși din interior. Eu eram gelos și i-am pus la îndemână această armă și i-am ușurat lucrul.

Nu mă scuz. De fapt, când mă gândesc ce voiam să vă fac după ce v-am descoperit pe amândoi, mă tot întreb ce fel de brută sunt. Mă îndoiesc și că sunt civilizată.

– Spoiala de civilizație este foarte subțire în noi toți. Ai văzut cum s-a spart la Linda și la Judy în seara asta, iar provocarea a fost foarte mică în comparație cu cea la care ai fost expus tu.

– Dar ele nu s-au putut suferi de la început. Eu te iubeam, Pauline, și totuși, voiam să te fac să suferi. De asta m-am agățat de muncă până la epuizare. Deoarece mi-era frică de mine însumi, de ceea ce aș fi putut să-ți fac dacă m-aș fi lăsat în voia sentimentelor. Habar n-ai. Ești prea blândă.

– Cred că știi, deoarece ți-am citit în privire. Dar nu te-ai lăsat înfrânt și treptat privirea ta a devenit prietenoasă din nou, ceea ce neagă tabloul pe care ți l-ai făcut.

– Asta a fost din cauza ta. Știi, n-am decât admirație și uimire pentru felul în care te-ai comportat și ți-ai îndeplinit îndatoririle, și toate astea le-ai făcut cu multă grație.

De când am luat frâiele, poziția ta a fost total dezavantajată și totuși, n-ai cedat un centimetru. Până în seara asta, când ai cedat. De ce te-ai descurajat așa dintr-o dată, Pauline?

– Deoarece pentru prima oară mi-am imaginat viața fără tine și dintr-o dată a fost prea mult.

– Nu știi de ce trebuie să simți așa, dar eu nu sunt dispus să-mi mai pun nicio întrebare, îi spuse el și o luă în brațe.

A doua zi, Pauline coborî prima și în timp ce sorta corespondența, Mark veni în spatele ei și o sărută pe ceafă. Ea se întoarse cu un zâmbet larg.

– Atunci, este adevărat?

– Ai avut vreo îndoială?

– Am crezut că s-ar fi putut să visez și când mă voi trezi, visul va lua sfârșit.

– Atunci voi avea plăcuta sarcină să-ți dovedesc realitatea. Mi-aș dori din tot sufletul să nu trebuiască să mă duc azi la fabrică. Bună dimineața, Judy, adăugă el când își văzu sora coborând scările în grabă. Sper că ai dormit bine.

– Am dormit bine. Dar tu?

– Păi, am dormit și mai bine, uneori.

– Judy, o scrisoare din Canada, anunță Pauline.

– Ah, bine.

Judy citi scrisoarea la micul dejun, exclamând indignată în timp ce citea un paragraf.

– Ce spui de asta, Pauline? Zău, Pete n-are limite. “Din descrierea entuziastă, dar destul de incoerentă a vizitei tale la Paris, am înțeles că te-ai distrat, dar n-am prea înțeles dacă Pauline este cea care s-a măritat cu Louis la Luvru, de ce torța pe care eu am văzut-o arzând sub Arcul de Triumf, a fost mutată la Notre Dame, dacă vânzătorul de vederi din Montmartre sau chelnerul de la cafeneaua de pe Camps-Elysées, ți-a făcut ochi dulci – cred că ultimul – și în sfârșit dacă de pe Turnul Eiffel a căzut pălăria ta sau a Paulinei. O mai multă atenție dată pronumelor ar face mai clară exprimarea, dar probabil că scrisorile tale și-ar pierde farmecul.

Judy se opri, dar continuă să chicotească în timp ce citea, dar nu mai cită nimic din scrisoare.

Mark îi făcu semn cu ochiul Paulinei în timp ce lua marmelada. Trecură câteva minute înainte ca Judy să împăturească scrisoarea și s-o pună deoparte și încă vreo trei până să înceapă să vorbească.

– Mark, sper că ai convins-o pe Pauline să stea cu noi.

– Da, la drept vorbind am convins-o, Judy.

– Ah, fii binecuvântat! Am știut că greșeau în privința Paulinei. Ideea e că niciunul dintre noi nu te va lăsa să pleci de bunăvoie. M-am tot gândit. Nu vrei să vii la noi la magazin? Avem nevoie de ajutor.

– Mulțumesc, Judy. Foarte drăguț din partea ta. Dar, deja am acceptat un alt serviciu de la Mark.

– La fabrică? Cu noi n-ai munci atât de mult, să știi. Și putem să ne luăm liber ori de câte ori vrem.

– Nu mă mir că Hilda nu face avere, observă Mark, rânjind. Dar te asigur că la acest serviciu, Pauline nu va avea timp liber.

– Ei bine, Pauline, nu-l accepta. De când a murit tata, te-a muncit fără pauză. Și amintește-ți cât de urât s-a purtat cu tine în legătură cu biletele la spectacolul de balet.

– Totuși, mi-a dat liber o săptămână când am fost la Paris. Cred că o să accept, zise Pauline, zâmbind în timp ce el veni în spatele scaunului ei și-i puse mâna pe umăr.

– Pauline este mai curajoasă decât crezi tu, Judy. Mă ia pe viață.

– Cee! Vrei să spui ... Judy se înecă.

– Se mărită cu mine. După ce reușești să înghiți bucățica de pâine care ți-a rămas în gât, poți să ne

urezi fericire. Între timp, cred că este mai bine să mergem să vedem dacă mama s-a trezit, înainte să plec.

Vântul care bătea dinspre sud-vest risipi norii de deasupra mlaștinii, iar iarba și buruienile străluceau în razele soarelui care apunea.

– Mai bine mergem pe drum, altfel ne udăm, îi spuse Mark.

Pauline trase aer în piept.

– Este extraordinar mirosul ierbii după ploaie.

– Ce ai făcut astăzi?

– M-am sfătuit cu mama ta cu privire la perdele. Este foarte încântată de ideea de a remobiliza Avallonul.

Cu asta și cu punerea la punct a casei unchiului Ralph, este foarte ocupată. Am impresia că o presăm puțin, dar când este vorba de probleme practice, mama ta se descurcă extraordinar.

– Faceți o echipă formidabilă, așa putea să spun.

L-ați pus pe Jenkinson la punct sau trebuie să intervin eu?

– Nu. Ne-am descurcat. Ne-a garantat că va termina de zugrăvit până la jumătatea lui iunie.

Făcu o pauză.

– Mark, crezi că weekendul viitor putem să mergem pe undeva? îl întrebă.

– M-am gândit că vei fi îngrijorată în legătură cu asta. De ce?

– Deoarece mi-e teamă de violență. Am fost așa de fericiți. Nu putem pur și simplu să uităm trecutul? Au fost atât de multe sentimente urâte în casa asta. La urma urmei, ignorând șiretlicurile lui Derek, îi arăți că nu este o persoană importantă.

– N-am nicio intenție să trec cu buretele peste trecut, draga mea. Sunt vreo două lucruri legate de prezent și viitor pe care vreau să le clarific cu fratele meu. Pauline tăcu. De când sosise scrisoarea cu vești de la Derek, în dimineața asta, anunțându-și sosirea peste două zile, Pauline fusese foarte stânjenită.

Mark îi aruncă o privire rapidă.

– Doar nu ți-e teamă că o să repet ultima prostie, nu-i așa? A fost dureros și m-am vindecat foarte greu, dar te asigur că m-am vindecat, continuă el.

– Da, știu, Mark. Mi-ar fi fost teamă dacă aș fi avut nevoie de probe și de proteste ca să te conving, dar deoarece înțelegerea a venit din interiorul tău, știu că răutățile lui Derek nu ne vor mai face rău. Dar ... voi sunteți o familie de oameni violenți, iubitele, și eu nu suport certurile.

– Ascultă draga mea. Mi-ai cerut să am încredere în tine, și Dumnezeu știe că m-am codit destul până să ți-o acord, dar acum am încredere deplină în tine. În schimb nu vrei să ai și tu încredere în mine? Îți promit că nu o să aibă loc nicio violență. Dar trebuie să-mi permiți să-mi conduc familia în felul meu. La urma urmei am o vastă experiență în direcția asta, adăugă el sec.

Și văzând că nu avea încotro, Pauline cedă.

Sâmbătă, când erau la micul dejun, Derek tăbări asupra lor cu exuberanța caracteristică și în cinci minute îl felicită pe Mark pentru logodna lui cu Pauline. Pauline îl studia pe Mark cu neliniște, deoarece aerul vesel și ironic a lui Derek spunea foarte multe. Mark își privi fratele cu mult calm în timp ce-i mulțumea, iar flecăreala lui Judy despre nuntă salvă momentul periculos. Pauline n-a aflat niciodată ce s-a întâmplat între Derek și Mark. În

seara aceea s-au închis în birou, o oră. Când au ieșit din birou, Derek arăta mai puțin încrezător ca de obicei, iar pe chipul lui Mark nu se putea citi nimic. Când trecu pe lângă scaunul ei, își lăsă pentru o clipă mâna pe umărul ei. Era un gest mărunț, dar o liniști.

Duminică dimineață, Derek ieși devreme și abia după-amiază Pauline se trezi cu el. Era în grădină, jucându-se cu puii Dorei, când Derek își făcu apariția.

– Bună. Aici erai? Nu te-am prea văzut weekendul ăsta.

– Bună, îi răspunse reținut.

El zambi ușor

– Nu-ți fie teamă. Sunt cuminte. Am fost avertizat foarte serios.

– Cu greu îmi vine să mă întreb de ce.

O privi așa cum stătea pe iarbă , jupa rochiei galbene întinsă în jurul ei, iar căteii țopăiau pe lângă ea.

– Îmi pare rău că nu voi putea juca la nunta ta în iulie, dar până atunci voi fi plecat pe mare. De fapt, acum îmi iau la revedere Pauline. Plec în zece minute și nu cred că voi veni prea curând la Avallon. Știi de ce am venit acasă în acest weekend?

– Ca să-ți vezi mama, bănuiesc.

– Nu. Am avut dorința prostească să-ți văd din nou chipul. Nu este o frumusețe, dar îți rămâne pentru mult timp în memorie. Mă întreb dacă știi ce faci, măritându-te cu Mark.

– Știi foarte bine.

– Ai un diamant foarte frumos pe deget. Semnul posesiei, Pauline.

– Da.

– Dumnezeu! Ce păcat. Încă mă dezaprobi, nu-i așa?

– Dezaprob? Nu. Pur și simplu îmi vine greu să cred că cineva poate fi atât de superficial. Parcă n-ai avea profunzime. Doar o spoială de strălucire.

– Țsta este singurul mod să treci mai ușor prin viață. Încearcă și ești prins. Lasă-te dus de vânt, ăsta-i sfatul meu. Îl privi așa cum stătea în fața ei, chipeș și zâmbitor, în uniformă, cu soarele reflectându-se în părul bălai.

– Mă întreb cât de multe inimi o să mai distrugi, Derek. Cred că o să-l întreci pe tatăl tău.

– Nici un cuvânt drăguț de despărțire?

În ciuda tonului ironic, era ceva în privirea lui care o mișcă. Oftă.

– Niciodată n-o să te înțeleg.

Dar îți doresc numai bine.

Se ridică și-i întinse mâna.

– La revedere.

Îi prinse mâna în mâinile lui și rămase tăcut un moment.

– La revedere, draga mea, îi spuse brusc.

În timp ce-l privea cum se îndreaptă cu pași mari spre casă, se simți puțin derutată și nefericită. Apoi, chipul i se luminează când îl văzu pe Mark.

– Ce zici de o plimbare cu mașina până la Netley Cross și apoi să urcăm dealul Corrie?

– Minunat. Încă n-am urcat până în vârful.

– Atunci, este timpul s-o faci. Este un urcuș destul de dificil, așa că pune-ți pantofi potriviți.

Câmpul arăta verde și proaspăt în lumina soarelui, mai ales după ploile din ultima perioadă. Mark conducea fără grabă, iar atmosfera era plăcută și calmă. Ești mulțumită că s-a terminat? o întrebă el cu un zâmbet ușor, după un timp.

– Da. A fost o prostie din partea mea să-mi fac griji. Ar fi trebuit să știu că puteam lăsa totul în grija ta. Cred că din cauză că sunt atât de fericită, am devenit puțin fricoasă. Mă simt ca trăind într-un castel strălucitor unde toți intrușii trebuie ținuți afară.

Mark parcă mașina și urmară drumul mărginit de gard vin spre dealul Corrie. La jumătatea drumului se oprire să se odihnească. Găsiră un loc ferit de vânt și la umbră. Pauline se întinse pe iarbă. Mark se așeză lângă ea, privind-o, până când fără să spună un cuvânt, ea deschise brațele și el o îmbrățișă ...

Până ajunseră în vârf, soarele se lăsase spre apus. Mark o luă de umeri și rămaseră privind întinderea mlaștinei. Deasupra lor cânta o ciocârlie și singurul sunet care se mai auzea era foșnetul vântului prin iarba înaltă. Sub ei, drumul îngust șerpua prin mlaștină ca o panglică și departe în dreapta râul reflecta lumina soarelui în drumul lui spre podul de piatră. De la acest pod, albia începea să se lărgească și trecutul se transforma într-un râu liniștit ce trecea prin Darnford în drumul spre mare.

– Mark, acela este Avallonul, care se vede printre copaci, acolo în stânga? Da, el este. Turnurile acelea nu pot aparține altei case.

– Ai dreptate. Am vrut să ți-l arăt de aici.

– Ții minte ce ți-am spus în grădină, în ajunul Crăciunul, în legătură cu acea moștenire fermecătoare?

– Da, iubito, îmi amintesc. Fiecare cuvânt.

O vom lua de la început, noi doi, Pauline. Va fi cea mai fericită zi din viața mea, atunci când te voi trece pragul casei în brațe în calitate de soție.

– Începutul unui nou capitol, zise ea moale. Dragoste și blândete, în loc de ură și duritate. Indiferent ce greutăți vom întâmpina, vom ști să le rezolvăm, Mark.

– Și John se va putea odihni în pace.

– Poate că într-o zi va apărea un nou John.

Și în timp ce stăteau privind terenurile de la Avallon, Pauline se întreba care va fi viitoarea istorie a casei. Se întreba cu un sentiment de veselie și afecțiune profundă, fără false iluzii și fără teamă.

Sfârșit

giannijollys